

CƯỜNG TÌNH

NÃI HOÀNG
LƯU TÂM

Editor:
Fuyu_u

CƯỜNG TÌNH

Tác giả: Nãi Hoàng Lưu Tâm

Dịch giả/Editor: Fuyu_u

Thể loại: Trùng sinh, 1vs1, hiểu lầm, sủng ngọt, quân nhân x nữ minh tinh

Tổng chương: 47

[**dtv-ebook.com**](http://dtv-ebook.com)

Chương 1: Trùng sinh

Lúc Minh Mị tỉnh dậy, cô phát hiện không phải mình đang ở bệnh viện, giữa mưa bom bão đạn, cô xui xẻo bị bắn.

Rất đau, rất đau.

Còn có máu tươi mang theo nhiệt độ cơ thể mãnh liệt tuôn ra ngoài, cô cảm thấy toàn thân rét run.

Khi cô nhìn thấy Diêm Thần ôm Tân Khả Khả đang nằm trên mặt đất cách đó không xa, lòng cô tan nát.

Diêm Thần, chồng của cô, người đàn ông cô yêu suốt mười một năm, anh chưa từng liếc nhìn cô một cái, chỉ lo ôm người phụ nữ anh yêu chạy ra ngoài.

Giây phút đó, tuyệt vọng bao phủ trái tim cô.

Cô nhắm mắt lại, sau đó nghe thấy có người hô to: "Phát hiện có người bị thương trong gian phòng khu Tây!"

Tiếp theo trong tiếng còi xe cứu thương, tiếng bước chân ầm ỹ, tiếng người hỗn loạn, Minh Mị dần mất đi ý thức.

Cô cho rằng mình sẽ chết.

Minh Mị lơ mơ rời giường, trên người hoàn toàn không có một vết thương, làm sao có thể, cô bị bọn bắt cóc trói khoảng 36 tiếng đồng hồ, bọn bắt lương tùm tóc kéo lê cô, hơn nữa cô còn trúng đạn.

Cô không phải Iron Man, cũng không phải siêu Na Tra, tại sao đao thương bất nhập?

Cô muốn cẩn thận suy xét lại một chút, thế nhưng đầu ong ong như kéo chuông báo động.

Rõ ràng cảm giác rất đau đớn, song lại khiến Minh Mị tỉnh táo không ít.

Cô bắt đầu quan sát bốn phía, ý thức quay về cô mới phát hiện đây là 'nhà' của mình, cụ thể hơn, có thể nói đây là nhà cô và Diêm Thần.

Có điều, căn nhà này, người chồng trên danh nghĩa của cô chưa từng trở về.

Còn người làm vợ như cô, chỉ có thể quanh năm suốt tháng không mục đích, ở nơi này chờ người chồng không bao giờ về nhà.

Sao cô lại ở chỗ này?

Cách trang trí bày biện trong nhà, Minh Mị đều quen thuộc, chẳng qua là trong lòng Minh Mị hiểu rõ, nơi đây không phải nhà cô, mà là chiếc lồng cô cố ý giam cầm Diêm Thần, lấy hôn nhân làm gông xiềng, cuối cùng người bị giam lại là chính cô.

Cơn đau đầu kịch liệt khiến Minh Mị có cảm giác, mình đã bị bọn cướp làm hỏng đầu óc.

Thiết bị điện gia dụng thông minh tự điều tiết ánh sáng đèn trong phòng, cô ngã ngồi lên sofa, không ngờ chạm phải điều khiển TV.

Thời gian trên TV, thoáng chốc khiến cô quên cả hít thở.

TV đang phát tiết mục tin tức quan trọng trong ngày, MC đang đọc tin nhanh rõ ràng từng chữ một.

Cô trở về năm năm trước?

Bước chân Minh Mị loạng choạng, cô lao đảo chạy về phòng ngủ lấy điện thoại đặt ở đầu giường.

Dùng vân tay mở khóa, hình nền bảo vệ là ảnh chụp cô mặc áo cử nhân tốt nghiệp đại học, cô thật sự trở về năm năm trước.

Bất giác, hốc mắt Minh Mị ảm ướt, dù sao là người chết qua một lần, cảm giác còn sống rõ ràng ảm áp như vậy.

Có điều Minh Mị còn chưa kịp cảm thán sinh mệnh đáng quý, thì thời gian trùng sinh, thật sự khiến cô dở khóc dở cười.

Ngày 21 tháng 5, một ngày sau khi cô và Diêm Thần kết hôn.

Sớm hơn một ngày phải tốt không, chắc chắn cô sẽ không kết hôn với Diêm Thần.

Song thực tế, ngày hôm qua cô và anh đã lãnh chứng, hơn nữa Diêm Thần là một quân nhân, hôn nhân của cô là quân hôn, không phải cô muốn ly là ly được đâu.

Năm đó, Minh Mị vừa ý nhất chính là điểm này, cho nên cô mới đánh cược Diêm Thần sẽ không chủ động ly hôn với cô, còn cô có thể trong thời gian này, dùng tình yêu và thành ý của mình khiến Diêm Thần cảm động.

Thế nhưng, ván bài này, cô thua triệt để. Cho đến bây giờ chỉ có cô đơn phương tình nguyện, chẳng khác nào chuyện cười. Tự giành làm nhà cái, thua không còn một mảnh.

Yêu một người, yêu đến cuồng loạn, cuối cùng chỉ biết làm tổn thương đối phương, làm khô bản thân mình.

Đương nhiên, nếu trời cao cho cơ hội sống lại một lần nữa, Minh Mị phải sống cuộc đời sáng lạn cho riêng mình.

Chết một lần, cô thật sự đã buông bỏ, buông bỏ si mê lưu luyến Diêm Thần, buông bỏ ý nghĩ không đạt mục đích là không được.

Hiện tại, cô sẽ làm một Phật hệ tiểu tiên nữ*.

Phật hệ tiểu tiên nữ: Đề cập đến một cô gái thờ ơ với mọi thứ, bất kể tình huống nào, và vẫn có thể duy trì trạng thái hợp lý, tử tế và hòa bình để đối mặt với các vấn đề. Kiểu không ham muốn, không tham hư vinh, không chuốc phiền toái, đây là từ mạng xuất hiện từ 2017.

Cơn đau đầu âm ỉ khiến Minh Mị thầm mắng mình.

Ngày hôm qua, cô và Diêm Thần chính thức trở thành vợ chồng hợp pháp, sau đó Diêm Thần phải trở về đơn vị ngay, cho nên cô mới uống rượu cả đêm.

Thật sự quá hại thân, kiếp trước, sao đầu óc cô ngu muội như vậy, không chịu buông tha chính mình.

Minh Mị tìm trà giải rượu trong tủ, nấu một bình, sau khi cơn đau đầu thuyên giảm bớt, cô nhanh chóng đi tắm rửa.

Đắp mặt nạ dưỡng da lên mặt, Minh Mị muốn cẩn thận suy nghĩ về tương lai sau này.

Hồi tưởng lại quá khứ, Minh Mị bất lực đỡ trán, cô cũng được xem như người trải qua sóng to gió lớn.

Nhìn quyển sổ màu đỏ nho nhỏ nằm trên tủ đầu giường, Minh Mị hơi nhíu mày, đúng là tự gây nghiệp không thể sống, cô dứt khoát nhắm mắt lại, mắt không thấy tâm không phiền, cô lấy giấy chứng nhận bỏ vào ngăn tủ khóa lại, tạm thời tạm quên đi sự thật cô và Diêm Thần là vợ chồng, dù sao kiếp trước cô và Diêm Thần cũng không phải vợ chồng chân chính.

Tuổi hai mươi một tuổi đẹp, trong kiếp này, cô muốn cố gắng gây dựng sự nghiệp "Nữ cường nhân".

Suy nghĩ Minh Mị bay xa, đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, kéo cô về thực tại một lần nữa.

Chương 2: Nữ thứ

Nếu Minh Mị sống trong một quyển tiểu thuyết, cô nghĩ cô nhất định là nhân vật nữ thứ làm bia đỡ đạn cho nhân vật nam chính.

Ngay sau đó, người đại diện Ly Hương gọi điện thoại đến, "Bảo bối, chị có nhận cho em mấy bộ phim chiếu mạng, em đã tốt nghiệp rồi, đã đến lúc nghĩ đến chuyện lên kế hoạch cho sự nghiệp tương lai."

Kiếp trước khi nghe Ly Hương nói mấy lời này, Minh Mị rất quả quyết hủy hợp đồng, lúc đó cô chỉ hết lòng hết dạ hoàn thành tốt trách nhiệm làm bà Diêm.

Nhưng đối với Diêm Thần thì sao, cô chẳng qua chỉ là người vợ trên giấy hôn thú của anh mà thôi.

"Dạ. . . Cảm ơn chị Ly Hương, một lát nữa em đến công ty ngay."

Bởi vì ngoại hình và điều kiện vượt trội, từ nhỏ cô thuận lợi từ hoa khôi lớp học đến hoa hậu giảng đường, mũi cao, mắt ngọc mài ngải, cộng thêm làn da trắng hồng dù có phơi nắng cũng không đen, dáng dấp xinh đẹp, đến thời kỳ trưởng thành, dáng người càng trước vời sao lồm, eo nhỏ ngực lớn, từ nhỏ đã đẹp nhất nhà, khiến cho cha Minh mẹ Minh cưng chiều con gái hết mực, anh trai cô Minh hạo cũng yêu thương cô em gái này vô điều kiện.

Thời đại học, Minh Mị được người tìm kiếm ngôi sao đề cử cho người đại diện Ly Hương, tuy bây giờ trong công ty chị không phải quyền lực nhất, nhưng tài nguyên cũng không ít.

Đại khái từ nhỏ cuộc sống đã quá thuận lợi, cho nên Diêm Thần mới có thể là đại kiếp nạn trong cuộc đời cô.

Minh Mị nhanh chóng sửa soạn, cô còn thuận tay đeo vài món trang sức trang nhã, cuối cùng nhìn mình trong gương rồi mới đi ra ngoài.

Nhà họ Diêm là danh gia vọng tộc suốt trăm năm, mấy chục năm gần đây vì

ông nội Diêm Thần tòng quân, trở thành người có công lớn trong việc khai quốc, nhà họ Diêm mới chuyên hướng từ kinh doanh sang chính trị, mở ra kỷ nguyên sự nghiệp mới cho gia tộc, nhà họ Diêm tuân theo gia huấn trăm năm, nghiêm nhiên trở thành hào môn kín tiếng trong giới quý tộc.

Tuy Minh Mị và Diêm Thần không có cử hành hôn thê, nhưng người lớn hai bên cũng đã quen biết nhau nhiều năm, kiếp trước Minh Mị có một tâm nguyện chính là mặc áo cưới làm cô dâu của Diêm Thần, có điều cuối cùng, tâm nguyện trở thành ước nguyện, mãi mãi không thực hiện được.

Minh Mị ngồi vào xe riêng của mình, cô lắc đầu, xua tan ký ức bỗng hiện lên trong đầu.

Thuận lợi lái xe đến công ty, Ly Hương đang đang họp với các người đại diện khác qua video call thì nhìn thấy Minh Mị.

Không thể không nói bảo bối nhà cô quả là xinh đẹp hơn người, Ly Hương lần lộn trong giới giải trí nhiều năm, người đẹp nào mà chưa thấy qua, Minh Mị thật sự là mỹ nữ hiếm có, nếu cứ làm bình hoa trong giới giải trí này thì cũng không lo ăn không lo mặc.

Mặc dù Ly Hương không biết nhiều về gia cảnh Minh Mị, song hợp tác ba năm, mọi công việc cô sắp xếp Minh Mị đều hoàn thành tốt, cũng khá chuyên nghiệp, không giống một số nghệ sĩ nhỏ khác, khiến người ta phải để tâm. Ly Hương đoán điều kiện gia đình Minh Mị không tệ, trông không giống cô gái nhỏ phiền não vì sinh kế.

"Chị Ly Hương." Minh Mị thật lòng biết ơn Ly Hương, cảm ơn chị đã thương thức và trọng dụng, cũng cảm ơn chị đã dạy cô rất nhiều chuyện.

Tuy nhà họ Minh không nhà cao cửa rộng bằng nhà họ Diêm, nhưng gia cảnh cũng giàu có, mấy năm gần đây nhà họ Minh hợp tác mấy hạng mục với nhà họ Cố, có hi vọng đưa ra thị trường.

Có thể nói từ nhỏ Minh Mị đã không lo cơm áo, gia cảnh sung túc, cho nên đôi khi đối với kế hoạch tương lai cô còn rất mờ mịt.

"Được rồi, đến văn phòng chờ chị, lát nữa cho em xem kịch bản."

Minh Mị ngồi trong văn phòng Ly Hương, trong tay cầm ly trà vừa pha xong, lần đầu tiên gặp lại người quen sau khi sống lại, thật sự có loại cảm giác giật

mình như cách một thế hệ.

"Đang nghĩ gì đó?" Ly Hương đã họp xong, vừa vào văn phòng chị đã thấy cảnh người đẹp đang thả hồn theo gió, người đẹp đúng là người đẹp, chỉ cần lẳng lặng ngồi yên một chỗ cũng đủ khiến người ta vui mắt đẹp lòng.

Minh Mị hơi ngượng ngùng nhận kịch bản từ tay Ly Hương.

Ba kịch bản đều là phim chiếu mạng, tuy không phải chế tác lớn, nhưng với tình hình hiện tại của Minh Mị, Ly Hương có thể nhận kịch bản như thế cho cô quả thật không dễ dàng.

Bộ thứ nhất là thể loại phim sân trường vui nhộn, nam nữ chính là thanh mai trúc mã, oan gia hoan hỉ, trong quá trình phát triển tình yêu với đủ vui buồn giận hờn.

Bộ thứ hai là đô thị gương vỡ lại lành, nhân vật nam chính là tình anh trong giới kinh doanh, nữ chính là nhân vật nhỏ ở nơi làm việc, motif tổng tài bá đạo yêu tôi.

Bộ thứ ba có đề tài trinh thám hồi hộp thu hút người xem, hình thức điều tra phá án tìm ra kẻ thủ ác, rất đáng xem.

Đương nhiên nhân vật Ly Hương tranh thủ cho Minh Mị không tệ, trong bộ phim vườn trường đầu tiên, Minh Mị diễn vai nữ sinh có nhan sắc khuynh thành hấp dẫn nam chính, sau đó vì nam chính và nữ chính phát triển tình yêu nên trở thành bạn học bình thường. Bộ phim đô thị thứ hai, nhân vật Minh Mị đảm nhận là người em gái không có quan hệ ruột thịt với nam chính, cô yêu sâu sắc nhân vật nam chính để rồi chỉ có thể nhìn anh ta càng đi càng xa. Trong bộ phim trinh thám thứ ba cô thủ vai một nhân vật bề ngoài trông có vẻ hiền lành vô hại, nhưng kỳ thật lại là nhân vật phản diện thúc đẩy toàn bộ quá trình giết người.

"Cả ba kịch bản này em đều muốn có được không?"

Minh Mị cười mang theo chút lòng riêng, má lúm đồng tiền hăm sâu, đuôi mắt hơi cong lên, suýt chút nữa Ly Hương đã bị sắc đẹp mê hoặc.

"Không không, em chỉ có thể chọn một. Trương Hoa cũng muốn một bộ, nhưng chị mang đến cho em chọn trước đây."

Minh Mị cũng biết ăn một lần không thể biến thành người béo được, trước mắt cô không có kinh nghiệm đóng phim, cần phải học hỏi nhiều, nếu muốn đi theo phái thực lực, vậy thì phải bước từng bước một.

"Vậy em chọn bộ phim đô thị."

"Mới đó mà chọn xong rồi?" Ly Hương còn tưởng Minh Mị sẽ suy nghĩ đắn đo một phen.

Cả ba kịch bản này đều có điểm nhấn riêng, nhân vật trong bộ đô thị mà Minh Mị chọn cũng không được yêu thích lắm, nhưng đối với loại phim cầu huyết này tỷ suất người xem chắc chắn không thấp, xuất hiện nhiều trước mặt khán giả cũng không tệ.

Mà lý do Minh Mị thích vai diễn người em gái bởi vì, nhân vật này có nhiều nét tương đồng với cô của kiếp trước, yêu mà không được đáp lại, thậm chí còn hại thân.

Quan trọng nhất chính là, sống lại một đời, đương nhiên Minh Mị biết bộ phim này sẽ tạo ra làn sóng gì trên mạng, gia đình luân lý cầu huyết, chắc chắn là chủ đề kéo dài không bao giờ suy.

Chương 3: Anh*, yêu em thêm lần nữa được không?

*Anh ở đây là ca ca nhé.

Minh Mị tiến tổ lúc đoàn phim tổ chức lớp đào tạo diễn xuất ngắn hạn một tuần trước khi khai máy, cũng không thể nói lâm trận mới mài dao, dù sao sống lại quá đột ngột, tuy cô có rất nhiều kế hoạch, nhưng hiện tại chỉ có thể cố gắng làm tốt nhất.

Diễn xuất ngẫu hứng là lớp Ly Hương đề cử, không ít diễn viên trẻ tuổi không xuất thân từ chính quy đều tham gia.

Một tuần tham gia lớp học này, có khi Minh Mị khóc lớn, có khi lại cười to, thỉnh thoảng ngâm phần nô đến nỗi giận ra mặt, hoặc phiền muộn xấu hổ.

Lần đầu tiên giáo viên lớp diễn xuất thấy một cô gái nhỏ chưa từng đóng bộ phim nào, lại có năng lực tiếp thu đến vậy, biết làm thế nào không chế tâm trạng của mình, thật sự như một diễn viên lão luyện.

Chỉ có Minh Mị biết rõ, đó là do nàng từng trải nhiều, dựa vào ký ức khó phai kia cho nên rất dễ chi phối cảm xúc, không thể nói là may mắn hay bất hạnh, chỉ thản nhiên đón nhận mà thôi.

Bộ phim có tên là << Hấp dẫn khó tả >>, diễn viên đóng vai nam và nữ chính đều không mấy tiếng tăm trong giới giải trí, nhưng tổ kịch tương đối có tâm, đạo cụ, phối cảnh, trang phục đều chuẩn bị rất tỉ mỉ, bộ phim vốn tập trung yếu tố câu huyết ngược tâm ngược thân, cho nên hai người họ đã gặp may khi nhận lời đóng phim.

Ngày đầu tiến tổ đều là cảnh quay của nam nữ chính, tổ đạo cụ và phối cảnh đã an bài thỏa đáng, đạo diễn và phó đạo diễn đang thương lượng cách quay.

Là nữ số bốn của bộ phim, Minh Mị xem lại kịch bản một lần nữa, cô sợ không nhớ được, nên ôn tập lại một chút.

Ngày đầu tiên không có cảnh quay của Minh Mị, cô đành ngồi bên ngoài xem nam nữ chính đối diễn, cô xem không ít phim truyền hình nhưng chưa từng xem quá trình quay phim.

KHi NG, Minh Mị cũng đứng bên cạnh nghe đạo diễn trao đổi với diễn viên nam nữ chính.

Mãi đến ngày thứ tư, mới có cảnh quay của Minh Mị.

Cảnh đầu tiên.

Lần đầu cô đóng phim, lại là cảnh mang tính xung đột cao.

Cô em gái không cùng máu mủ biết anh trai mình yêu có người trong lòng.

Cách trang điểm của Minh Mị hoàn toàn thể hiện tính cách của một cô gái lẳng lơ tâm cơ, lúc trang điểm cho cô, thợ trang điểm không khỏi cảm thán, lâu lắm rồi không có ai hợp với cách trang điểm sắc sảo như vậy.

Dù sao với lối trang điểm này, nếu đặt trên mặt một người có ngũ quan nhạt nhẽo, vậy thì hoàn toàn không thể khắc họa được nét ý vị trong đó.

Thợ trang điểm cũng biết Minh Mị là người mới dưới trướng Lý Hương, khuôn mặt này, anh cảm thấy nhất định rất thích hợp để lăn lộn trong ngành giải trí.

Giờ phút này, Minh Mị đã chuẩn bị sẵn sàng cho vai diễn, bối cảnh là lần đầu tiên cô em gái gặp mặt anh trai trong công viên.

"Anh, anh từng nói làm anh trai phải luôn bảo vệ em gái, những lời này bây giờ còn giữ không?" Giọng cô mang theo chút run rẩy, vẻ mặt thể hiện chịu đựng và không cam lòng vô cùng tự nhiên, Minh Mị đã lén luyện tập hơn mười lần, làm thế nào để khuôn mặt u sầu mà vẫn đẹp chứ không xấu.

"Tiểu Nhã, anh mãi mãi là anh trai của em, sự thật này không bao giờ thay đổi." Nhân vật nam chính vô cùng kiên quyết và dứt khoát, nhân vật của anh ta không phải không phát hiện ra tình cảm của em gái, mà chẳng qua là anh ta không thể, không thể nào có bất cứ quan hệ gì với người em gái được pháp luật thừa nhận này, nếu em gái chỉ tôn trọng anh ta như một người anh trai bình thường, người làm anh trai như anh ta sẽ rất sẵn lòng quan tâm em gái.

Minh Mị rũ mắt, cô biết rõ ý tứ trong lời anh ra nói, cái gì anh ta cũng có thể cho cô, ngoại trừ yêu.

"Anh, em đã biết."

Anh ta nghe cô nói như thế.

Bình tĩnh vương một chút tuyệt vọng, cô gái tươi cười với anh ta, nhưng nụ cười vô cùng miễn cưỡng.

"Cắt!" Đạo diễn hô dừng, ông nhìn người mới mà Ly Hương tiến cử, không ngờ diễn một lần đã qua.

"Không tệ, không tệ, biểu cảm rất đúng mực." Nam diễn viên chính Giang Tuấn cũng gật đầu tán thưởng Minh Mị, anh tốt nghiệp học viện hí kịch, chủ yếu là kịch sân khấu, thế nhưng duyên phận đưa đẩy lại lần sân sang phim truyền hình, bộ phim này do người đại diện của anh nhận, qua cảnh quay này, anh cảm nhận được tình cảm chân tình trong mắt Minh Mị, nên cũng nhanh chóng nhập vai.

Minh Mị khiêm tốn gật đầu, cô may mắn được sống nhiều hơn một đời, hơn nữa nhân vật Tiểu Nhã này có quá nhiều nét tương đồng với cô mà thôi.

Qua mấy ngày quay chụp, Minh Mị giao tiếp với đoàn phim không tệ, lúc Ly Hương đến thăm ban đạo diễn còn cảm ơn, khen ngợi người mới dưới tay chị rất có tiềm năng.

Bởi vì tiết tấu bộ phim khá nhanh, xung đột cũng khá nhiều, cho nên mỗi một tập phim đều rất đáng xem, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến bộ phim chiếu mạng này nổi tiếng.

Phim không dài, trong vòng ba tháng Minh Mị đã hoàn thành xong tất cả các cảnh quay, nam nữ chính vẫn sống chết có nhau, ngày Minh Mị rời tổ, người đại diện đặc biệt đặt một phòng bao, cảm ơn mọi người chăm sóc người mới nhà mình.

Ngồi vào bàn, vì mặt diễn viên nữ chính dị ứng nên không tới, Giang Tuấn vừa uống rượu vừa nhìn Minh Mị, dường như nhớ tới gì đó.

Trong phim, em gái Tiểu Nhã bộc phát tình cảm với anh trai của mình, theo kịch bản, em gái ngang ngược bức ép anh trai, có thể coi là điểm cao trào của

bộ phim, song đạo diễn và các phó đạo diễn liên tục trao đổi, rốt cuộc quyết định sửa lại kịch bản, sợ khán giả không chấp nhận được, dù sao tổ chế tác mới còn muốn kiếm cơm tiếp.

Dưới ánh đèn sáng trưng, Giang Tuấn ngắm nhìn Minh Mị, người đẹp dưới ánh đèn, càng ngắm càng thấy sinh động, môi cô có vẻ rất mềm mại, không biết chạm vào sẽ có cảm giác gì.

Giang Tuấn bị ý nghĩ trong đầu mình hù dọa, qua ba tháng hợp tác, anh và Minh Mị càng ngày càng quen thuộc, có điều hiện tại anh đang trong giai đoạn khởi nghiệp, có rất nhiều chuyện không thể theo ý mình.

Rượu qua ba vòng, đoàn người cơm nước no say, chuẩn bị về khách sạn nghỉ ngơi, Minh Mị có uống chút rượu cho nên hơi chóng mặt.

Khách sạn cách nhà hàng không xa, mọi người chuẩn bị đi về, bọn họ còn chưa nổi tiếng đến mức đội chó săn châu chực chụp ảnh.

Minh Mị mượn gió đêm để mình tỉnh táo lại một chút, trước khi ăn tối, Ly Hương đã thương lượng với cô về vai diễn tiếp theo.

Thật ra cuộc sống bận rộn như vậy rất tốt, kiếp trước cô chưa từng trải qua.

Đột nhiên, điện thoại di động vang lên.

Minh Mị cúi đầu tìm điện thoại trong túi xách.

Người nhắn tin ----- Diêm Thần.

Chủ nhật là sinh nhật mẹ, chúng ta cùng đi.

Nhìn màn hình lóe sáng trong bóng tối, đầu Minh Mị càng thêm choáng váng.

Giang Tuấn nhanh tay lẹ mắt, anh đi tới bên cạnh Minh Mị, ga-lăng đỡ cô một chút.

Suýt chút nữa không đứng vững, Minh Mị quay sang cười cảm ơn anh, chớp mắt đó, dường như Giang Tuấn đã nhìn thấy ánh sáng trong đêm tối.

Chương 4: Gặp lại

Sau khi quay xong << Hấp dẫn khó tả >>, Lý Hương như ngựa không vó muốn đưa Minh Mị vào một đoàn phim khác ngay lập tức.

Nhân vật khách mời lần này cô diễn chính là bộ phim trinh thám phá án hôm trước, một nhân vật trong phim ra nước ngoài phá án, Minh Mị xuất hiện trong cảnh này, giúp nhân vật đó giao tiếp với cảnh sát hình sự quốc tế.

Nhân dịp cuối tuần trước khi tiến tổ, cô muốn tìm hiểu về nghề cảnh sát hình sự, dù chỉ là khách mời, nhưng cô phải làm tốt.

Có điều, cuối tuần cô phải đến nhà Diêm Thần rồi, thật ra kiếp trước ông bà Diêm đều hết lòng yêu thương cô.

Nhưng mà, cô đặt tất cả tâm tư lên người Diêm Thần, mỗi lần cãi nhau long trời lở đất với Diêm Thần, cô đều không có tâm trạng đi gặp ba mẹ anh.

Minh Mị dậy thật sớm đi đến biệt thự nhà họ Diêm, ở thành phố B tắc đất tắc vàng, biệt thự nhà họ Diêm là một tòa nhà cổ kính, đình viện chạm khắc tinh xảo ẩn dật giữa nội thành náo nhiệt, bên ngoài là hàng rào dây thường xuân dày đặc và cây xanh. Trước đây ba Diêm mẹ Diêm không ở chỗ này, lúc chưa về hưu hai người ở khu nhà cũ của ông cụ Diêm, chẳng qua là nhà cũ tồn tại nhiều năm, hoàn cảnh sống không còn thoải mái dễ chịu nữa. Thời tiết ngày càng nóng bức, Minh Mị lái xe thẳng tới biệt thự nhà họ Diêm, vừa vào cổng bầu không khí đã tốt hơn hẳn, nền nhiệt độ bên trong thấp hơn bên ngoài một chút, thiên nhiên đông âm hè mát.

Cô mang đến cho mẹ Diêm lá bùa bình an xin ở một ngôi chùa hương khói cực vượng, cho ba Diêm một bộ cờ vây làm bằng ngọc. Thật ra ba mẹ Diêm không thiếu thứ gì cả, bây giờ là thời gian an hưởng tuổi già, từ trước đến nay Minh Mị vốn là người giỏi ăn nói, mới đến không bao lâu cô đã làm mẹ Diêm cười không khép miệng được.

Lúc Diêm Thần nhìn thấy Minh Mị, cô đang cười hết sức sáng lạn.

Trên người cô là chiếc váy lụa dài màu lam, phối hợp với giày Prada mùa xuân gót thấp, mái tóc xoăn tự nhiên buông xõa trên vai, trên cổ tay trắng như tuyết là chiếc vòng ngọc thanh lịch, tự nhiên phóng khoáng, dịu dàng đoan trang, nhưng lại không thể che giấu vẻ gợi cảm mê người.

Tối qua Diêm Thần liên lạc với Minh Mị, chuẩn bị sáng nay hai người cùng đi, không ngờ trong đơn vị xảy ra việc gấp, cũng may anh nhận được tin nhắn của Minh Mị, cô nói sẽ tự đến trước.

"Mẹ."

Là giọng Diêm Thần.

"Tiểu Thần, cuối cùng cũng trở về, về trễ chút nữa thôi là mọi người không chờ con ăn cơm đâu, chỉ có Mị nhi tốt, mới sáng sớm đã đến thăm mẹ." Mẹ Diêm quan sát con trai đã lâu chưa về nhà, tuy ngoài miệng oán trách, nhưng trong lòng bà rất vui vẻ, nhất là khi con trai nghĩ thông suốt, đồng ý cưới Minh Mị.

Có thể nói ba mẹ Diêm chứng kiến quá trình trưởng thành của Minh Mị, mẹ Diêm rất thích cô con gái nhỏ của nhà họ Minh, nhìn cô từ một cô bé thơm mùi sữa tuyệt trắng đáng yêu biến thành thiếu nữ yêu kiều duyên dáng, bà còn nghĩ không biết thằng nhóc nào có phước lấy được Minh Mị, có trời mới biết, thằng nhóc thôi nhà bà may mắn cỡ nào mới được lọt vào mắt xanh Minh Mị, có lẽ là do ngày lễ tết bà thấp không ít nhan đèn cầu phúc.

Minh Mị đang ngồi trên sofa nói chuyện phiếm với mẹ Diêm, cô nào biết lúc đang nói chuyện thì Diêm Thần đã về đến.

Cô cố gắng kiềm nén cơn đau âm ỷ từ đáy lòng, ban đầu cô còn cho rằng mình có thể lạnh nhạt một chút, nhưng còn chưa kịp tự giễu, cô đã phải cố hết sức bình tĩnh nhìn về phía Diêm Thần.

Anh vẫn đẹp trai như vậy, mày kiếm, mắt sáng như sao, mũi cao thẳng, ngũ quan lập thể thâm sâu, bộ tây trang màu đen đơn giản làm nổi bật dáng người cao thẳng của anh, toàn thân anh tỏa ra khí chất thanh lãnh, chỉ cần anh đứng yên nơi đó, suýt chút nữa tim cô đã rung động.

"Anh đã đến rồi." Cô lên tiếng.

"Ừ." Chỉ một chữ đơn giản, tựa như cảm tình cần cỗi anh dành cho cô.

Lần đầu tiên gặp mặt sau khi sống lại, rõ ràng thực tế chỉ mới ba tháng mà chứ như cách một đời.

"Tiểu Thần, còn không mau tới đây ngồi, đứng ngẩn người ở đó làm gì?" Mẹ Diêm nhìn con trai đã kết hôn mà vẫn còn ngu ngơ, bà chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Cảm nhận được Diêm Thần đang tới gần, Minh Mị đỡ người ngồi trên ghế sofa bằng gỗ lim, cô quay mặt sang chỗ khác, che giấu từng đợt đau nhức trong lòng không để lại dấu vết.

"Con đó, trốn biệt trong đơn vị suốt mấy tháng trời." Mẹ Diêm nhìn con trai mình, trông dáng vẻ của bà là đang muốn đòi lại công bằng cho con dâu. Vừa rồi bà không hỏi rõ Minh Mị, nhưng lần này hai đứa không tới cùng nhau, hơn nữa, vừa nhìn thấy Diêm Thần Minh Mị đã có vẻ khác thường, bà cũng biết mới tân hôn, song thời gian đôi vợ chồng trẻ ở chung nhất định không dài.

Nghe mẹ Diêm đột ngột nói thế, Minh Mị cũng ngạc nhiên, cô biểu hiện rõ ràng như vậy sao?

Đêm tân hôn cô uống say bí tỉ, nguyên nhân là do Diêm Thần đến cục dân chính đăng ký xong thì bỏ cô lại một mình, mà trong ba tháng hai người không gặp mặt, "Ngôi nhà" kia, chỉ sợ Diêm Thần cũng chưa từng trở về. . .

Bây giờ mẹ Diêm nói như vậy, chẳng khác nào cô tố cáo anh trước.

"Mẹ, Diêm. . . A Thần, chủ nhật nào anh ấy cũng trở về với con." Minh Mị cảm thấy nếu nói mỗi ngày thì có vẻ dối trá quá, nói như vậy đã ngầm giải thích bản thân cô không tố cáo anh, lại còn có thể khiến mẹ Diêm an lòng.

"Mị nhi, con không cần nói dối bao che cho nó, con người nó y như ba nó vậy, chỉ cần làm việc là không còn nhớ gì đến ở nhà."

Đột nhiên bị điểm tên, ba Diêm âm thầm thở dài thườn thượt, ông từ ngoài sân đi vào rồi ngồi xuống bên cạnh mẹ Diêm.

"Vợ à, lúc dạy con trai đừng nhắc đến anh, lòng dạ anh thế nào em còn không rõ sao?"

Minh Mị nào biết khi không lại có thể ăn được thức ăn chó từ ba Diêm, người

lúc nào cũng nghiêm túc chứ.

Cô len lét nhìn Diêm Thần, không ngờ đúng lúc chạm phải ánh mắt anh, đôi mắt sáng ngời của anh vẫn lạnh lùng như vậy.

Diêm Thần vẫn giữ im lặng, toàn bộ quá trình đều thật an tĩnh nghe mọi người nói chuyện, Minh Mị cũng thâm bồi rồi một chút rồi vui vẻ trở lại.

Thật ra, trước khi gặp lại Diêm thần, cô vốn tưởng rằng cô có thể buông tha sạch sẽ, song đến khi nhìn thấy Diêm Thần, cô chợt phát hiện, thích một người nhiều năm như vậy, muốn hoàn toàn buông bỏ, phải cần thời gian.

Không thể nói là đào binh trên chiến trường tình yêu, dù sao Diêm Thần chưa từng thích cô, chẳng qua cô chỉ buông tha cho tình yêu hèn mọn, được ăn cả ngã về không mà cô từng cố chấp theo đuổi ngày xưa.

Chương 5: Xa cách

Đến giờ cơm trưa.

"Phu nhân, đồ ăn đã chuẩn bị xong." Di Trương đã làm việc tại nhà họ Diêm hơn ba mươi năm, tay nghề nấu ăn siêu ngon, Minh Mị rất thích món sườn xào chua ngọt dì làm.

Cả bàn đồ ăn đều là các món Minh Mị thích ăn, cô âm thầm xấu hổ, cô biết mẹ Diêm thương mình, nhưng dù sao hôm nay cũng là sinh nhật của bà.

Từ nhỏ thể chất Minh Mị đã ăn không mập, cô cũng không kén ăn, món nào cô cũng ăn thật ngon miệng, có điều cô biết nhà họ Diêm rất nghiêm khắc với nội quy trên bàn ăn, mẹ Diêm vốn hiểu tính cách Minh Mị, yêu chiều không thôi, bà luôn mong có một đứa con gái, lại yêu thích Minh Mị cho nên dẹp hết những nội quy lễ tiết kia qua hết một bên, gấp rất nhiều đồ ăn cho Minh Mị.

Trên bàn có đĩa tôm vô cùng bắt mắt, Minh Mị thêm chảy nước miếng.

Thấy thế mẹ Diêm lên tiếng, "Tiểu Thần, thân là chồng, con mau lột tôm cho Mị nhi đi."

Nghe vậy tim Minh Mị xiết chặt, cô vội ngăn cản: "Không cần ạ. . . Mẹ, con tự lột được."

Cô sợ tới mức suýt chút nữa kêu bà là dì, hướng chỉ nếu Diêm Thần lột tôm cho cô, e rằng cô nuốt không trôi.

Bên này Minh Mị không kịp ngăn cản, Diêm Thần ngồi kế bên cô đã ung dung lột vỏ tôm.

Diêm Thần lột vỏ tôm rất nhập tâm, Minh Mị nháy mắt mấy cái ra hiệu với anh nhưng anh vẫn không nhận ra.

Một lát sau, một đĩa nhỏ đầy áp thịt tôm đã lột được đặt trước mặt Minh Mị.

Minh Mị đang ăn một khối sườn, suýt chút nữa cô đã tự cắn trúng đầu lưỡi.

Vừa liếc mắt Diêm Thần đã bắt gặp hành động bất cẩn của cô, anh nhỏ giọng nói: "Ăn từ từ thôi, không ai giành của em."

Mấy lời này khiến hai má Minh Mị đỏ bừng, mẹ Diêm cười tủm tỉm đầy ẩn ý nhìn cô con dâu mới nhà mình, Minh Mị vội đặt đĩa tôm Diêm Thần vừa lột xong đến trước mặt mẹ Diêm.

"Mẹ, hôm nay mẹ vất vả nhất, theo lý A Thần phải lột tôm cho mẹ mới phải." Minh Mị cảm thấy quả thật trong cái khó ló cái khôn, quan hệ giữa cô và Diêm Thần, kiếp trước đã nghiêm trọng không thể cứu vãn, bây giờ làm sao cô nuốt trôi số tôm này?

"Chỉ có Mị nhi thương mẹ nhất, hai người học hỏi nhiều một chút đi."

Hai người đàn ông trong nhà mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tỏ vẻ không thể phản bác.

Sau khi ăn cơm xong, Minh Mị ngồi cắm hoa với mẹ Diêm, còn Diêm Thần chơi cờ vây với ba Diêm trong thư phòng.

Về nghệ thuật cắm hoa, Minh Mị chỉ hiểu sơ sơ, hơn phân nửa thời gian cô đều ngồi nghe mẹ Diêm giảng giải, sau đó dựa theo những gì bà dạy thực hành lại, khó lĩnh ngộ tinh hoa.

Minh Mị nhìn đồng hồ treo tường trong phòng khách, cô muốn đi về, không phải cô không thích ở lại chơi với mẹ Diêm, dù sao ba mẹ cô bận rộn làm ăn ở nước ngoài, song nếu cô ở lại nhà họ Diêm ngủ qua đêm, e rằng không ổn.

"Mị nhi, cắm hoa phải tập trung."

Nghe mẹ Diêm lên tiếng, Minh Mị vội thu hồi ánh mắt mình.

Có điều không ngờ bị mẹ Diêm cười trêu chọc.

"Mẹ biết con không thích chơi với bà già này, vợ chồng son các con chung đụng thì ít xa cách thì nhiều, mẹ nên tạo cơ hội cho hai đứa ở bên nhau nhiều một chút mới phải."

Bởi vì thư phòng cùng hướng với đồng hồ, Minh Mị lại thả hồn về bên đó, rất

khó khiến người ta không hiểu lắm, hơn nữa cô thích Diêm Thần nhiều năm như vậy, ít nhiều gì mẹ Diêm cũng biết.

"Mẹ, do con nôn nóng quá." Minh Mị nhanh chóng chuyển đề tài, cô không muốn mẹ Diêm hiểu lắm sâu hơn nữa, hiện tại cô có thể tránh Diêm Thần lúc nào hay lúc ấy, giống như kiếp trước anh tránh cô vậy. Bây giờ hiếm khi hai người đồng lòng tránh mặt nhau, quan hệ cũng được xoa dịu không ít, ít nhất trước mặt ba mẹ chồng có thể duy trì tình cảm vợ chồng tương kính như tân cũng tốt.

Thế nhưng, đợi đến khi Diêm Thần quen biết Tân Khả Khả, có lẽ đoạn hôn nhân hữu danh vô thực của hai người sẽ tiến đến hồi kết, dù là quân hôn, Diêm Thần cũng có cách giải quyết.

Ở kiếp này, không có bữa tiệc nào không tàn, cô thầm nói trong lòng.

Suy nghĩ Minh Mị phiêu lãng tận nơi nào, cô muốn nhân khoảng thời gian này tiết kiệm một khoản tiền, đến khi ly hôn cũng còn lại chút mặt mũi, còn Diêm Thần, không gặp lại là được rồi.

Làm việc không thể phân tâm, suy nghĩ ở một nơi tay làm một nẻo, hậu quả chính là chiếc kéo cằm trên tay cắt vào ngón tay cô.

"Hítttttt -----" Lúc này, Minh Mị mới hoàn hồn rồi thấy đau.

Máu đỏ tươi chảy khỏi đầu ngón tay, cô còn đang không biết phải làm sao thì một bóng hình cao lớn đã phủ lên người cô.

Diêm Thần vừa đánh cờ với ba mình xong, anh đi ra phòng khách đúng lúc nhìn thấy Minh Mị mất tập trung.

Anh muốn ngăn cản nhưng không kịp, cuối cùng cô cũng cảm thấy đau, anh kéo tay cô qua, sau đó nhanh chóng tìm hòm thuốc.

"Phải tiêu độc, em chịu đựng một chút."

Minh Mị muốn rút tay khỏi cái nắm tay mạnh mẽ của người nào đó, da thịt tiếp xúc, nhiệt độ cơ thể anh truyền sang cho cô, khiến tim cô đập liên hồi.

Anh cách cô quá gần, dường như cô có thể ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Minh Mị thầm mắng mình không giữ vững lập trường, đầu ngón tay được cơn khử trùng, đau đến nỗi ứa nước mắt.

Cô vẫn giống như lúc còn bé, bướng bỉnh, đau cũng cắn răng chịu đựng, thấy đôi mắt cô gái nhỏ từ từ mờ hơi nước, anh biết cô rất đau.

Đột nhiên, Minh Mị cảm thấy đầu ngón tay truyền đến cảm giác mát mát, lần át cả đau đớn, thì ra Diêm Thần đang cẩn thận thổi giúp cô.

"Một lát nữa sẽ hết thôi."

Thấy một màn này, mẹ Diêm yên tâm không ít, bà luôn lo lắng con trai mình không biết cách chăm sóc vợ, có điều đáng về lo lắng kia, đã lâu lắm rồi bà không nhìn thấy trên người con trai.

Minh Mị nhìn ngón tay được băng bó cẩn thận của mình, cô không dám nhìn Diêm Thần, cô quay đầu sang chỗ khác thì thấy mẹ Diêm đang nhìn mình cười.

Trong lòng cô hiểu rõ, tuy Diêm Thần không buồn để ý đến cô, nhưng trước mặt ba Diêm mẹ Diêm, Diêm Thần cũng biết diễn tròn vai đấy, nếu không sẽ không tránh được bị quở trách.

"Cảm ơn." Diêm Thần nghe cô nhẹ giọng nói.

Chẳng biết tại sao, cô nói với anh như thế, lại khiến anh cảm thấy xa cách mà trước nay chưa từng có.

Hai chữ đó, gần như cô chưa từng nói với anh.

Có điều đời này, e rằng đây là hai chữ cô có thể nói nhiều nhất với anh.

Chương 6: Đồng sản dị mộng

Bởi vì tay bị thương, mẹ Diêm kiên quyết muốn giữ Minh Mị lại ăn cơm chiều.

Hôm nay là sinh nhật mẹ Diêm, Minh Mị cũng muốn ở lại với bà nhiều hơn, có điều trễ quá phải ngủ lại nhà họ Diêm, quan hệ giữa cô và Diêm Thần còn chưa đến mức cô nam quả nữ ở chung một phòng, mấy lần Minh Mị muốn lên tiếng, nhưng lời vừa đến bên môi đã bị mẹ Diêm chặn lại.

Ăn cơm tối xong, Minh Mị rất muốn đi về, ngày mai cô muốn ở trong căn hộ mình mới thuê, chuẩn bị cho vai diễn khách mời sắp tới.

Minh Mị vừa đứng dậy khỏi ghế sofa đã thấy dì Trương bưng hai chén canh vừa chưng cách thủy xong, "Thiếu phu nhân, canh này phu nhân chuẩn bị cho cô và thiếu gia."

Minh Mị thăm nghĩ uống canh xong sẽ về, cô cảm ơn dì Trương rồi nhận lấy chén canh bắt đầu ăn không cần xem là canh gì.

Ăn xong, cô đặt chén canh xuống, vừa nhòm người đứng lên đầu óc bỗng choáng váng.

Cũng may Diêm Thần nhanh tay lẹ mắt đỡ được Minh Mị, một lần nữa tiếp xúc gần đến thế, Minh Mị vô thức cố giữ vững tinh thần, rời khỏi ngực Diêm Thần.

"Tiểu Thần, mẹ cũng mệt rồi, con và Mị nhi lên lầu nghỉ ngơi đi."

". . . Mẹ, con. . ." Minh Mị muốn giải thích.

Đột nhiên cô cảm nhận được Diêm Thần tới gần cô lần nữa, anh cúi đầu nói bên tai cô: "Em cảm thấy nếu chúng ta không ngoan ngoãn lên lầu, mẹ sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?"

Giọng Diêm Thần rất nhẹ, nhưng anh ở ngay sát bên tai Minh Mị, cô nghe rất

rõ, giọng nói kia từ màng nhĩ truyền vào tim cô, khiến cả người cô run lên.

Lúc Minh Mị ngồi trên giường trong phòng ngủ Diêm Thần, cả người cô vẫn còn ngơ ngác.

Trên giường có váy ngủ mẹ Diêm chuẩn bị cho Minh Mị.

Ngoài cửa sổ, đêm dần sâu.

Hiện tại cô vô cùng mệt mỏi, đau đầu chóng mặt, rõ ràng còn chưa tới mùa hè nóng bức, trong phòng cũng mở máy lạnh, song Minh Mị cảm thấy cực kỳ khô nóng.

Có lẽ nên đi tắm một cái, Cô thấy Diêm Thần đang đứng trước giá sách trong phòng lật xem gì đó, cô cũng không hỏi mà cầm lấy váy ngủ mẹ Diêm chuẩn bị, đi vào phòng tắm, tâm trạng hiện giờ là vô cùng không sợ sệt.

Trong phòng, cực kỳ yên tĩnh.

Diêm Thần chỉ nghe thấy tiếng nước tí tách từ phòng tắm sau lưng, tuy anh đang đọc sách, nhưng một chữ cũng đọc không vào.

Chén canh vừa rồi hai người uống, chỉ sợ đã bị bỏ gì đó, hiện tại cơ thể anh xao động dị thường, tựa như có vật gì đó muốn thoát ra khỏi trói buộc của cơ thể.

Là dục vọng.

Minh Mị mặc váy ngủ mà mẹ Diêm dụng tâm chuẩn bị, đơn giản không phức tạp, chất vải tơ lụa cộng với đai đeo đều là hàng cao cấp, hơn nữa còn viền ren, rất tinh tế.

Size cũng rất vừa vặn, nếu muốn kéo lên trên một chút để che phong cảnh sinh động đầy đặn thì phía dưới khó khăn lắm phủ qua mông.

Thiếu nữ trong gương môi hồng răng trắng, tóc đen áo choàng, mỗi một tác da thịt lấp ló sau lớp tơ lụa mềm mại, có điều Minh Mị biết Diêm Thần không có hứng thú với cô.

Mà khi Minh Mị đẩy cửa phòng tắm nhìn thấy Diêm Thần đang tựa vào đầu giường, cô như ngừng thở.

Diêm Thần đã cởi âu phục, trên người là áo sơ mi trắng được thiết kế theo yêu cầu, nút áo trên cùng được mở ra từ lúc nào, trông có vẻ rất nhàn nhã, chân của anh rất dài, thoải mái duỗi thẳng trên giường, lướt lên trên mặt, quả đúng là anh đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Minh Mị thật sự rất mệt, cô đi đến phía bên kia giường, vén chăn lên chui vào, cả người chỉ chiếm một góc nhỏ trên chiếc giường lớn.

Cô cũng không hỏi Diêm Thần, kệ anh muốn ngủ đâu thì ngủ, khó khăn lắm cô mới có một ngày nghỉ, phải nghỉ ngơi dưỡng sức.

Diêm Thần ngẩng đầu lên, anh nhìn thấy phần chăn cách mình không xa nhô lên thành cái ụ nhỏ, hôm nay cô nhóc này thật sự tích chữ như vàng với anh.

Dường như cô thay đổi rất nhiều.

Có lẽ là giận anh rồi, Diêm Thần nghĩ.

Ngày tân hôn đầu tiên đã bỏ rơi cô, chắc cô giận anh lắm.

Diêm Thần cảm nhận được người bên cạnh đã hít thở đều, cô đã ngủ.

Cô cách anh thật xa, tuy giường lớn nhưng cô chỉ chiếm một góc nhỏ, giận thật rồi chứ còn gì nữa.

Diêm Thần bình tĩnh xem xét, hôm nay Minh Mị chưa từng liếc mắt nhìn anh.

Nhớ đến lúc trước, vừa gặp anh cô đã vui vẻ reo to "Anh Diêm Thần anh Diêm Thần". Nhưng mà, anh lạnh nhạt với cô nhiều năm như vậy, dù hai người đã kết hôn, đại khái cô đã bị anh ép đến nỗi đưa ra sự lựa chọn bất đắc dĩ.

Càng nghĩ như vậy, cảm giác xao động trong lòng càng thêm mãnh liệt, Diêm Thần nhắm mắt lại, trong đầu đều là hình ảnh người nằm bên cạnh.

Diêm Thần đi tắm nước lạnh để lấy lại bình tĩnh.

Dòng nước lạnh như băng giội từ trên đầu xuống, thật ra Minh Mị không biết, tức nước vỡ bờ, những người ngoài mặt càng lạnh lùng, thì trong lòng ngọn lửa nhen nhóm từ lâu đã không thể nào dập tắt.

Diêm Thần tắm nước lạnh, dục vọng xao động trong lòng cũng bình ổn lại, nửa thân dưới anh quấn khăn tắm, sau đó đi đến bên cạnh giường ngồi xuống.

Minh Mị đã ngủ say, cô vô thức lăn vào giữa giường, làn da cô gái trắng như tuyết, tóc dài đen nhánh, trên khuôn mặt lớn cỡ bàn tay là ngũ quan nhỏ nhắn xinh xắn, khi ngủ, đôi mi cô hơi cong lên như một chiếc quạt nhỏ, váy ngủ tơ tằm cũng không mềm mại bằng da thịt cô.

Diêm Thần không tự giác ngồi bên giường, ngón tay nhẹ nhàng di chuyển trên gương mặt phớt hồng tự nhiên của cô gái.

Rất nhẹ, không khiến cô thức giấc.

Mu bàn tay anh khẽ vuốt ve hai má cô.

Cảm xúc giống y như trong trí nhớ, mềm mại co giãn. Rất nhiều năm trước, vào một buổi chiều giữa mùa hè, anh đã từng thân mật đụng chạm vào cảm ký như vậy.

Chương 7: Si mê H

"Ừm. . ." Đụng chạm của anh quấy nhiễu cô.

Minh Mị nhẹ giọng nỉ non, cô ngủ rất sâu, có điều lúc vừa mới sống lại cô thường xuyên gặp ác mộng bưng tỉnh giữa đêm, vì thế cô quyết định đi khám bác sĩ tâm lý, sau ba tháng điều chỉnh, bây giờ giấc ngủ đã khôi phục không tệ.

Đương nhiên Minh Mị cũng uống canh giống Diêm Thần, chẳng qua cô là con gái cộng thêm mệt mỏi quá độ, cho nên công dụng của canh đến chậm một chút, kéo dài một chút.

Trong lúc ngủ mê chợt thấy nóng bức, Minh Mị trở mình, váy ngủ toả tầm tày ý trượt khỏi làn da trơn bóng, da thịt trắng nõn trần trụi trong không khí.

Thấy thế, lửa dục trong người Diêm Thần khó khăn lắm mới dập tắt lại bốc cháy.

Anh biết, tốt nhất anh nên giữ khoảng cách với cô, nhưng anh lại đánh giá thấp sức hấp dẫn của cô đối với anh.

Sau khi đắp chăn kín kẽ cho Minh Mị, anh xoay người đi về phía sofa, anh muốn yên tĩnh một chút, có lẽ máy lạnh trong phòng hỏng rồi, thật sự nóng không chịu nổi.

Tuy nhiên trong lúc ngủ cô gái hoàn toàn không an phận, vừa ngồi xuống Diêm Thần đã thấy chiếc chăn trên người cô gái như có ma lực, rời khỏi người chủ nhân một lần nữa. Trong mộng Minh Mị cảm thấy dường như mình đang đứng dưới ánh mặt trời chói chang, cô quá nóng, cho nên trước mắt Diêm Thần hiện ra cảnh tượng, đai đeo của váy ngủ tuột ra để lộ dáng người uyển chuyển, đùi ngọc thon dài trắng nõn, đôi gò bồng đảo đáng yêu như sắp tràn ra khỏi trói buộc của vải vóc.

Ngủ rồi còn cảm dỗ người như vậy.

Ánh mắt Diêm Thần càng lúc càng thâm trầm, anh đưa tay xoa trán, ân ân hai bên huyết thái dương, sau đó anh đứng dậy đi đến nhặt chiếc chăn bị rơi xuống khỏi giường.

Anh chỉ muốn đắp chăn lại cho cô mà thôi.

Thế nhưng thân thể lại hành động nhanh hơn suy nghĩ, khi Diêm Thần giật mình bừng tỉnh, anh đã khom lưng phủ lên người cô.

Dù sao cũng là người trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, động tác của Diêm Thần rất khéo léo, sẽ không khiến cô thức giấc.

Hai người cách nhau rất gần, Diêm Thần cố gắng giữ khoảng cách, từ lúc có ý lạnh nhạt với cô, anh chưa bao giờ nắm cô ở cự ly gần đến thế.

Trong giấc mộng, Minh Mị có cảm giác bị người áp bức, cơ thể càng nóng hơn nữa. Hơi thở của người nọ phun trên mặt cô, dù đang ngủ say cô cũng nhíu chặt mày.

Diêm Thần thầm mắng mình biến thái, rõ ràng cô là vợ anh, có điều anh chỉ có thể chạm vào cô như vậy.

Trên người anh chỉ mặc một chiếc quần lót, bao bọc cự thú đã thức tỉnh giữa hai chân.

Cách váy ngủ, tay anh khê khàng vuốt ve đôi gò bồng đào ngạo nghễ ưỡn cao, từ từ thưởng thức, mỗi một động tác đều không chế lực vừa phải, anh không thể để cô thức giấc.

Cảm xúc mềm mại lạ thường đầy ắp trong lòng bàn tay Diêm Thần, quanh năm suốt tháng tay anh chỉ cầm súng cầm dao, gần như chưa bao giờ chạm vào vật non mềm như thế.

"Ừm. . ."

Cô gái nhắm mắt ngủ say, bị chạm vào cũng chỉ bất giác rên rỉ thành tiếng.

Giọng Minh Mị ngọt ngào say lòng người, lọt vào tay Diêm Thần càng như thuốc kích thích.

Diêm Thần vui đầu vào hõm vai Minh Mị, nếu lúc này Minh Mị thức dậy,

nhất định cô sẽ trông thấy đáy mắt thâm trầm của anh nhuộm màu tình dục.

Anh kéo váy ngủ của cô lên, rớt cuộc đôi gò bồng đào đầy đà cũng hoàn toàn lộ ra trước mắt anh, rất đẹp, mỗi một tác da thịt trên người cô đều khiến anh say đắm, không muốn buông tay.

Thấy Minh Mị vẫn mê man không tỉnh, Diêm Thần càng phóng túng dục vọng trong lòng, anh cúi đầu ngậm lấy đầu nhũ đỏ tươi một bên nhũ thịt, anh cắn thận từng li từng tí, giống như đang nâng niu báu vật, đầu lưỡi bao trùm lên nụ hồng, khoang miệng âm áp mút chặt nhũ thịt óng ánh đứng thẳng.

". . . A. . ." Mí mắt Minh Mị nặng trĩu, chẳng có cách nào nhắc lên nổi, không hiểu vì sao người cô càng lúc càng nóng.

Diêm Thần ngẩng đầu nhìn mặt cô gái đang ngủ vô cùng bất an, anh biết mình không thể tiếp tục phát hỏa nữa.

Diêm Thần chỉ có thể giải phóng cự vật bị giam cầm giữa hai chân, một tay anh đỡ vòng eo mềm mại của cô gái, tay còn lại vuốt ve an ủi gáy thịt đã sưng to.

Anh ngẩng Minh Mị, đôi môi cô mướt mà như cánh hoa hé nở, sau đó anh nhẹ nhàng hôn lên, không dám xâm nhập, chỉ có thể gãi không đúng chỗ ngứa mà khẽ khàng ma sát.

Một tiếng thở dài khó nghe thấy.

"Tiểu Thất." Anh gọi cô, Tiểu Thất, là tên mẹ của Minh Mị.

Diêm Thần luôn cấm dục, đại khái quá lâu không được buông thả, quả thật anh đã tuột đến ứa máu mà vẫn không thể bắn ra.

Nhìn cô gái nhỏ cứ bình thản ngủ ngon lành dưới thân mình, ma xui quỷ khiến môi Diêm Thần phủ lên môi cô lần nữa, anh thè lưỡi liếm láp hai cánh môi mọng.

Cuối cùng ăn tủy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon, vát vả lăm gáy thịt anh mới bắn ra được, tất cả dính lên phần bụng bằng phẳng của Minh Mị, Minh Mị khẽ nhúc nhích, vững tinh dịch nhỏ bất chấp mọi thứ dính đầy lên người cô.

"A. . . "

Tựa như có cảm giác, Minh Mị khẽ phát ra tiếng nói mê không thoải mái.

Thấy dáng vẻ đáng yêu động lòng người của cô, Diêm Thần vừa mềm xuống lại cứng lên.

. . .

Mãi cho đến khi giữa hai chân Minh Mị, trên eo, trên bụng đều bị bắn đầy tinh dịch, dục vọng của Diêm Thần mới dừng lại.

Anh đứng dậy đi vào phòng tắm lấy khăn long ướt tỉ mỉ lau sạch "Chứng cứ phạm tội" của anh trên người cô.

Lúc này, trời đã hơi lạnh, Diêm Thần kéo cô gái nhỏ vào lòng, thỏa mãn ngủ thiếp đi.

Trong mộng, Minh mị cảm thấy mình rơi vào một nơi ấm áp chưa từng có, cực kỳ thoải mái.

Cô không biết, cô vẫn luôn là bí mật sâu kín nhất trong đáy lòng người nào đó.

Chương 8: Tư thế không ổn

Minh Mị mơ màng mở mắt, tối qua ngủ rất ngon, cô còn mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ.

Trong mơ, dường như có một con chó to thè lưỡi liếm cô.

Cô trở mình theo theo thói quen thì phát hiện trên eo mình có một cánh tay với đường cong cơ bắp rõ ràng.

Minh Mị tỉnh táo ngay lập tức, Diêm Thần ôm cô ngủ cả đêm?

Có lẽ cảm nhận được động tĩnh của người trong lòng, Diêm Thần tự nhiên dựa sát vào, cánh tay vắt ngang eo cô khế xiết chặt.

Lòng ngực anh dán vào lưng cô, chỉ cách một lớp vải mỏng manh, càng khiến Minh Mị không dám nhúc nhích chính là, cô cảm nhận được có vật gì đó cứng cứng đâm vào mông cô hết sức rõ ràng.

Thân mật như vậy, Minh Mị đã từng hết lòng khao khát, có điều đó đã là quá khứ, hiện tại cô nghĩ có lẽ Diêm Thần ngủ say quá nên quên mất người bên cạnh mình là ai.

Minh Mị dùng sức lực yếu ớt của mình kéo cánh tay đang vắt ngang eo cô ra.

Cô muốn rời giường. Thật ra Diêm Thần đã thức dậy từ lâu, đồng hồ sinh học của anh vẫn luôn đúng giờ, chẳng qua là anh lưu luyện thân thể thơm mềm trong lòng, không nở buông tay mà thôi.

"Sao không ngủ thêm một lát?"

Nghe được giọng nói này, Minh Mị còn chưa chạm chân xuống đất bỗng dung lão đảo, đau quá.

"Hí.....iiiiit. . ." Mới sáng sớm đã xui xẻo như vậy, quả nhiên trời sinh cô và Diêm Thần không hợp. Ngày hôm qua đứt tay, hôm nay trật chân. Minh Mị

cảm thấy sau này nếu không có chuyện gì thì nên cách Diêm Thần xa một chút.

Diêm Thần không ngờ mình vừa lên tiếng đã dọa cô sợ, anh vội vàng đứng dậy bế Minh Mị đang nhắm mắt mảy lên.

"Sao thế?" Bởi vì đau nên Minh Mị không để ý đến giọng điệu đầy quan tâm và lo lắng của Diêm Thần.

Diêm Thần đặt Minh Mị ngồi lên giường, còn bản thân anh thì ngồi xổm trên sàn nhà nhìn Minh Mị dùng tay xoa cổ chân.

Diêm Thần lấy hòm thuốc trong tủ đầu giường, sau đó đến tủ lạnh nhỏ trong phòng lấy vài viên đá bỏ vào túi chườm, tiếp theo anh nhanh chóng đi tới nhẹ nhàng nâng chân ngọc thon dài của cô lên, tay kia cầm túi chườm nước đá cẩn thận đắp lên vị trí bị thương.

"Mới sáng sớm đã vụng về như vậy?" Nói là nói thế, nhưng trong giọng anh hoàn toàn không nghe ra ý trách móc.

Minh Mị quay đầu sang chỗ khác không nhìn Diêm Thần, bây giờ anh đang giúp cô, có lẽ hơn phân nửa là do nể tình hai người đã quen biết nhiều năm, còn trong lòng anh, cô mãi mãi vẫn là một mối phiền phức.

Tóm lại, anh không thích cô, nếu hiện tại cô là Tân Khả Khả, có lẽ Diêm Thần sẽ ngọt ngào an ủi.

Cảm giác lạnh buốt tiếp xúc với mắt cá chân kéo suy nghĩ Minh Mị trở về, đã quyết định buông tha cho đoạn tình cảm này, Minh Mị, không được suy nghĩ bậy bạ, cô tự cảnh tỉnh bản thân.

Diêm Thần vừa cố gắng kiềm chế hành động muốn quan tâm cô, vừa tập trung chườm lạnh cho cô.

"Hơi đau, em cố chịu đựng một chút."

Minh Mị nghe giọng nói lạnh như băng của anh, thậm chí còn lạnh hơn túi chườm nước đá trên chân.

Cô đã quen rồi.

Động tác của Diêm Thần rất nhẹ, không nghe thấy Minh Mị rên tiếng nào, anh

biết rõ từ nhỏ tính tình cô đã cậy mạnh.

Khi còn nhỏ cũng như vậy, anh nâng cô bé ngã sấp mặt lên, rõ ràng hai mắt nhắm lệ nhưng cô bé không khóc tiếng nào.

Anh không khỏi ngẩng đầu nhìn cô, không ngờ tầm nhìn đúng chuẩn, bởi vì góc độ khi Diêm Thần ngồi xổm, cộng thêm Minh Mị đang nhấc chân lên, trước mắt Diêm Thần là tiểu huyết mềm mại màu hồng nhạt ẩn nấp sau lớp quần lót ren trắng mỏng.

Bắp đùi của cô trắng nõn như tuyết, da thịt tinh tế bóng loáng, cảnh tượng ý loạn tình mê tối qua lại xông thẳng vào đại não anh, khiến động tác của anh lập tức cứng lại.

Đại khái quần lót là cùng bộ với váy ngủ, Diêm Thần thấy rõ hoa văn quần lót giống hệt viền ren trên váy. Có lẽ tính chất váy ngủ muốn làm nổi bật sự gợi cảm, cho nên vải vóc mỏng đến thăm thương, mỏng đến nỗi gần như phô bày hoàn toàn hai cánh hoa hồng nhạt trơn trượt bao quanh cửa huyết. Sáng sớm dục vọng của Diêm Thần vốn đã ngẩng cao đầu, bây giờ dục vọng lại chạy tán loạn trong cơ thể anh, nếu anh là người luyện võ trong phim kiếm hiệp, thì có lẽ đã tẩu hỏa nhập ma.

Minh Mị không hề ý thức được tư thế này khó xử đến mức nào, thấy Diêm Thần dừng động tác, cô nghĩ mình không nên làm màu, cô có thể tự mình bôi thuốc được.

Vì thế cô với tay vào hòm thuốc, do hòm thuốc nằm trên sàn nhà, cho nên cô phải cúi người xuống, vừa nghiêng người thì cảnh đẹp xuất hiện, cổ áo mở rộng, toàn bộ đôi gò bồng đảo đầy đặn và vùng bụng bằng phẳng rơi vào mắt người nào đó.

Cảm giác vuốt ve tối qua vẫn là ký ức hết sức mới mẻ, Diêm Thần biết mình không thể ở gần cô như vậy.

Anh không nói một lời xoay người sang chỗ khác, kéo dẫn khoảng cách giữa hai người.

Minh Mị nhìn theo bóng lưng Diêm Thần đang đi vào phòng tắm, cô không hiểu tại sao đột nhiên anh lại tỏ thái độ như thế.

Cô luôn cho rằng sức hấp dẫn của mình ở trước mặt anh chỉ là con số không, cho nên, cô không hề chấp nhất.

Chương 9: Chăm sóc

Diêm Thần đóng cửa phòng tắm, sau đó bắt đầu giải phóng lửa dục hưng hực giữa hai chân.

Anh nhắm mắt lại, trước mặt đều là hình bóng Minh Mị, thật sự rất muốn chơi chết cô, tiếng nước không ngừng vang lên trong phòng tắm, Diêm Thần dựa vào hình ảnh tốt đẹp tối qua trong trí nhớ, giải quyết qua loa vấn đề của người anh em của mình.

Một lát sau, tiếng nước dừng lại, trong không gian ẩm ướt chỉ còn lại tiếng thở dốc của Diêm Thần.

Rõ ràng cô đang ở ngoài cửa, nhưng mấy năm qua chính tay anh đã xây lên hàng rào kiên cố giữa hai người.

Thậm chí anh không biết sau khi kết thúc tất cả, làm thế nào để giải thích với cô.

Minh Mị nhân cơ hội này thay quần áo đang hoang.

Vừa xoay người cô đã thấy anh ra khỏi phòng tắm, tóc anh vẫn còn nhỏ nước lên da thịt màu mật ong, dáng người hoàn mỹ do thường xuyên huấn luyện, đường cong cơ bắp trôi chảy gợi cảm.

Minh Mị bất giác quay mặt sang chỗ khác, sau đó khập khiễng đi tới phòng tắm rửa mặt.

Lúc cô cúi đầu bước nhanh qua người Diêm Thần, không ngờ anh bỗng ôm eo cô lại.

Minh Mị mở to đôi mắt hạnh, không biết Diêm Thần định làm gì.

"Tuy vết thương ở chân của em không nghiêm trọng, nhưng trong phòng tắm đều là nước, anh đỡ em đi."

Minh Mị biết mình không nên nghĩ nhiều, cô muôn từ chối ý tốt của Diêm Thần, song vừa chống lại ánh mắt cảnh cáo nếu em không để anh đỡ, anh sẽ bế em vào cửa người nào đó, cô đã nhụt chí.

Hai người loay hoay trong phòng tắm cả buổi, vất vả lắm mới kịp thời gian nhà họ Diêm ăn sáng.

Bữa ăn sáng mang đậm chất truyền thống Trung Quốc, mẹ Diêm dặn đi Trương chung tổ yến.

Thấy Diêm Thần vừa ôm vừa đỡ Minh Mị đi xuống, mẹ Diêm cười như nở hoa, xem ra chén canh tráng dương bổ thận ngày hôm qua đã phát huy tác dụng, gia tăng tình cảm vợ chồng son.

Minh Mị "áp lực" ăn xong bữa sáng, cuối cùng cũng có thể đi về.

Vì vậy, dưới cái nhìn chăm chú yêu thương của mẹ Diêm, Diêm Thần lại nửa đùa nửa ôm Minh Mị lên xe.

Cuối cùng cũng không cần dính lấy Diêm Thần như trẻ sinh đôi, Minh Mị thoải mái thở ra một hơi.

Trước mặt mẹ Diêm, Diêm Thần giả vờ gắn bó keo sơn với cô, trong lòng Minh Mị hiểu rõ, dù sao quan hệ bây giờ của hai người không thể để người lớn lo lắng.

Thấy Diêm Thần khởi động xe, Minh Mị không khỏi buồn bực, diễn quá thành thật rồi hay sao?

"Em tự về nhà là được rồi, anh về đơn vị đi." Minh Mị thân mật nhắc nhở.

"Chân em đang bị thương." Diêm Thần lời ít ý nhiều.

"Hả?" Minh Mị có chút phản ứng không kịp.

"Mấy ngày tới em về đơn vị với anh, anh chăm sóc em."

Minh Mị nghĩ, chắc cô nghe lầm rồi.

"Không sao đâu, chị Ly Hương sẽ thuê người đến chăm sóc em."

Nghe lời đề nghị của Diêm Thần xong, Minh Mị từ chối thẳng.

"Nếu em cảm thấy về đơn vị bất tiện, anh sẽ xin phép nghỉ chăm sóc em."

Giọng Diêm Thần mang theo vẻ cứng rắn không thể từ chối, lúc này, trong không gian xe con chật hẹp, Diêm Thần không nói một lời, cứ thế lái xe đi.

Minh Mị cũng biết phản đối không tác dụng, "VẬY VỀ ĐƠN VỊ ANH ĐI."

Cô đã không còn ở ngôi nhà kia từ lâu, bây giờ về giải thích rất phiền phức.

Diêm Thần lái xe thẳng đến khu nhà ở dành cho bộ đội, cậu cảnh vệ trẻ tuổi nhìn thấy diêm vương mặt lạnh tham mưu trưởng Diêm bế một cô gái đi lên cầu thang, tuy trợn mắt há mồm vì ngạc nhiên nhưng cậu vẫn không quên cúi chào.

Minh Mị cảm thấy mặt mũi mình mát sạch rồi.

"Cắm hoa đứt tay, bước đi tạo chân. Bà Diêm, em cẩn thận chút đi."

Như vậy cũng khiến anh yên tâm một chút. Những lời này Diêm Thần không nói, nhưng ánh mắt nhìn Minh Mị đã nói lên tất cả.

Minh Mị chỉ biết câm nín, song bàn tay quàng lên cổ người nào đó hơi xiết chặt.

Cô cố gắng điều chỉnh hơi thở để mình bình tĩnh một chút. Lồng ngực Diêm Thần quá dày rộng rắn chắc, mỗi một bước đi của anh đều rất vững vàng, thậm chí không cần dùng thang máy vẫn ung dung bế cô lên phòng, anh như vậy khiến Minh Mị cảm thấy không chân thật, đến nỗi còn nghi ngờ anh bị trúng tà.

Khi cô ngồi lên ghế sofa nhà Diêm Thần, cô có cảm giác cả tinh thần và thể xác đều mệt mỏi.

Cô vốn định không tiếp xúc nhiều với anh, nào ngờ cục diện biến thành thế này.

Có lẽ cô nên nhờ chị Ly Hương giới thiệu một đại sư cho Diêm Thần.

Trước giờ Minh Mị không mê tín, có điều sau sống lại, cô không thể không

tin.

Chương 10: Thời gian nghỉ kết hôn

Minh Mị gọi điện thoại nhờ Ly Hương mang quần áo đến đây cho mình, Ly Hương là người nhạy bén cỡ nào, bảo bối đại mỹ nữ nhà cô bình thường sẽ không làm phiền cô, bây giờ nhờ vả, đương nhiên Ly Hương sẽ làm thỏa đáng, hơn nữa cô càng không hỏi nhiều, dù có mối quan hệ là người đại diện và nghệ sĩ, cô cũng không tra hỏi ngọn nguồn làm chi, ai không có cuộc sống riêng.

Sau khi đặt Minh Mị ngồi xuống Diêm Thần mới sức nhớ, nơi này không có bất cứ vật dụng hàng ngày nào con gái có thể sử dụng.

Anh bấm gọi nội tuyến, mười phút sau, một túi vật dụng mới tinh được đặt trước cửa nhà Diêm Thần.

Cậu cảnh vệ trẻ tuổi bưng bưng sức sống chưa từng nhìn thấy tham mưu trưởng Diêm đưa phụ nữ đến đây, hướng hồ tác phong của tham mưu trưởng Diêm luôn liêm chính, cô gái được anh đưa về đây, còn không phải vợ tương lai sao?

Bởi vì chuyện Minh Mị và Diêm Thần kết hôn chỉ có lãnh đạo cấp cao mới biết, cộng thêm Diêm Thần chưa bao giờ đeo nhẫn cưới, cho nên trong mắt người ngoài, Diêm Thần chính là mẫu đàn ông hoàn mỹ*.

*Nguyên văn là kim cương vương lão ngũ: 钻石王老五: cụm từ này chỉ những người đàn ông độc thân có tiền, hoặc gia đình có tiền có thế. Kim cương tượng trưng cho sự cao quý và khan hiếm. Nên tóm lại, nó thường nhắc đến những người đàn ông kiệt xuất, còn độc thân, không chỉ giàu có mà còn đẹp trai, phong độ, tài giỏi, đạt chuẩn về mọi mặt.

"Báo cáo tham mưu trưởng, đồ đã đưa đến ạ." Cậu cảnh vệ trẻ làm động tác báo cáo đúng chuẩn quân đội.

Diêm Thần khẽ gật đầu, cậu cảnh vệ dù có tò mò cũng chỉ có thể tự bóp chết con mèo tò mò trong lòng, sau đó xoa người rời đi.

Nhìn đồ dùng hàng ngày đầy đủ bày ra trước mắt, Minh Mị cảm khái hiệu suất làm việc của bộ đội thật cao.

Từ lúc vào nhà đến giờ Minh Mị chưa nói với Diêm Thần câu nào, tuy nhà có hai người, nhưng có khác gì với một người đâu?

Có điều, cảnh này tương đối giống hình thức ở chung của hai người lúc trước, có thể nói đa số thời gian đều là một mình Minh Mị cố tình gây sự.

Vừa nghĩ như thế, bây giờ cô không ồn ào làm loạn, thật sự là "Ngoan" hơn rất nhiều.

Minh Mị cầm quả táo và dao gọt trái cây trên bàn lên, dù sao cũng không có gì làm, gọt táo ăn giết thời gian vậy.

Thế nhưng một bàn tay thon dài với khớp xương rõ ràng nhanh chóng giật con dao trong tay cô.

"Tay em thế này còn muốn gọt táo?" Giọng Diêm Thần vô cùng bắt đặc dĩ.

Minh Mị nhìn ngón tay đã được thay bằng cá nhân mới của mình, cô cảm thấy hoàn toàn không có vấn đề gì cả, tuy nói cô là đại tiểu thư cành vàng lá ngọc của nhà họ Minh, song hiện tại cô đã trưởng thành hơn rất nhiều, cuộc sống một mình, bản thân không biết tự chăm sóc, một vết thương nhỏ cũng có thể ảnh hưởng thì lấy gì ăn.

Có điều, Minh Mị thức thời ngậm miệng, cô nhận quả táo đã được Diêm Thần cắt từng miếng nhỏ, hương vị không tệ, thật ra Diêm Thần cũng là người chu đáo cẩn thận, chỉ là hôm này thì vô cùng hiếm có, hiện tại anh cần thậm chí chăm sóc cô, có lẽ vì cô bị thương thôi.

Minh Mị ngoan ngoãn ngồi trên sofa ăn táo, còn Diêm Thần thì chuẩn bị ra ngoài.

"Anh ra ngoài một chút, lát nữa sẽ về."

Minh Mị gật đầu, cô biết Diêm Thần bận rộn nhiều việc, hôm nay đại khái đã bị cô chiếm không ít thời gian.

Diêm Thần vừa ra ngoài không lâu, Minh Mị nhận được điện thoại của chị Ly Hương, Minh Mị không thể đi đón Ly Hương, cho nên chị đành gửi đồ cho

cảnh vệ mang lên cho cô.

Vẫn là cậu cảnh vệ trẻ tuổi bồng bồng sức sống ban nãy, lần này Diêm Thần không có ở nhà, cuối cùng cậu cũng có thể nhìn rõ mặt cô gái được tham mưu trưởng bế vào nhà.

Đúng là tiên nữ, sao trên đời này lại có người đẹp đến thế, còn đẹp hơn hoa khôi thôn bọn họ.

Tiên nữ cười với cậu, thậm chí nụ cười đó còn khiến cậu vui hơn mùa màng bội thu, tiên nữ còn cảm ơn cậu nữa.

"Đây là việc em nên làm, em tên Ngụy Đông, ngài gọi em là tiểu Ngụy là được rồi."

Minh Mị đang nhàm chán nên bảo Ngụy Đông vào nhà trò chuyện với mình.

"Tiểu Ngụy, chắc tôi lớn hơn cậu vài tuổi, cậu đừng gọi tôi là ngài, gọi chị được rồi." Thật ra không chắc Minh Mị lớn tuổi hơn tiểu Ngụy, chẳng qua trông tiểu Ngụy có vẻ rất trẻ con, hơn nửa sống qua hai đời, Minh Mị cảm thấy mình gánh nổi chức danh chị này.

Minh Mị rót nước cho Ngụy Đông, cậu xấu hổ lắc đầu, "Em không khát, chị, chị thật xinh đẹp."

Nói xong câu này, trên vẻ mặt ngây ngô của thiếu niên hiện lên chút thẹn thùng.

Minh Mị cười híp mắt cảm ơn cậu đã khen, cậu nói quá mộc mạc chân thành, quả thật chọc cười Minh Mị.

"Chị, chị đừng cười em, nhất định tham mưu trưởng Diêm cũng ăn ngay nói thật như vậy."

Thoạt nhìn Ngụy Đông có vẻ nhút nhát, có điều trò chuyện một lát, máy hát cũng mở.

"Chị, thật sự tham mưu trưởng của chúng em đôi khi rất bận, thế nhưng chị đừng trách anh ấy." Ngụy Đông từng chứng kiến không ít đồng đội chia tay bạn gái vì chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, cho nên vừa nói như vậy, cậu lại cảm thấy mình nhiều chuyện, chỉ có thể vò đầu xin lỗi.

Nghe cậu nói thế Minh Mị thầm cười khỏ, lời này không nên nói với cô làm gì, Tân Khả Khả luôn dịu dàng hiểu chuyện, có lẽ sẽ biết điều hơn cô.

Diêm Thần vừa bước vào nhà đã nhìn thấy Minh Mị cười sáng lạn, dường như cô nghe được gì thú vị lắm, cô thật sự là người cũng như tên, xinh đẹp động lòng người.

Chẳng qua là khi nhìn thấy Ngụy Đông ngồi bên cạnh cô, trong lòng Diêm Thần không biết có mùi vị gì, hai ngày nay ở trước mặt anh, Minh Mị chưa từng thoải mái như vậy.

"Tham mưu trưởng." Thấy Diêm Thần, Ngụy Đông lập tức bày ra tư thế quân nhân chuẩn chỉnh.

Diêm Thần gật đầu, "Đông tử, mấy ngày nữa đến kỳ huấn luyện dã chiến, trước khi chiến đấu chuẩn bị thế nào rồi?"

Nghe xong, Ngụy Đông đứng nghiêm, "Báo cáo tham mưu trưởng, đã chuẩn bị xong rồi ạ."

Báo cáo xong, Ngụy Đông lập tức ra ngoài, Minh Mị bất giác thốt lên.

"Sao anh về nhanh vậy?"

Nói xong, cô mới cảm thấy không ổn, dù sao đây cũng là nhà Diêm Thần.

Diêm Thần không giận mà chỉ nhìn cô, suốt ba tháng, dường như đối với anh, cô đã thay đổi thành người khác.

"Ba ngày tiếp theo, anh đều ở nhà."

Minh Mị cảm thấy mình nghe lầm.

"Anh xin nghỉ kết hôn." Cô nghe Diêm Thần nói.

Chương 11: Ranh giới

Liên tục làm việc ngày đêm suốt ba tháng, cuối cùng Minh Mị cũng chào đón năm ngày nghỉ ngắn hạn, song không ngờ năm này cô phải đối mặt với người cô không muốn gặp nhất ----- Diêm Thần.

Nếu ở kiếp trước, có lẽ cô sẽ mừng như điên.

Khó khăn lắm Minh Mị mới tiêu hóa xong sự thật Diêm Thần xin nghỉ kết hôn, cô đánh giá nhà của Diêm Thần, toàn bộ không trang trí dư thừa, mỗi một chi tiết đều có công dụng, đơn giản nhưng thực dụng, tác phong quân nhân cẩn thận tỉ mỉ cũng bày ra hết sức rõ ràng trong cuộc sống hằng ngày.

Căn nhà có tổng cộng ba phòng, ngoại trừ phòng ngủ chính và phòng sách, còn có phòng dành cho khách, Minh Mị chuẩn bị mang cái "chân què" của mình dọn đồ vào phòng dành cho khách.

Dường như Diêm Thần nhìn thấu ý đồ của cô.

"Chỗ anh không có chỗ dư."

Minh Mị: . . .

Một lát sau, chuông cửa vang lên.

Trên tay Ngụy Đông là đầy đủ trọn bộ chăn gối.

"Báo cáo tham mưu trưởng, đồ đã đưa đến, em để chỗ nào ạ?"

Diêm Thần nhận đồ từ tay cậu, sau đó anh nhìn thấy Minh Mị cười tỏ vẻ cảm ơn Ngụy Đông.

Rõ ràng mấy thứ này là do anh mua, thế nhưng cô lại tươi cười vui vẻ với tên nhóc Ngụy Đông kia như vậy, Diêm Thần không vui nổi, anh mang đồ vào phòng dành cho khách sắp xếp lại.

Thấy người nào đó bận rộn, Minh Mị ngoan ngoãn ngồi trên sofa làm người tàn tật, thật sự cô không nên suy nghĩ nhiều, dựa vào tình nghĩa Diêm Thần nên giúp đỡ cô, dù gì hai người quen biết đã nhiều năm, bây giờ cô không ồn ào gây khó dễ, quan hệ giữa hai người có thể tạm coi là hài hòa.

Minh Mị không chủ động nhắc đến quan hệ hai người, cũng không bám lấy anh hỏi riết vì sao anh đồng ý cưới cô. Đối với chuyện này, thật sự cô đã từ từ buông bỏ.

Tuy Diêm Thần xin nghỉ phép nhưng dường như công việc vẫn không gián đoạn, giúp Minh Mị dọn phòng xong, anh luôn ở trong phòng sách.

Đương nhiên Minh Mị không tìm cảm giác tồn tại làm gì, cô phải tìm hiểu tư liệu cho vai khách mời trong bộ phim chiếu mạng sắp tới.

Cô xem vài bộ phim hình sự kinh điển của Hồng Kông, từ đó quan sát học hỏi, dù sao vai khách mời lần này cũng là cảnh sát hình sự quốc gia.

Xem hết hai bộ phim hình sự, sau đó cô xem tiếp kịch bản Ly Hương đưa đến, cân nhắc mỗi câu mỗi chữ, trong phòng mở điều hòa, nhiệt độ cực kỳ thích hợp khiến cô không khỏi buồn ngủ.

Tuy cảnh diễn không nhiều nhưng cô vẫn xem đi xem lại suốt hai giờ, đến nỗi chữ trong kịch bản trước mặt nhảy múa loạn xạ, mí mắt bắt đầu đánh nhau, dù sao cũng đang được nghỉ, cô lười biếng một chút vậy.

Lúc rời khỏi phòng sách, trước mắt Diêm Thần là hình ảnh người đẹp đang ngủ say, trong lòng cô vẫn còn ôm kịch bản, bút ghi chú rơi trên sàn nhà.

Da thịt cô gái trong suốt trắng như tuyết, tóc đen dài tùy ý rủ xuống, thì ra lúc ngủ trông cô điềm tĩnh như vậy.

Đột nhiên Diêm Thần nhớ về nhiều năm trước, trong thời gian học hè, cô bé học sơ trung chạy đến nhà anh, khi ấy anh cũng vừa lên cao trung, nhờ anh dạy kèm.

Cũng là một buổi chiều như thế này, Diêm Thần vô thức ngắm nhìn cô gái nhỏ mặc váy cotton liền thân màu trắng ngà ngủ gục trên bàn sách, gió mùa hè thổi qua, cuốn bay tóc mai cô bé, khiến lòng thiếu niên rung động.

Diêm Thần khom lưng tới gần, sau đó đưa tay vén mấy sợi tóc rơi lòa xòa

trước trán cô.

Một giây sau, Minh Mị bị Diêm Thần bế lên.

Cô vẫn mềm như vậy.

Mặt cô dán vào lồng ngực anh, gần đến thế.

Diêm Thần bế Minh Mị ngủ mê man vào phòng, không phải phòng dành cho khách, mà là phòng ngủ chính.

Sau khi Minh Mị được Diêm Thần thả vào giường, cô tự giác rúc vào chăn, quả nhiên giường mới là nơi ngủ ngon nhất. . .

Giờ phút này, Minh Mị ngủ rất an ổn, thế nhưng người nào đó ngồi trước giường lại chẳng thể yên lòng.

Diêm Thần ra ban công, châm một điếu thuốc, như vậy mới khiến tâm tình xao động của anh bình tĩnh lại.

Chương 12: Dừng tay

Minh Mị thức vì đói, trong phòng tối tăm không một tia sáng.

Minh Mị lơ mơ đi đến phòng khách, cho nên cô cũng không ý thức được là mình đi ra từ phòng ngủ chính.

Dường như Diêm Thần không ở nhà, Minh Mị đứng trong phòng khách quan sát một vòng.

Sau đó cô đi đến phòng bếp mở tủ lạnh, rồi đến tủ chén đĩa.

Tuy bình thường Diêm Thần hiếm khi nấu ăn ở nhà, nhưng những thứ cần thiết đều đầy đủ cả.

Minh Mị mở một gói mì ăn liền, cô nấu nước sôi, đến khi nước sôi sùng sục cô mới cho nước sôi vào mì, cuối cùng là đập một quả trứng bỏ vào.

Ngửi mùi thơm Minh Mị đã cảm thấy thơm.

Đang lúc cô chuẩn bị mang mì ra ăn thì cửa mở.

Diêm Thần đã trở về.

Chẳng biết từ lúc nào, Diêm Thần đã thay một chiếc áo sơ mi màu xanh đậm cực kỳ nhàn nhã, cổ áo chữ V, khắc họa rõ nét tỉ lệ đáng người hoàn mỹ không khiếm khuyết.

Minh Mị chưa bao giờ gặp qua một Diêm Thần như vậy, cô tự nhủ với lòng là không được để sắc đẹp mê hoặc.

"Anh về rồi." Lời chào hỏi khách sáo lễ phép, dù sao đây cũng là nhà Diêm Thần, một người khách như cô phải biết lễ nghĩa một chút.

Diêm Thần đi đến gần, Minh Mị ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt như có như không trên người anh, anh uống rượu?

Minh Mị cũng lịch sự hỏi Diêm Thần đã ăn chưa, dù sao cô chỉ nấu một phần cho mình.

Trước kia cô có thói quen nấu phần hai người, thế nhưng vĩnh viễn chỉ có một mình cô ăn, vì thế dần dà theo thời gian, Minh Mị cũng chỉ chuẩn bị phần cho bản thân, chờ một người chưa bao giờ trở về, yêu một người trong lòng chưa từng có mình. Cô mệt mỏi, muốn buông tay, tuy nhiên tại sao anh lại xuất hiện trong cuộc sống của cô một lần nữa.

Có đôi khi, Diêm Thần cảm thấy mình thật sự không khống chế được ranh giới, muốn gần gũi cô.

Vì vậy, anh mới ra ngoài hóng gió lấy lại tinh thần, quả nhiên giữa anh và Minh Mị, không gặp vẫn tốt hơn.

Anh chỉ muốn một chút rượu mà thôi, là một quân nhân, gần như anh không đụng đến rượu bia, chẳng qua là hiện tại, anh thật sự muốn dùng chất cồn để làm tê liệt bản thân.

Vừa bước vào nhà, trong phòng chỉ có ánh đèn mờ mờ chiếu ra từ phòng bếp, cô gái nhỏ của anh đang bận rộn nấu gì đó.

Đột nhiên Diêm Thần cảm thấy nơi mình đã ở nhiều năm, nay đã có được hơi ấm của cái gọi là nhà.

Có điều khi nhìn thấy anh, cô lại khách sáo xa cách như thế.

Thấy Diêm Thần không nói chuyện, Minh Mị xoay người vào lại phòng bếp.

Nhìn cô từ từ xoay người, bước chân Diêm Thần vô thức bước vào trong.

Một giây sau, Minh Mị cảm thấy người nọ ôm lấy cô từ phía sau.

"Đừng nhúc nhích." Giọng nói mang theo quá nhiều bất đắc dĩ và áp lực.

Bàn tay đang với lấy nắp nồi của Minh Mị cứng lại trong không trung, chẳng biết tại sao, sau khi sống lại, quan hệ giữa cô và Diêm Thần thật sự rất nhẹ nhàng, điều mà trước nay chưa từng có.

Cô có thể cảm nhận được cánh tay Diêm Thần vòng qua eo cô mạnh mẽ cỡ

nào, thậm chí chỉ cần anh cúi đầu là có thể hôn lên tóc cô.

Minh Mị không dám nhúc nhích, cách quần áo, Minh Mị có thể cảm nhận được cơ thể nóng bỏng sau lưng.

Minh Mị vô thức suy nghĩ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trông Diêm Thần rất lạ.

Có điều cô cũng biết, cô không thể bỏ mặc cảm xúc của mình, cũng như bỏ mặc trái tim mình.

Cô trả giá bằng mạng sống, khó khăn lắm mới tìm về trái tim đã hăm sâu vào vũng bùn.

Cô không thể để mình dao động, dù sao trái tim lạc đường đã biết quay về, không thể nào lại cho đi.

"Diêm Thần. . ."

Anh nghe thấy cô gọi anh.

Thế nhưng anh không muốn buông tay.

Minh Mị cảm nhận được cánh tay đang giam cầm vòng eo mình buông lỏng ra, cô cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó cô hít sâu một hơi, không dám quay đầu lại nhìn Diêm Thần, thôi thì cứ đi về phía trước vậy.

Cảm giác thèm ăn bị hành động thân mật đột ngột của Diêm Thần quấy rối không nhẹ.

Diêm Thần, rốt cuộc anh làm sao vậy. . .

Trong lúc thất thần, không biết tay đụng vào thứ gì, bát mì trên tay Minh Mị sóng sánh, mì vừa nấu xong hơi nóng bay nghi ngút, cứ như vậy đổ lên người cô.

Trong phòng bếp lập tức vang lên tiếng loảng xoảng.

Gần đây nhất định cô bị vận đen đeo bám.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Minh Mị không kịp phản ứng, dù cho có quần áo che chắn nhưng vẫn có cảm giác nóng rực.

Nghe thấy tiếng động, Diêm Thần vọt ngay lên phía trước, thấy toàn thân Minh Mị nhếch nhác, anh bất giác nhíu mày.

Tay cô vừa đỡ hơn một chút, bây giờ bị phỏng đỏ hết rồi.

Thế nhưng cô gái này còn ngẩn ngơ đứng bất động.

Lúc Minh Mị bị Diêm Thần kéo vào phòng tắm, quần áo trên người bị anh thô bạo cởi ra, cô càng thêm bối rối.

"Diêm Thần, anh dừng tay!" Minh Mị muốn ngăn cản người nào đó đang định kéo dây áo ngực mình xuống, thế nhưng cổ tay trắng nõn bị nắm chặt chẳng cách nào cử động.

Sao Diêm Thần có thể nghe lọt lời cô, trong lúc Minh Mị không phát hiện, đáy mắt người nào đó đã chất chứa hồ sâu dục vọng.

[Một bát mì đồ dẫn đến huyết án]

Chương 13: Tâm ma cao H

Cũng may có quần áo bảo vệ, da thịt trắng nõn bị nước mì nóng hổi văng trúng cũng chỉ hơi đỏ một chút.

Không cần nhìn Minh Mị cũng biết, giờ phút này cô nhếch nhác cỡ nào.

"Diêm Thần, anh mau buông tay!"

Minh Mị cảm thấy mình là một con cá đang treo miệng mèo, dù liều mạng giãy giụa nhưng vẫn không cách nào thoát ra được.

"Lạch cạch -----"

Tiếng nội y bị cởi ra.

Trong lúc Diêm Thần "Thu phục" cô gái nhỏ không ngoan đã vô ý làm gãy móc khóa nội y của cô.

Ngay lập tức, đôi gò bồng đảo đầy đặn trắng như tuyết nhanh chóng thoát khỏi trời buộc, hai luồng đẫy đà non nớt vênh cao hiện ra trước mắt Diêm Thần.

Vì thế tiếp theo, một tiếng càng vang dội vang lên.

"Chát -----"

Một bạt tay của Minh Mị rơi trên gương mặt tuần tú không tỳ vết của tham mưu trưởng Diêm.

Cái tát này đặc biệt thanh thủy trong phòng tắm trống trải.

Đầu ngón tay Diêm Thần mơn trớn khóe môi, anh không giận, ngược lại còn cười.

Lực tay cô nhóc này cũng không nhỏ.

Rõ ràng. . . Khiến anh hơi thoải mái.

Minh Mị biết mình ra tay không nhẹ, có điều thái độ của Diêm Thần khiến cô không tài nào hiểu nổi.

Diêm Thần cởi vạt che chắn cuối cùng trên người Minh Mị, thân thể ngọt ngào quyến rũ khiến anh mất khống chế muốn chạm vào.

Bên cạnh thân thể khiến người ta say của thiếu nữ là đôi mắt đẹp mở to đầy cảm phần, đầu lông mày nhíu chặt, Diêm Thần đều thu hết vào mắt, mà khiến người ta ngạc nhiên nhất chính là dáng người trước lồi sau lõm, nơi nên đầy đặn thì đầy đặn, nên mảnh khảnh thì càng không có chút mỡ thừa, trong lúc ngắm thân thể Minh Mị, hạ thân Diêm Thần cứng rắn như sắt đá.

Mỗi một biểu lộ, mỗi một động tác của cô đều khiến anh mê muội.

Anh cũng không quan tâm mắt mình bị móng vuốt của mèo hoang nhỏ cào ra sao, anh chỉ biết, cô càng phản kháng, anh càng muốn thu phục.

Anh muốn cho cô biết rõ, anh là chồng cô, cô là vợ anh.

Hai người đồng thời ngã vào bồn tắm cực lớn, trong nháy mắt bọt nước văng khắp nơi, một luồng sóng nước tràn ra, bởi vì Diêm Thần ôm chặt eo Minh Mị, cho nên vừa tiến vào bồn tắm, cơ thể hai người đã dính sát vào nhau.

Hiển nhiên, áo sơ mi của anh ướt đẫm, cơ ngực rắn chắc dán vào hai bầu ngực mềm mại của thiếu nữ, cảm xúc chân thật khiến người ta nghiêng.

Vì thế, tâm ma không chế, Diêm Thần hiếm khi buông thả bản thân, tay anh đã bao trùm lên một bên mềm mại.

Minh Mị vẫn còn giãy giụa, cô cảm thấy vào trong nước giúp cô giảm bớt cảm giác nóng hổi do nước mì văng lên người, thế nhưng cơ thể sông sò sò lại đang áp sát vào cô, khiến cô càng cảm thấy như bị thiêu cháy.

Cô nhận ra cơ thể mình cũng từ từ nóng lên.

Minh Mị phát hiện có một bàn tay đang tác quái trên ngực mình, vết chai trên tay Diêm Thần kích thích mỗi tác da thịt trên người cô, lòng bàn tay xẹt qua đầu nhũ, Minh Mị cắn chặt môi mới không kêu thành tiếng.

"Đừng. . . đừng mà. . ."

Rõ ràng không yêu cô, sao anh lại làm chuyện này với cô chứ?

Bởi vì Minh Mị giãy giụa, bầu nhũ trong tay Diêm Thần càng nảy lên nhấp nhô, cực kỳ giống như cô đang hòa theo anh.

Một tay Diêm Thần khóa vai thiếu nữ lại, một tay nâng nhũ thịt mềm mại lên, sau đó cúi đầu cắn nụ hoa phấn hồng mà anh mơ ước đã lâu.

"A. . ."

Vừa mở miệng, lời Minh Mị muốn nói bỗng hóa tiếng rên rỉ yêu kiều.

Quá kích thích, Diêm Thần nằm trên người cô, miệng ngậm đầu nhũ cô.

Anh còn thè lưỡi ra liếm, còn mút đầu nhũ cô nữa.

Trời sinh Minh Mị đã mẫn cảm, hướng hồ người chạm vào cô là Diêm Thần, cô ứa nước mắt vì động tình, đáng yêu như nai con, nếu không phải hôn trong nước thì hạ thân không gì che chắn đã tiết ra dâm thủy ướt sũng rồi.

"Um. . . Đừng. . . Anh Diêm Thần. . . Dừng tay. . ."

Nghe được xưng hô ngày xưa, gậy thịt Diêm Thần muốn nổi gân xanh.

Quả thật bị cách xưng hô này kích thích, ngón tay Diêm Thần linh hoạt vượt ve nhũ thịt còn lại của Minh Mị, hai bên cùng bị trêu đùa, thiếu nữ chỉ có thể ngửa đầu thờ dốc.

"Um. . . A. . ."

Cô không muốn phát ra tiếng rên đáng xấu hổ như vậy, nhưng lại chẳng có cách nào ngăn cản cảm giác anh mang lại cho thân thể cô.

Lý trí nói cho cô biết không thể, song cơ thể lại run rẩy không tự chủ được, vòng eo mềm mại như nhũn ra, càng giãy giụa càng dán sát vào bụng dưới Diêm Thần.

Cuối cùng tay Diêm Thần cũng buông tha cho nhũ thịt mềm mại, dọc theo đường cơ thể xinh đẹp của Minh Mị, anh thẳng đường vượt ve xuống dưới, cuối cùng là nơi riêng tư đẹp không tì vết như ngọc.

"A. . . Đừng sờ chỗ đó. . . Ừm. . ."

Ngón tay Diêm Thần chỉ chạm nhẹ vào khu vực mẫn cảm kia, Minh Mị đã vô thức kẹp chặt hai chân, khiến người nào đó tiến thoái lưỡng nan.

Có điều, chuyện này không thể ngăn cản Diêm Thần xâm phạm thiếu nữ, ngón tay anh vừa linh hoạt vừa thon dài mạnh mẽ, dù ở trong loại hoàn cảnh nào, Diêm Thần vẫn ung dung nhàn nhã trêu chọc hai cánh hoa nhỏ trơn trượt.

Minh Mị cảm nhận được nơi riêng tư nhất bị người nào đó khê vuốt ve, cô có thể cảm giác được rõ ràng vết chai mỏng trên ngón tay anh đang cào rờ mơn trớn khe thịt non mềm, cửa huyết bắt đầu đóng đóng mở mở, thậm chí còn mất không chế co rút một chút, tựa như muốn ngón tay anh đi sâu vào hơn nữa.

Cho đến bây giờ Minh Mị không biết thân thể mình sẽ mẫn cảm đến thế, cô cũng chưa bao giờ nghĩ Diêm Thần sẽ làm chuyện này với mình.

Kiếp trước, sự điên cuồng của cô, sự lạnh lùng của anh, vẫn hiện rõ mòn một trước mắt, làm sao có thể trở thành như hiện tại?

Vì thế, khi hai thân thể tiếp xúc thân mật nhất, Diêm Thần cảm nhận được sự mâu thuẫn của Minh Mị, hai chân cô kẹp quá chặt ngăn cản động tác anh, nhưng mà như vậy càng khiến Diêm Thần bắt đầu tưởng tượng, cặp đùi này kẹp quanh hông anh sẽ mất hồn đến nhường nào.

Rõ ràng cô đã động tình, từ vòng eo vặn vẹo đến tiểu huyết phun mật dịch, mặc dù đang ở trong nước nhưng khi đầu ngón tay chạm vào chỗ đó, anh phân biệt được rõ ràng âm thủy và nước hoàn toàn không giống nhau, hơn nữa âm thủy còn mang theo hương thơm và mùi cơ thể chỉ có ở riêng cô. Diêm Thần biết người bị tâm ma dục vọng dày vò không chỉ một mình anh.

Vết thương ở đầu ngón tay đã khép miệng, không sợ chạm vào nước sẽ nhiễm trùng, ngón tay mảnh khảnh như ngó hành của thiếu nữ kéo từng đường dài trên lưng Diêm Thần.

Diêm Thần hưởng thụ mặc cô cào cào, đúng là con mèo nhỏ.

Minh Mị bị trêu chọc đến nổi toàn thân mềm nhũn không còn hơi sức, cũng may Diêm Thần đỡ eo cô, thế nhưng càng như thế, cảm giác tê dại sâu trong xương tủy càng trở nên mãnh liệt.

"Đừng. . . Ừm. . . Diêm Thần . . . Đừng mà. . ."

Nước trong bồn tắm khiến tóc Minh Mị ướt sũng, trên mặt cô không biết là nước hay là nước mắt, ngấm dáng vẻ này của cô, đôi mắt đẹp sáng ngời của Diêm Thần trở nên đỏ ngầu, hơn nữa đôi môi phơn phớt hồng thỉnh thoảng còn hé mở, phát ra âm thanh ngọt ngào mê người.

Diêm Thần cảm thấy mình gần như đang ở ranh giới dục vọng.

Anh cố nén cảm xúc muốn Minh Mị ngay tại phòng tắm, bế cô với toàn thân ướt đầm trở về phòng ngủ.

Thân thể trần như nhộng bại lộ trong không khí trong chớp mắt, sau đó Minh Mị bị người nào đó đặt lên mặt giường mềm mại, Diêm Thần còn cầm khăn lông tỉ mỉ lau nước đọng trên người cô.

Minh Mị không còn sức phản kháng trước hành động của Diêm Thần, cô nhắm mắt không dám nhìn Diêm Thần, có điều như vậy càng cảm nhận anh chạm vào da thịt cô rõ hơn.

"A. . ."

Mềm ngọt đến tận xương.

Nơi không thể diễn tả của người nào đó đã cứng lên từ lâu, anh thấy cô nhắm mắt, lông mi thật dài khẽ run run, toàn thân đẹp không gì sánh được.

Bỗng nhiên, Minh Mị cảm nhận được vùng đất chưa khai phá của mình bị xâm nhập, thứ đâm vào rõ ràng không phải ngón tay.

Diêm Thần thấy cô gái nhỏ mở choàng mắt, tất cả đều thể hiện không dám tin.

Minh Mị vô thức lùi về phía sau, giường rất lớn nhưng cô không thể lùi được nữa.

Mọi chuyện bắt đầu chệch đường ray, rõ ràng Diêm Thần chỉ muốn giúp cô giảm bớt cơn bùng nổ, tuy nhiên anh lại mất kiểm soát.

Từ trước đến nay tâm tư Diêm Thần vốn kín đáo, anh là một người biết kiềm chế bản thân đến cực hạn, cho nên anh vô cùng lạ lẫm với cảm giác mất khống chế này, có điều anh nhanh chóng nhận thức, chuyện này vốn không thể dựa

vào lý trí.

Minh Mị cảm giác được hai chân mình bị tách ra, nụ hoa chớm nở không gì che chắn của cô gái nhỏ hoàn toàn phơi bày trước ánh mắt như có lửa của Diêm Thần.

Chỉ cảm nhận được ánh mắt anh thôi mà cảm giác thẹn thùng đã khiến hạ thân Minh Mị càng thêm dính ướt.

"Đừng. . ."

Rõ ràng nghe được cô cầu xin, anh vẫn kê sát vật cứng thô to kia trước cửa huyết.

Chẳng qua chỉ mới thăm dò một chút, cửa huyết chưa từng bị người chạm vào mang đến cho Diêm Thần khoái cảm như điên.

Mạnh mẽ kích thích đại não trước nay chưa từng có.

Cô nóng ướt, cô chặt chẽ, dù phản kháng cũng không ngăn được tiểu huyết co rút vì động tình.

Làm sao Minh Mị không cảm nhận được dị vật xâm lấn, đường hành lang hẹp bị chen lấn, cô vô cùng sợ hãi nhưng lại không có sức để né tránh.

"Em đừng nhúc nhích." Diêm Thần dùng tia lý trí cuối cùng còn sót lại cảnh cáo cô.

Cô cứ nhúc nhích không quy tắc như vậy khiến mỗi lần tiếp xúc Diêm Thần lại dao động vì quyết định tiến hành của mình.

"Anh. . . Anh không đi vào. . . Em đừng nhúc nhích."

Diêm Thần biết anh không thể muốn cô vào lúc này, có điều sau khi nếm thử mùi vị cô, anh đã bị trúng tà, tựa như rất lâu trước kia, anh đã có tâm tư với cô gái nhỏ, chịu đựng nhiều năm như vậy, rốt cuộc tâm ma đã hình thành.

Diêm Thần đè thiếu nữ dưới thân, hai tay chống hai bên cơ thể cô, hung khí tràn trề dục vọng dưới thân còn bị cái miệng nhỏ phía dưới cô cắn chặt.

Anh bắt đầu nhẹ nhàng tiến vào nhẹ nhàng rút ra, mỗi lần đều hết sức kiềm

chê, nhưng nhẹ nhàng ra vào cửa huyết của cô cũng là một loại tra tấn, đâm thủy đã thâm đầy cửa huyết, gây thịt thô to của anh chen vào khe thịt rồi nhanh chóng rút lui khiến mật dịch không ngừng chảy ra, nhìn kỹ lại, mỗi lần giao hợp xong rồi rút ra đều mang theo dịch nhờn.

"Ừm... A..."

Minh Mị biết Diêm Thần là người giữ lời, anh sẽ không tiến vào, cũng không có ý định tiến vào cô.

Trong đêm hè, mồ hôi trên trán anh nhiều lên người cô, khiến ngực cô ướt nhẹp, hơn nữa vật nam tính của anh còn khiến cô hóa thành vũng nước xuân.

Không nên, bọn họ như vậy là sai.

Không biết Diêm Thần đã cắm rút bao nhiêu lần, thế nhưng anh chưa từng chân chính xuyên phá lớp màng mỏng manh kia.

Diêm Thần biết anh chỉ có thể đi vào ở bên ngoài rồi dừng lại, ngay sau đó, anh lập tức rút khỏi hoa huyết cô rồi bắt đầu tấn công cặp đùi đẹp thon dài của thiếu nữ, anh cắm gây thịt sưng đỏ đến nỗi gân xanh phủ đầy vào giữa hai chân Minh Mị, sau đó điên cuồng cắm rút.

"A... A..." Quá dùng sức, bắp đùi cô từ trắng nõn chuyển sang đỏ hồng rồi đến tụ máu bầm.

Mà mỗi lần gây thịt ra vào giữa khe đùi cô đều ma sát với hoa huyết, khiến tiểu hạch sưng to, chẳng mấy chốc tình triều phun ra như suối, tưới ướt gây thịt Diêm Thần.

Bị cấm đến cao trào thì nhau kéo đến, Minh Mị cảm thấy toàn thân đều mệt mỏi đau nhức, cũng không biết Diêm Thần làm bao lâu, cô không thấy anh dừng lại.

Mãi cho đến gần sáng, cuối cùng Diêm Thần mới giải phóng dục vọng vào giữa hai chân và eo thiếu nữ, tinh dịch trắng đục chậm rãi chảy tràn trên da thịt trắng nõn như tuyết.

Minh Mị cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, cô không quan tâm cảm giác dính dính trên người mà nhắm mắt ngủ luôn.

Thấy cô gái mình yêu ngủ mê man, Diêm Thân kiềm lòng không dặng nhẹ nhàng liềm láp vành môi mềm mại của cô, tâm ma đã càng không thể khống chế, có lẽ phải thật sự ăn cô không còn một mảnh, thì anh mới có thể điều khiển ma quỷ đang rục rịch trong lòng mình.

Chương 14: Phiên ngoại Chuyện cũ như mộng

Minh Mị nằm trên giường, toàn thân mệt mỏi, nhất là vành mắt phẫm hồng, cả tinh thần và sức lực đều tiêu hao không ít, vừa nhắm mắt lại cô đã đi vào giấc ngủ sâu.

Trong mơ, là chuyện xưa hơn mười năm giữa cô và Diêm Thần.

Mấy năm trước, vì một nguyên nhân nào đó mà gia đình Diêm Thần chuyển đến thành phố H, Minh Mị quen biết Diêm Thần vào thời điểm đó.

Cô bé con nho nhỏ nấp sau lưng mẹ.

"Xin chào, chúng tôi vừa chuyển đến đây." Mẹ Diêm nhanh tay tặng quà cho hàng xóm mới.

"Cảm ơn chị, Tiểu Thất mau cảm ơn dì đi con."

"Cảm ơn, dì." Giọng trẻ con ngọt ngào non nớt.

"Ôi cô bé đáng yêu quá, kia là con trai nhà tôi." Mẹ Diêm chỉ vào cậu bé đang đứng trước cửa nhà.

Khi ấy, Minh Mị thấy Diêm Thần đội mũ lưỡi trai, trên người là bộ đồ thể thao, tay anh cầm gậy đánh bóng chày, do ngược sáng nên cô thấy anh rất chói mắt.

Thật lâu sau đó, Minh Mị đều ghi nhớ một câu thơ nổi tiếng, nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ.

*

Tiếp theo, Diêm Thần lên sơ trung, Minh Mị học tiểu học, tuy chung một trường nhưng không cùng cấp, mỗi ngày Minh Mị như một cái đuôi nhỏ đi

theo Diêm Thần.

Vóc dáng Diêm Thần rất cao, bước chân lại dài, Minh Mị đi theo rất vất vả, thậm chí cô phải chạy bước nhỏ phía sau lưng anh mới miễn cưỡng đuổi kịp anh.

Về sau, Minh Mị mới biết, không phải cô đi không đủ nhanh, mà chẳng qua là anh không muốn đợi cô, bởi vì cô chưa bao giờ là người trong lòng anh, mãi cho đến khi cô biết người anh thích là Tân Khả Khả, cô mới hiểu, anh Diêm Thần của cô cũng có thể dịu dàng như thế, chỉ có điều phần dịu dàng này không thuộc về cô.

Khi đó, cô rất thích quán quýt anh, nhìn anh đứng nhất trong nhiều cuộc thi, nhìn anh chơi từng trận bóng rổ MVP, nhìn anh được nhiều người yêu thích như vậy.

Cô chỉ là một em gái nhỏ đi theo phía sau anh.

Cô còn nhớ rõ kỳ nghỉ hè năm Diêm Thần lên cao trung, ngày hôm ấy cô lại quán lấy anh, đó là một buổi trưa giữa mùa hè, thời tiết oi bức khô hanh, gió thổi khiến từng tán lá cây xào xạc.

Cô chạy đến biệt thự nhà Diêm Thần, tìm rất lâu mới gặp anh.

Thiếu niên nằm trên bãi cỏ dưới tán cây cỏ thụ, anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần tây đen đồng phục, dường như đã ngủ rồi.

Minh Mị thả nhẹ bước chân, rón rén lại gần anh.

Bóng cây lốm đốm trên mặt thiếu niên, anh đang nhắm mắt hưởng thụ yên tĩnh hiếm có.

Minh Mị biết rõ từ trước đến nay anh Diêm Thần của cô luôn lạnh nhạt kiệm lời, chỉ khi ngủ rồi cô mới dám táo tợn lại gần anh như thế.

Đôi lông mày tự nhiên mang theo vẻ khí khái bẩm sinh, lông mi lại vừa dài vừa dày, Minh Mị kiềm lòng không được tới gần đếm thử.

Cứ như vậy, càng tiến càng gần.

Gió thổi lên làn váy và tóc mai cô bé.

Cô nhắm mắt lại, lẳng lặng đặt nụ hôn khẽ khàng lên môi thiếu niên.

Trái tim muốn nhảy ra ngoài.

Tim cô đập như trống, dồn dập trong lồng ngực.

Sau khi làm chuyện xấu Minh Mị nhanh chóng chạy đi, thậm chí cô còn không kịp hồi tưởng lại cảm xúc nụ hôn là như thế nào.

Mùa hè năm đó, là ba tháng đầy rung động khó quên.

*

Mãi đến khi cuộc sống cao trung của Minh Mị kết thúc, Diêm Thần vào bộ đội, Minh Mị thi đậu trường đại học danh tiếng Diêm Thần từng học.

Sau đó Diêm Thần trở lại thành phố B, việc làm ăn của nhà họ Minh cũng không ngừng phát triển, công ty dời về thành phố B.

Minh Mị vốn tưởng rằng cô và Diêm Thần sẽ không xa nhau nữa.

Vào một đêm trước khi Diêm Thần trở về đơn vị, Minh Mị lén uống rượu của ba Minh rồi chạy đến tìm Diêm Thần.

Nhìn gương mặt xinh đẹp ngà say của thiếu nữ, Diêm Thần vô thức nhíu mày, cô nhóc này dám uống trộm rượu.

Minh Mị nắm chặt nắm đấm, cô nhìn thoáng qua Diêm Thần rồi lại cúi đầu, không dám nhìn anh nữa, cô muốn nói cho anh biết, tấm lòng của mình.

Có điều anh có chấp nhận cô không?

Trước lòng dạ ngồn ngang như tơ vò, cộng thêm ánh mắt sắc bén gần như muốn nhìn thấu cô của Diêm Thần.

Cô nghe được giọng của mình, "Diêm Thần, em thích anh, từ rất lâu rồi."

Nhưng anh không đáp lại, cô chỉ nghe được tiếng gió thổi lá cây xào xạc trên cành.

Thật lâu sau, cô mới nghe anh nói: "Tiêu Thất, em uông say rồi."

Đây hẳn là từ chối uyển chuyển, anh Diêm Thần đang giữ thể diện cho cô.

Minh Mị cúi đầu, trái tim đau đớn đến nỗi toàn thân khó chịu.

Cô cũng không thể ép buộc anh thích cô, đúng không?

Minh Mị không nhìn Diêm Thần, cô chỉ nói hẹn gặp lại rồi xoay người chạy đi mất.

Chẳng qua là trong lòng cô nói với anh, em chờ anh.

Chờ anh về, chờ một ngày nào đó anh yêu em.

Đây là cách nhìn của nữ chính, phiên ngoại sau sẽ nói về cách nhìn của nam chính.

Chương 15: Chạy trốn

Lúc Minh Mị thức dậy, mặt trời đã lên cao.

Suốt đêm cô đều thấy một giấc mơ kỳ lạ.

Còn có. . . Tối hôm qua, càng nghĩ càng thấy giống một giấc mơ hoang đường.

Nhưng bây giờ, toàn thân cô trần trụi nằm trên giường Diêm Thần, điều đó nói cho cô biết một sự thật, tối qua không phải mơ.

Minh Mị không hiểu vì sao tối qua Diêm Thần lại làm thế với mình, cô cũng không muốn biết nguyên nhân sâu xa trong đó.

Có điều cô cảm thấy thật mệt mỏi, trong phòng rất yên tĩnh, dường như Diêm Thần đã ra ngoài.

Minh Mị khóa thân trở về phòng của mình, thay quần áo xong, cô dùng dây bới tóc lên, sau đó xách hành lý xoay người đi thẳng.

Chỗ chân bị trật vẫn truyền đến đau đớn mơ hồ, song không ảnh hưởng cô đi lại, đúng thời gian thay ca, dưới lầu không có nhân viên canh vệ, Minh Mị đã đặt xe từ lúc nãy, vừa rời khỏi quân khu là cô lên xe đi ngay.

Khi Diêm Thần trở về, người đi nhà trống, anh cầm điêm tâm vẫn còn bốc hơi nghi ngút trên tay, đó là trứng hấp và sữa táo Minh Mị thích ăn nhất ở khu Tây.

Drap trải giường vẫn còn lưu lại hương thơm của thiếu nữ, Diêm Thần nằm ở trên giường, đầu óc trống rỗng.

Sau đó anh đứng dậy đi trả phép, có lẽ chỉ có công việc mới có thể giúp bản thân mất cảm giác.

*

Sau khi trở về cái ô nhỏ của mình, Minh Mị cảm thấy tinh thần sảng khoái không tưởng, cô làm cho mình không nghĩ tới Diêm Thần "Vượt giới hạn" và cảm xúc mập mờ như có như không kia.

Hiếm khi được nhàn rỗi, cô không thể lo sợ không đâu, càng không thể ảo tưởng về người nào đó, dù sao đôi với Diêm Thần Tân Khả Khả không giống người bình thường, Minh Mị nhìn thấy rất rõ.

Minh Mị dán cao giảm đau lên vết thương ở chân rồi nghỉ ngơi một ngày, ngày hôm sau cô thu xếp tiến đoàn phim < >.

Mặc dù chỉ là nhân vật khách mời, song Minh Mị vẫn vô cùng dụng tâm, cô mang theo không ít trà bánh cho các diễn viên trong đoàn và nhân viên công tác, khi cô xách mấy túi đồ lớn vào đoàn phim, suýt chút nữa bị xem thành fan hâm mộ đến thăm ban, có điều Lý Hương đã đến chào hỏi trước rồi.

Mới một buổi sáng, Minh Mị đã quen thuộc với mọi người trong đoàn phim, đạo diễn cũng rất có cảm tình với những diễn viên trẻ ham học hỏi, đáng người đẹp, tính tình cũng không tệ, như vậy rất thích hợp phát triển trong ngành giải trí.

Đoàn phim bận bịu nhiều việc, hoàn toàn không có giờ nghỉ ngơi, buổi chiều quay đến cảnh có Minh Mị làm khách mời, tuy chưa đến phần diễn của cô, nhưng cô vẫn ở lại trường quay, chuẩn bị cảm xúc trước cũng tốt, điều khiến cô cảm thấy ngoài ý muốn chính là, rõ ràng cô gặp một người quen -----
Giang Tuần.

Không ngờ Giang Tuần cũn là khách mời của bộ phim này.

Hai người vừa hợp tác xong một bộ phim, Minh Mị vô cùng vui vẻ khi nhìn thấy Giang Tuần, cảnh quay sắp bắt đầu, Giang Tuần phải hóa trang nên chỉ khẽ gật đầu chào cô.

Quay chụp gấp gấp suốt cả chiều, Minh Mị càng thêm hiểu rõ về nhân vật mà mình sắp đảm nhận, đồng thời cô cũng được chứng kiến có rất nhiều người đang phấn đấu vì giấc mộng của mình.

Bất kể ngành nghề nào, muốn làm tốt đều không dễ dàng, muốn gây tiếng vang trong ngành giải trí thì càng phải nắm bắt tốt tài nguyên. Minh Mị tự nhận thấy mình rất may mắn, cho nên cô càng phải cố gắng để không phụ phần may mắn này.

Xem Giang Tuần diễn mấy cảnh, Minh Mị nhận thấy chỉ cần qua mấy lời thoại mà anh ta đã nhập vai khá tốt, năm năm sau người này sẽ đạt vô số giải thưởng lớn nhỏ, trở thành cà phê lớn* trong lòng người hâm mộ phòng vé, quả là danh xứng với thực.

*Cà phê lớn (Phiên âm Hán Việt: đại gia, tiếng Trung: 大咖) có nghĩa là một người thành công trong một lĩnh vực nhất định, đó là, một người đã đạt được kết quả tốt trong một lĩnh vực nhất định. (Nguồn: Baidu.)

Giang Tuần không biết Minh Mị đang nghĩ gì, anh thấy cô đang thả hồn theo gió, cho nên trong lòng hơi căng thẳng.

Từ trước đến nay anh là người nghiên cứu kịch bản rất kỹ, cũng đã trải nghiệm qua nhiều vai diễn nặng ký, bây giờ anh đã đạt trình độ quay một lần là qua, nhưng không biết vì sao khi thấy Minh Mị nhìn mình như vậy, tâm trạng của anh giống như vừa thi đậu vào học viện hí kịch ngày đó, muốn thể hiện mặt tốt nhất của mình cho cô thấy.

Chương 16: Yêu, thì ở bên nhau

Minh Mị cảm thấy được đối diễn với Giang Tuần là một loại hưởng thụ, khi diễn xuất, cảm xúc Giang Tuần bùng nổ rất mạnh, nhanh chóng cuốn cô vào trong đó, trong bộ phim này, Giang Tuần diễn vai nghi phạm có IQ cực cao, bề ngoài là giáo sư đại học đức cao vọng trọng, kỳ thật lại là tội phạm nhân cách phân liệt gây ra hàng loạt vụ thảm sát ở nước ngoài.

Mà vai Minh Mị diễn là cảnh sát hình sự quốc tế, sau khi nam nhân vật chính phát hiện một vài manh mối từ vụ án đã mời cô đến hợp tác điều tra.

Bởi vì Minh Mị chỉ diễn vai khách mời, cho nên phần diễn tương đối tập trung, quay một mạch đến rạng sáng, cảnh này đúng lúc là cảnh kết phim.

Sau khi nhân vật nam chính điều tra ra hung thủ chính là Giang Tuần trong mác giáo sư đại học, trùng hợp thay Minh Mị từng là học sinh của Giang Tuần, thậm chí các vụ trọng án trước đây đều mời Giang Tuần ----- Một chuyên gia phân tích tâm lý tội phạm đến giúp đỡ.

Vì vậy, lần này nhân vật nam chính phân tích nếu muốn bắt được Giang Tuần thì phải thu thập đủ bằng chứng, cho nên cảnh sát quyết định giăng bẫy, để Minh Mị làm mồi nhử, dẫn dụ Giang Tuần ra tay.

Lúc này, Minh Mị đã bị Giang Tuần bắt cóc, cô bị đưa đến một bờ suối vắng vẻ, nơi này là hiện trường hành hình của hắn, là chỗ hắn hoàn thành nghi thức giết người.

Minh Mị mở mắt ra, xung quanh tối đen như mực, chỉ có bóng cây chập chờn đàng xa, trong sơn động trông trái thỉnh thoảng truyền đến tiếng quạ kêu thê lương, gió đêm thổi từng cơn khiến cỏ cây xào xạc.

"Em. . . Không vốn không tin, hung thủ là thầy." Giọng cô mang theo tuyệt vọng và châm biếm.

Châm biếm lòng tin từ trước đến nay của mình, tuyệt vọng vì người thầy cô luôn kính yêu lại là hung thủ giết người.

"Kara, cô xử sự cảm tính quá." Hiện tại nhân cách thứ hai đang điều khiển Giang Tuần, hắn cười lạnh nhìn cô gái đang bị trói trên ghế.

"Thật ra, tôi không muốn giết cô, bởi vì hắn ta không cho." Nói xong, mặt mày Giang Tuần lộ vẻ đau khổ dữ tợn, hắn bỗng đứng không vững, sau đó lão đảo ôm đầu, hai nhân cách đang tranh giành cơ thể!

"A. . . Nhưng mà tôi muốn giết cô!" Sau khi cơn đau đốn qua đi, mắt Giang Tuần trừng to đến nỗi muốn nứt ra, trông mắt đỏ ngầu nhìn Minh Mị.

Trong cơn sợ hãi, Minh Mị vẫn duy trì trạng thái tỉnh táo phân tích.

Cô thầm đếm trong lòng, đúng là chỉ có dán thân vào hang hổ mới có thể bắt được tội phạm thật sự!

Cuối cùng, cảnh này chia ra làm nhiều lần quay chụp.

Sau đó, trong lúc nhân vật phản diện Giang Tuần muốn giết chết Minh Mị thì nhân cách giáo sư đại học thoát khỏi gông xiềng, bọn họ bị dồn vào đường cùng, xung quanh bố trí sẵn thuốc nổ, giây phút đó, Giang Tuần bị nổ văng ra xa, toàn thân đều là máu, nhưng hắn vẫn cố dùng hơi sức cuối cùng che chở cho Minh Mị, bế cô ra khỏi đám cháy.

Cảnh cuối, Minh Mị mặc đồ đen đứng trong nghĩa trang, trên bia mộ không có ảnh chụp cũng không có tên.

Hôm đóng máy nhân viên trong đoàn phim tổ chức liên hoan, Minh Mị không nhận ra dáng vẻ muốn nói lại thôi của Giang Tuần, mọi người nghĩ anh ta vẫn còn chưa thoát khỏi vai diễn.

Sau khi đóng máy mấy ngày, công ty quản lý sắp xếp cho Minh Mị các lớp tập huấn vũ đạo và ca hát. Dù sao cơm nghệ sĩ không dễ ăn, tư chất Minh Mị rất tốt, ngoại hình lại càng xuất chúng, Lý Hương muốn bồi dưỡng cô thành tài, không dám mơ trở thành siêu sao, nhưng ít nhất cũng phải nổi tiếng.

Quả thật công việc bận rộn có thể làm người ta tê liệt, mỗi ngày Minh Mị đều chịu đựng huấn luyện ma quỷ, từ khi thức dậy cho đến lúc đi ngủ, không có giây phút nào cô không luyện múa hoặc là rèn luyện kỹ năng diễn xuất dưới sự dạy dỗ của giáo viên.

Trong lúc này, Ly Hương còn nhận giúp cô mấy gameshow có uy tín, là một người mới, mấy ai có thể nổi tiếng ngay từ chương trình gameshow, song Minh Mị cũng rất biết ơn Ly Hương bồi dưỡng mình, hơn nữa, nhân dịp này làm quen với các tiền bối trong ngành giải trí cũng coi như gặt hái thành công.

Quả nhiên, qua vài gameshow múa hát, fans trên weibo Minh Mị đã tăng lên.

Bên này, Ly Hương vô cùng mừng rỡ, "Bảo bối, huấn luyện của em kết thúc rồi."

"Chị nhận tiếp cho em một gameshow."

Minh Mị nhận bản hợp đồng Ly Hương đưa tới, không ngờ gameshow yêu đương có tên là < >.

"Chị Ly Hương, thật ra em. . . Là phụ nữ có chồng rồi."

"Đùa gì thế, bảo bối, dù em đã sinh con thì cũng không thể không đi!" Ly Hương vỗ bàn một cái, vô cùng dứt khoát, gameshow này cô nhất định phải tham gia.

Minh Mị làm việc đâu ra đó, có lẽ chuyện này nên nói trước với người chồng trên danh nghĩa Diêm Thần của cô một tiếng.

Cô gửi tin nhắn, nhưng chờ cả buổi không thấy Diêm Thần trả lời. Cô nghĩ có lẽ tự mình lại đa tình, lúc kết hôn đã nói tất cả đều tự do, giữa hai người vốn không có tình cảm ràng buộc, chẳng qua chỉ là tờ giấy hôn thú, đại khái Diêm Thần cũng không để bụng đâu.

Chương 17: Giang Tuân

Bởi vì là gameshow người thật việc thật, cho nên Ly Hương không cho Minh Mị dừng học tập, dù sao rèn sắt vẫn cần bản thân cứng rắn, muốn trở thành một nghệ sĩ ưu tú thì không thể thiếu tài năng.

Trong kỳ quay hình đầu tiên, tổ tiết mục và tổ chế tác đã tiến hành thăm hỏi các thành viên tham gia gameshow.

Vì để tăng tính bí mật cho chương trình, Minh Mị không hề biết ngoài cô thì còn những ai tham gia. Có điều nghe chị Ly Hương nói trong đó có hai người mới vào nghề.

Mặc dù nói là chương trình thực tế, nhưng gameshow vẫn có kịch bản, chẳng qua là dành nhiều không gian cho người chơi tự do triển khai.

Địa điểm đầu tiên Minh Mị quay là Tây Hồ Hàng Châu.

Trời tháng ba, cảnh Tây Hồ tuyệt đẹp.

Tuy rằng không phải cố ý quay vào thời điểm Tây Hồ đẹp nhất, tổ tiết mục sắp xếp trùng hợp mà thôi.

Sau khi Minh Mị được thợ trang điểm thiết kế tạo hình tỉ mỉ, ngũ quan vốn xinh xắn càng thêm động lòng người, đồng thời tạo hình trong mỗi giai đoạn tiết mục đều khiến người xem hưởng thụ, trời sinh Minh Mị đẹp quyến rũ lộng lẫy, nhưng một khi được trang điểm và ăn mặc theo kiểu ngọt ngào tươi mát, cũng thu hút ngoài ý muốn.

Nhìn mình trong gương, đột nhiên Minh Mị nhớ tới lúc trước, lúc nào cô cũng ăn mặc đặc biệt thuần khiết, bởi vì chỉ có như vậy trông cô mới giống đóa hoa trắng nhỏ chập chờn trong gió, chứ không phải bản chất thật của cô là một đóa hoa hồng có gai.

Hiện tại, tất cả gameshow đều chơi theo kiểu hoàn thành nhiệm vụ, không ngoài dự kiến, Minh Mị nhận được một tám card từ đạo diễn, trên đó viết

"Gặp gỡ ý trung nhân tại Đoạn Kiều, duyên phận hai người đã được tơ hồng buộc lại."

Camera man theo chân Minh Mị dạo một vòng quanh khu Tây Cảnh, bởi vì thời gian ghi hình không trùng mùa du lịch, tổ tiết mục cũng đã liên hệ với các đơn vị liên quan từ trước, đoạn quay này cũng xem như giới thiệu du lịch, Minh Mị vốn thích ăn, cho nên đồ ăn vặt Chiết Giang trên đường, cô đã ném không ít.

Bánh bao hấp Hàng Châu nóng hổi, nước súp tan ra trong miệng, vừa ăn đã nghiện.

Bánh đậu nành phủ hạt vừng, ngọt mà không ngán, mùi thơm lừng, ăn nóng là ngon nhất.

Trước khi ghi hình, Ly Hương đã dặn cô rằng bây giờ mắt người xem rất độc, trước màn ảnh tuyệt đối phải tự nhiên, không được làm ra vẻ.

Minh Mị nghe đến nổi lỗ tai kéo dài thành kén, nhưng cô vẫn nhớ trong lòng, cho nên cần phải kiềm nén bản tính tham ăn lại.

Một đường dạo đến Tây Hồ, do hiện tại danh tiếng Minh Mị chưa cao, cho nên quần chúng vây xem cũng không nhiều, hơn nữa trước đây cũng có không ít chương trình đến ghi hình, bây giờ mọi người thấy nhưng không tò mò nữa.

Tuy nhiên, tổ tiết mục sắp xếp bối cảnh và đội ngũ bảo vệ tới nơi tới chốn, dù sao trên màn ảnh phải thể hiện được cuộc gặp gỡ rung động lòng người.

Giang Nam đầu thu, trời trong xanh, không khí dễ chịu.

Minh Mị cũng không biết tổ tiết mục sắp xếp "Đôi tượng hẹn hò" với cô là ai, vì để hiệu quả chương trình càng thêm tự nhiên, không ai để lộ cho cô bất cứ tin tức gì, cô chỉ nhận lời nhắc trên card nhiệm vụ ---- Đoạn Kiều và tơ hồng.

Tổ tiết mục muốn cô tự đi tìm "Định mệnh", đại khái có liên quan đến cảnh gặp nhau trên Đoạn Kiều trong thần thoại Bạch Xà Truyện.

Có điều, Minh Mị cũng không đi vội, cô ung dung cưỡi xe đạp dọc theo bờ đê, gió thổi khiến hàng dương liễu hai bên bờ lay động, mát lạnh, làm cô có cảm giác như đang mùa xuân.

Chạy xe đạp chỉ được một đoạn ngắn, sau đó Minh Mị đi dạo bên hồ, trên đường đi cô gặp rất nhiều tiểu thương có gợi ý về "Đôi tượng hẹn hò", tuy nhiên muốn lấy được gợi ý thì phải thực hiện thử thách, đây cũng là đề gia tăng điểm thú vị cho chương trình.

Trải qua năm ải chém sáu tướng, rốt cuộc Minh Mị cũng tới được Đoạn Kiều.

Cô chậm rãi đi trên chiếc cầu hình vòm, gió nhẹ thoảng qua, làn váy lay động, cô đứng trên cầu nhìn thấy người nọ quay đầu lại.

"Chào em." Cô nghe giọng anh ta.

Người nọ mặc áo sơ mi trắng đơn giản, quần tây màu xanh đen cắt may vừa vặn, không thắt caravat, trên ngón vô danh bàn tay phải buộc một sợi dây đỏ.

Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song*.

*Câu "Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song" (chữ Hán: 陌上人如玉，公子世无双) nghĩa là người ở trên đường đẹp như ngọc, các công tử trên đời không ai sánh bằng, là một câu thơ khuyết danh ở trên mạng, dùng để miêu tả người đàn ông thanh lịch, ôn hòa.

Trông thấy gương mặt quen thuộc, Minh Mị không phát hiện nụ cười trên môi cô càng thêm sáng chói, "Chào anh."

Người nọ chính là Giang Tuấn.

Rất nhiều năm về sau, mỗi khi Giang Tuấn nhận được một giải thưởng lớn cho phim ảnh, đêm khuya vắng lặng anh đều nhớ tới cảnh năm đó cô đứng trên Đoạn Kiều bắt ngang Tây Hồ, váy trắng bông bênh, phát phơ theo gió như cánh dương liễu, còn anh giống như tàu viễn dương, mãi mãi không có cách nào cập bến.

Chương 18: Người trong lòng

Tổ tiết mục sắp xếp xe du lịch chạy quay Tây Hồ thưởng thức cảnh đẹp.

Hai người ngồi trên xe, Giang Tuấn ga-lăng cầm túi xách giúp Minh Mị.

Minh Mị thâm cảm thán, Giang Tuấn không hồ là người mới xuất sắc phái thực lực, nhập vai nhanh quá rồi.

Khoảnh khắc khi nhìn thấy Minh Mị, Giang Tuấn mừng như điên, camera man quay lại hình ảnh khi anh nhìn thấy Minh Mị cũng không phát giác ra đằng sau nụ cười đó là vui mừng như thế nào.

Trong lòng anh thật sự rất rất vui, gamashow này người đại diện của anh phải tốn hết sức lực mới tranh thủ được cơ hội cho anh, tuy chí hướng Giang Tuấn là trở thành một diễn viên phái thực lực, nhưng anh cũng không muốn làm khó người đại diện.

Mà khi anh nhìn thấy "Đối tượng giả tưởng" là Minh Mị, chớp mắt đó, thật sự anh đã tin tưởng cái gì gọi là định mệnh.

Cảnh Tây Hồ rất đẹp, có điều người ngồi cạnh còn xinh đẹp hơn ngàn lần.

Nhưng Giang Tuấn cũng biết không nên thể hiện quá rõ ràng, dù sao bọn họ cũng đang làm việc.

Sau này, bọn họ còn nhiều thời gian.

*

Hai người quay gameshow cả ngày.

Cho đến buổi tối, hành trình chủ yếu do nghệ sĩ tự sắp xếp.

Giang Tuấn đề nghị cùng nhau chèo thuyền ngắm cảnh đêm Tây Hồ.

Hai người đi thuyền trên mặt hồ tĩnh lặng, thấy Giang Tuân ra sức chèo, chẳng hiểu sao Minh Mị bật cười thành tiếng.

Thế nhưng Giang Tuân lại đang trầm mê trong nụ cười thiếu nữ, không rõ phương hướng.

"Đẹp quá."

"Đúng vậy, tháng này trăng sáng soi bóng trên mặt nước, ánh sáng giao hòa, mỗi cái mang một vẻ đẹp riêng.

Nghe Minh Mị nói thế, biết là cô đang nói cảnh hồ, Giang Tuân vội nói chiêm vài câu hài hước che giấu sự thất lễ của bản thân.

Giờ phút này, không cần nói gì, chỉ cần ngắm thiếu nữ, đột nhiên anh hiểu rõ một câu.

Trăng trong nước là bầu trời của trăng, người trước mắt là người trong lòng.

*

Kết thúc một ngày mùa thu, Minh Mị không được nghỉ ngơi giây phút nào, cô phải trở về phòng tập của công ty, luyện bài múa mà mấy hôm trước giáo viên đã dạy.

Lần quay tới là một tuần sau, có điều lịch trình một tuần tiếp theo của cô thật sự rất bận rộn.

Về đến nhà, cô kiểm tra tin nhắn đã gửi đi mấy hôm trước nhưng vẫn không thấy hồi âm.

Cô nghĩ, dù sao sau này cô và Diêm Thần cũng là người lạ, cô cần gì vì một vài chuyện ngoài ý muốn mà thêm phiền hà.

*

Thời gian một tuần trôi qua rất nhanh, trong thời gian này Giang Tuân có liên lạc Minh Mị một lần.

Kỳ quay thứ hai đã đến gần, lần này địa điểm ghi hình là khu dân cư ngoại ô thành phố B.

Lúc Minh Mị nhìn thấy Giang Tuần, tinh thần anh trông rất sáng láng, có điều theo Minh Mị biết, gần đây công việc của Giang Tuần cũng không ít hơn cô bao nhiêu, Minh Mị bận học các loại kỹ năng, còn Giang Tuần ngoài quay phim ra vẫn là quay phim.

Lần này ghi hình suốt hai ngày hai đêm, khó có được thời gian rảnh rỗi.

Hai người cùng đi dạo siêu thị, chuẩn bị mua nguyên liệu nấu ăn cho hai ngày tới, hình thức ở chung này cực kỳ giống nam nữ yêu nhau bình thường, cũng là hiệu quả tổ tiết mục muốn theo đuổi.

Biết rõ đây là công việc, có điều thỉnh thoảng Giang Tuần vẫn cảm thấy tim mình đập thình thịch, dù sao cũng đang quay, không chỗ nào không có camera, Giang Tuần lại là một diễn viên biết nặng nhẹ.

Mà sau khi ghi hình xong, tất cả sẽ được tổ hậu kỳ cắt nối biên tập, biểu cảm của Giang Tuần không khỏi để lộ vẻ căng chiêu và vui vẻ thật lòng, khiến tim người xem tan chảy không thôi.

Còn khi Giang Tuần ăn cơm Minh Mị nấu, quả thật anh không thể tin nổi, mùi vị và hình thức món ăn không khác nhà hàng năm sao là mấy.

Canh cá thơm ngon thanh đạm, thịt cá trong suốt trơn trượt.

Chè củ sen, hương vị ngọt ngào mềm mại, vào miệng tan ngay.

Trà long tinh trong veo, hương trà thoang thoảng.

...

Hậu kỳ chương trình có phỏng vấn nghệ sĩ.

Minh Mị bị hỏi về tài nghệ nấu ăn.

Minh Mị nhớ về ước mơ đầu tiên của mình, công việc bận rộn khiến Diêm Thần không ăn cơm đúng giờ, có ăn thì cũng ăn đơn giản qua loa.

Nhưng cô đã là vợ anh rồi, không phải người ta nói muốn nắm giữ trái tim một người đàn ông, đầu tiên phải nắm giữ dạ dày của anh ta sao?

Cô chỉ muốn mỗi lần anh về nhà sẽ được ăn những món ngon cô làm.

Cô không có khiếu nấu ăn, năm lần bảy lượt bị nước sôi làm phỏng, dao cắt trúng tay mới luyện thành.

Tuy nhiên căn nhà kia, dường như Diêm Thần chưa từng về.

Cô làm cả bàn thức ăn, thế nhưng mãi mãi không thể chờ được người kia.

Chương 19: Cường chế yêu (1)

Thành phố B, khu Bắc, bầu trời mờ mịt.

Một chiếc trực thăng từ từ đáp xuống trong tiếng động cơ ầm ầm.

Vài người mặc quân phục nước A không chế một người đàn ông bước xuống khỏi trực thăng.

Người đàn ông đi đầu, cao lớn oai phong, toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh lùng.

Diêm Thần vừa kết thúc ba tháng làm nhiệm vụ bên ngoài, trên người anh không hề mang theo vết mệt mỏi, vừa xuống trực thăng là trực tiếp đến chỗ thủ trưởng báo cáo.

Thủ trưởng Tần nhìn Diêm Thần từng bước đạt được thành tích như ngày hôm nay, ông càng có ý bồi dưỡng Diêm Thần trở thành người nối nghiệp mình, chỉ có điều là một người đi trước, ông không khỏi lo lắng cho tình trạng hôn nhân của Diêm Thần, công việc của bọn họ nhiều khi mất tích trong suốt mấy tháng, tuy Diêm Thần còn trẻ, nhưng chính vì trẻ tuổi nên vợ chồng son mới chung đụng thì ít xa cách thì nhiều.

"Tiểu Thần, nhiệm vụ lần này hoàn thành rất xuất sắc, ta đã nhận được thư cảm ơn của Liên Hiệp Quốc, tiếp theo có lẽ càng bận rộn hơn, ta cho đám thanh niên các cậu mấy ngày nghỉ phép, nghỉ ngơi cũng rất quan trọng."

Diêm Thần nhận sự sắp xếp của thủ trưởng, anh trở về chỗ ở, không mở đèn, chỉ ngồi bất động trên sofa.

Ba ngày nay anh chưa chợp mắt, không chỉ vì mức độ khó khăn của nhiệm vụ khiến anh không rảnh nghỉ ngơi, mà còn vì mỗi lần anh nhắm mắt lại, tâm ma của anh lại xuất hiện.

Anh mở nguồn điện thoại đã tắt một thời gian rất dài.

TV cảm ứng thông minh cũng tự động loading.. .

Diêm Thần vốn đang uể oải không vui thì ngoài ý muốn nhìn thấy người anh nhớ thương hàng đêm trên TV.

Cô gái của anh vẫn xinh đẹp động lòng người như vậy, trong gameshow, cô cười ngọt ngào như vậy, ánh mắt như chứa hàng ngàn ngôi sao, có điều không phải cười với anh.

Anh thấy cô đứng trong phòng bếp, bận trước bận sau nấu ra một bàn thức ăn ngon, nhưng cho tên nhóc nào kia, tên gì nhỉ. . . Cô gọi cậu ta là Giang Tuấn?

Diêm Thần không thể không thừa nhận, anh đang ghen đến phát điên.

Diêm Thần muốn hút một điếu thuốc, nhưng tìm trong nhà cả buổi cũng không thấy bóng dáng gói thuốc lá.

Trên TV, gameshow có tên < > vẫn còn đang phát.

Diêm Thần không vào xem, lúc này, anh không thể không ra ngoài hít thở cho thoáng.

Đêm đã khuya, không khí mang đến cảm giác mát lạnh.

Diêm Thần lái xe chạy như bay trên đường, không phải anh không biết Minh Mị đã dọn ra khỏi nhà của bọn họ, anh cũng đoán được, sự lạnh lùng của cô bây giờ đều do một tay anh tạo thành.

Diêm Thần biết, tất cả đã ngoài tầm kiểm soát, giống như tâm trạng anh lúc này.

Minh Mị vừa kết thúc một ngày ghi hình mệt mỏi, hôm nay, cô đi thăm bạn Giang Tuấn, đúng lúc được gặp anh đế Cố Lãm, là một fan hâm mộ ảnh đế, được tiếp xúc với thần tượng khoảng cách gần đến thế, cô cảm giác mình đã đạt tới đỉnh cao của một fan hâm mộ.

Dù bận rộn suốt cả ngày, mệt mỏi cũng không thể ngăn được hưng phấn.

Minh Mị bước xuống khỏi xe bảo mẫu, cô tạm biệt Ly Hương rồi vui vẻ đi lên lầu.

Cô thuê một căn phòng kiểu cũ trong tiểu khu, tuy gia cảnh Minh Mị khá giả,

nhưng trong kiếp này cô muôn sông dựa vào thực lực của chính mình, phòng ở hơi cũ nhưng trang thiết bị đầy đủ, khoảng cách đến trung tâm thành phố cũng gần, lại gần ga tàu điện ngầm, thuận tiện cho cô đến công ty.

Điểm trừ là tiểu khu kiểu cũ không có thang máy, đèn hành lang lúc sáng lúc tối.

Minh Mị đi thẳng lên lầu, tới một ngã rẽ, đột nhiên cô bị một lực thật lớn kéo lại.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, cô không kịp đề phòng, cả người bị người nọ ép lên tường.

Không để Minh Mị kêu cứu, người nọ đã cúi đầu hôn lên.

Chương 20: Cường chế yêu (2) Liếm đến phun triều

Diêm Thần mạnh mẽ đè nặng lên cơ thể thơm mềm của thiếu nữ, trên cả hành động dứt khoát là kỹ xảo và tốc độ công thành đoạt đất, môi lưỡi triền miên, anh chẳng có cách nào kiềm chế xúc động muốn hút hết ngọt ngào từ cô.

Dù ngốc cỡ nào Minh Mị cũng biết người đang ôm mình là Diêm Thần, mùi thuốc lá trên người anh chính là mùi vị khiến cô say mê nhiều năm nay.

Nhưng bây giờ, anh đang phát điên cái gì?!

Mãi cho đến mùi rỉ sắt lan tràn trong khoang miệng hai người, Diêm Thần mới buông đôi môi bị hôn đỏ rực của thiếu nữ ra.

Thật sự không còn cách nào khác Minh Mị mới ra hạ sách này, cô hoàn toàn bị Diêm Thần khống chế, chỉ có cắn đầu lưỡi anh, anh mới chịu buông cô ra.

Diêm Thần cúi đầu nhìn cô gái anh yêu, cô vẫn đang thở phì phò, hôm nay cô mặc một chiếc váy denim hở vai, từ góc độ quan sát của anh có thể nhìn thấy đôi gò bồng đảo trắng như tuyết phập phồng theo nhịp thở, giống như giấy giụa muốn thoát khỏi trói buộc.

Minh Mị không phát hiện cổ họng người nào đó trượt lên trượt xuống, cô chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi hoàn cảnh xấu hổ này.

Có điều mọi chuyện không như cô mong muốn, chẳng những cô không thoát khỏi Diêm Thần mà thậm chí còn bị anh kéo lên xe.

Diêm Thần giẫm chân ga, xe Ferrari lướt nhanh trên đường lớn.

Minh Mị không dám lên tiếng, cô cúi đầu đăng ảnh Ly Hương chỉ định lên weibo.

Có lẽ tâm trạng Diêm Thần không được tốt?

Dù đang lái xe nhưng với năng lực quan sát của anh, không khó để anh phát hiện Minh Mị đang liếc trộm mình.

Anh lái xe một mạch đến căn biệt thự ven sườn núi.

Diêm Thần bước xuống xe, mở cửa, bế cô gái ngồi bên ghế lái phụ lên, cũng không màng cô có tình nguyện hay không, anh bước nhanh vào biệt thự tư nhân.

Biệt thự này Diêm Thần không thường đến, nhưng vẫn luôn có người giúp việc đến quét dọn, vật dụng trong nhà sạch sẽ không dính hạt bụi.

Cũng bởi vì Diêm Thần không thường đến, cho nên không cần người giúp việc ngủ lại.

Anh bước vào cửa, đèn điện thông minh tích hợp với bước chân người bật lên ánh sáng màu vàng cam.

"Diêm Thần. . ."

Diêm Thần hoàn toàn không có ý buông tha Minh Mị, tiếng giày đạp lên từng bậc thang gỗ hình xoắn ốc, trong đêm yên tĩnh vang lên vô cùng rõ ràng.

Anh bế Minh Mị đi thẳng vào phòng ngủ chính.

Minh Mị bị anh thả lên giường lớn, ký ức về lần suýt lau súng cướp cò đó vẫn còn hiện rõ trong đầu cô.

Lòng Minh Mị vừa đắng chát vừa bối rối, cô không nhìn Diêm Thần mà chỉ nghe tiếng bước chân xa dần, sau khi thả cô xuống, Diêm Thần đi thẳng ra ngoài ban công.

Anh rót cho mình một ly Vodka, hi vọng chất cồn có thể làm tê liệt tinh thần bức bối của anh hiện giờ.

Minh Mị không quan tâm rốt cuộc Diêm Thần bị làm sao.

Hiện tại cô chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi chỗ này.

Hoảng hốt chạy bừa, đại khái chính là hoàn cảnh của cô giờ phút này.

Dưới ánh đèn mờ tối, Minh Mị vội vội vàng vàng chạy xuống lầu, cô muốn mở cửa nhưng lại phát hiện không tài nào mở được.

Thảo nào Diêm Thần không lo cô chạy trốn.

Cô quan sát bốn phía, chỉ có một con đường đi thông qua vườn hoa.

Không kịp suy nghĩ, cô chỉ có thể chạy theo lối ra duy nhất.

Mà khi cô đẩy cửa ra, trước mắt không xa là tường cao kiên cố, cô mới bừng tỉnh, bị Diêm Thần đưa đến đây, cô đã trở thành cá chậu chim lồng rồi.

Có điều trước nay Minh Mị vốn không phải người dễ dàng bỏ cuộc, thấy hồ bơi lộ thiên bên cạnh, cô đoán bên kia chắc hẳn có cửa hông, đại đa số các biệt thự đều có thiết kế như vậy.

Cô cẩn thận từng li từng tí đi qua, trời quá tối, cô không nhìn thấy đường đi dưới chân.

Ngay tại lúc cô từng bước tiếp cận cửa hông thì sau lưng bỗng có một cánh tay rắn chắc vươn tới giữ chặt tay cô.

"Em không thể ở lại một giây phút nào sao?" Rõ ràng là giọng nói từ tính êm tai nhưng lại lộ vẻ bất đắc dĩ khó nhận ra.

Minh Mị thâm cảm thấy buồn cười, những lời này sao quen tai đến thế, cô cũng đã từng hỏi anh.

"Diêm Thần. . . Rốt cuộc anh muốn cái gì?"

Minh Mị cố hết sức gạt tay người nào đó ra, nhưng làm sao Diêm Thần có thể để cô thoát dễ dàng như vậy.

Giữa hai người có quá nhiều hiểu lầm, thấy cô phản kháng khi anh đụng chạm, ham muốn chiếm giữ của anh lại leo lên một tầng cao mới.

Cô có thể thoải mái cười vui vẻ với người đàn ông kia, nhưng anh chạm vào một cái thì không thể.

Lòng Diêm Thần ngập tràn chua xót.

Đứng trên ban công anh nhìn thấy Minh Mị đi vòng qua hồ bơi, cho nên anh mới xuống ngăn cô lại, nửa đêm nửa hôm cô còn muốn đi đâu?

Minh Mị cảm thấy Diêm Thần nắm tay cô quá chặt, cổ tay rất đau.

Nhưng càng như vậy cô càng phản kháng.

Giữa lúc chống đối kịch liệt, Diêm Thần lại muốn bế Minh Mị lên.

Có điều cơn thỏ nóng nảy cũng cần người, Minh Mị dứt khoát cắn mạnh lên cánh tay Diêm Thần.

Cô nhóc này thuộc giống cún à? Đêm nay cô đã cắn anh hai lần rồi.

Anh sẽ khiến cô không thể nào đi được.

Vì thế, một tiếng "Rầm" vang lên thật lớn.

Minh Mị bị Diêm Thần ôm eo, cả hai lao đảo về phía sau rồi rơi tòm xuống hồ bơi.

*

Nước hồ bơi lạnh buốt, Minh Mị lại không biết bơi.

Không may, bên này còn là khu nước sâu, theo bản năng, Minh Mị chỉ có thể tóm lấy cọng rom cứu mạng duy nhất ----- Diêm Thần.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, cả người cô đều ướt đẫm, quần áo dán sát vào thân thể, phác họa đường cong uyển chuyển có lồi có lõm quyến rũ của thiếu nữ.

Diêm Thần có cảm giác cánh tay vòng quanh cổ anh càng thêm nhỏ bé, hơn nữa còn lạnh lạnh, điều này khiến cho như có một dòng điện chạy dọc sống lưng anh rồi lan ra toàn thân.

Minh Mị vừa sợ vừa giận, thế nhưng lọt vào mắt Diêm Thần, đôi mắt hạnh sáng lấp lánh của cô hơi đỏ lên, giống như tủy thân, cô khẽ cắn môi, càng cảm dỗ anh tới xâm phạm.

Tham mưu trưởng Diêm vốn là người theo phái hành động, một lần nữa phốt

lờ phản kháng của Minh Mị, anh quyết hôn lên đôi môi hồng mềm mại kia.

Dù bị cắn đầu lưỡi, anh cũng muốn nhắm nháp hương vị của cô.

Bởi vì rơi xuống hồ bơi, suýt chút nữa bị sắc nước, đôi môi hồng của Minh Mị hơi hé mở, quả thật quá dễ dàng cho người nào đó thăm dò vào, đầu lưỡi của anh linh loạt liếm láp mật ngọt trong miệng cô, Minh Mị cảm thấy hơi thở mình bị người ta hút hết, cô chỉ còn cách cam chịu số phận ôm chặt Diêm Thần.

Xung quanh chỉ nghe tiếng nước do Diêm Thần trấn áp vùng vẫy của Minh Mị.

Còn quanh quẩn bên tai lại là tiếng môi lưỡi dây dưa khi anh hôn cô.

Nụ hôn của anh mang theo mùi rượu thoang thoảng, khiến cô cũng chéch choáng say.

Nhân lúc Diêm Thần mê muội không chú ý, Minh Mị rút một tay bị anh ấn chặt trước ngực ra, sau đó cô dùng khuỷu tay kéo giãn khoảng cách giữa hai người, ngay tiếp theo là một cái tát đánh lên mặt Diêm Thần.

Người nào đó vừa ăn được mật ngọt, tâm trạng siêu tốt, không thềm chấp cô ra tay nặng.

Minh Mị nhìn Diêm Thần, anh dùng ngón tay thon dài mân mê chỗ bị cô đánh, thậm chí còn nhếch môi cười, cười đến rợn người, Minh Mị thầm mắng anh biến thái.

Trước kia cô vốn cho rằng tính tình Diêm Thần lạnh nhạt, không ngờ anh lại là người cuồng ngược.

Diêm Thần cũng không sợ bị cô đánh, bị cô cắn, hành động như vậy trong mắt anh trở thành tình thú giữa hai người.

Anh dễ dàng không chế bàn tay vừa đánh mình, sau đó lại chiếm lấy môi thơm.

Cô đánh anh một cái, anh hôn cô một lần, dù sao anh cũng không lỗ.

Minh Mị bị hôn đến choáng váng, song bởi vì đang ở trong nước nên cô chỉ

có thể duy trì tư thế thân mật.

Từ trước đến nay Diêm Thần ăn mềm không ăn cứng, cái nét này Minh Mị hiểu rõ hơn ai hết.

Vì thế, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, cô bắt đầu "Tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục."

"Diêm Thần. . . Chúng ta lên bờ trước, được không?"

Anh buông môi cô ra, cô vội hỏi ngay không hề chần chờ.

Đương nhiên Diêm Thần nhìn ra Minh Mị đã chịu thua, thấy mắt cô hồng hồng, thân thể trong lòng lại run nhè nhẹ, cho nên anh không khỏi mềm lòng.

Minh Mị chỉ cảm thấy eo mình bị xiết chặt, Diêm Thần dễ dàng nâng cô lên bờ.

Giờ phút này, ánh trăng cũng ló dạng sau áng mây đen.

Ánh trăng chiếu lên người thiếu nữ, da thịt cô thanh khiết hoàn mỹ, thoát nhìn hết sức mịn màng.

Minh Mị thề, cô không cố ý dùng sắc dụ Diêm Thần, bây giờ cô cũng rất bối rối.

Không biết khi ở trong nước Diêm Thần cởi hết quần áo cô từ lúc nào, từ đầu vai mượt mà đi xuống dưới là đôi gò bồng đảo duyên dáng yêu kiều, đầu nhũ còn vương giọt nước, tiếp theo là vòng eo uyển chuyển chẳng tày gang, có lẽ cô không còn thể lực chống đỡ nữa, dáng vẻ lung lay sắp ngã quá động lòng, Diêm Thần bị đánh tả tơi, lý trí bị ném lên chín tầng mây.

Lúc này Minh Mị ngồi trên thành hồ bơi, còn Diêm Thần đứng trong nước, từ vị trí anh nhìn lại, dù cô có khép chặt hai chân thì cũng chẳng cách nào che giấu được nơi xinh đẹp ở giữa.

Hoa sen chớm nở, đại loại là thế.

"Đừng mà. . ."

Phản đối vô hiệu.

Diêm Thần ngang nhiên tách hai chân Minh Mị ra, tiểu huyết phần hồng mướt rượt trước mặt khiến hơi thở Diêm Thần trở nên nặng nề.

Bởi vì trời lạnh, cho nên Minh Mị dễ dàng cảm nhận được hơi nóng phun lên nơi nhạy cảm của cô, làm cho hai cánh hoa non nớt bất giác mấp máy, cảm giác tê dại từ đầu quả tim lan ra khắp toàn thân, giữa hai chân tuôn ra một dòng chất lỏng có vẻ không giống như nước.

Quả nhiên cơ thể cô không chỗ nào không đẹp.

Minh Mị dùng tay che lại nơi đầy đà trước ngực, có điều đối diện với ánh mắt sáng quắc của Diêm Thần, cô càng muốn che mắt anh lại hơn.

Diêm Thần bá đạo dùng tay ép cô mở chân ra không cho khép lại, Minh Mị biết dù cô có chống đối thì cũng như trúng chọi đá.

Cô ngoảnh mặt làm ngơ, không nhìn Diêm Thần.

Đầu ngón tay anh bắt đầu vuốt ve khe hở nho nhỏ, ngay sau đó anh lại dùng đầu lưỡi ẩm áp liếm lên hoa huyết lạnh lạnh. Diêm Thần đã muốn hôn hoa huyết của cô như vậy từ lâu, đầu lưỡi khẽ tách hai cánh hoa phần hồng xinh đẹp rồi lại tìm tòi khám phá mật động đầy nước của thiếu nữ, anh nhẹ nhàng hút, yết hầu hoạt động, nuốt hết dâm dịch vào trong bụng.

Minh Mị muốn đẩy Diêm Thần ra, những tứ chi mềm nhũn, cô không còn tí hơi sức nào cả.

Cô dùng tay chống sau lưng mới miễn cưỡng không ngã, cánh tay vón che trước ngực hiện tại chỉ có thể che miệng mình lại, có như thế cô mới không kêu lên.

Có điều theo tần suất liếm của Diêm Thần, tình triêu trong người Minh Mị dâng lên cuộn cuộn, eo nhỏ thót tha lúc tiến lúc lùi theo động tác của anh, giống như đang mời gọi anh tới thưởng thức dâm huyết mình, hơn nữa vòng eo lắc lư còn khiến nhũ thịt đầy đà nhộn nhạo từng cơn.

"Ừm. . . Chịu không nổi. . . Xin anh. . ."

Nghe tiếng xin tha nhỏ như mèo kêu của thiếu nữ, tuy bảo chịu không nổi nhưng âm thanh này lại mang theo xuân tình dày đặc, anh nhướng mày nhìn cô

bị tình dục tra tấn, còn cô bơi rồi liên tục lảng tránh ánh mắt anh.

Diêm Thần đâu dễ dàng buông tha cho miếng thịt đã tới tay, thấy Minh Mị như thể anh càng không kiêng nể với đầu lưỡi vào sâu bên trong âm huyết, nhóc con này ngoài miệng kêu dừng nhưng thân thể lại nhiệt tình không chịu nổi. Diêm Thần cảm nhận được từng thớ thịt non nóng hồi đê ép lưỡi mình, rõ ràng cô rất hưởng thụ.

Minh Mị không ở trong nước, cô cảm thấy mình như cá rời khỏi nước, dốc sức liều mạng giãy giụa, có điều càng giãy giụa càng khát vọng.

Diêm Thần chạm vào điểm mẫn cảm nhất của cô, mặc dù thời tiết vô cùng mát mẻ nhưng thân thể cô lại quá nóng, giống như bị phỏng, tiểu hạch bị hôn đến nổi sưng lên.

"A. . . "

Không nên rên thành tiếng.

Nước mắt tràn khỏi mi, từng dòng âm thủy ngon ngọt phun ra khỏi hoa huyết, cao trào đến quá nhanh khiến cô không kịp chuẩn bị, tuy nhiên âm thủy của cô đã bị Diêm Thần hút sạch không còn dư giọt nào.

Khóe môi còn vương một sợi tơ sáng óng ánh, Diêm Thần ung dung rời khỏi mặt nước, sau đó thuận tay bế cơ thể mềm mại của thiếu nữ đi về hướng phòng ngủ.

Đêm, vừa mới bắt đầu.

Chương 21: Cường chế yêu (3) Phá thân cao H

Toàn thân Minh Mị đều là nước, hạ thân càng lầy lội đầm đìa, cô khóa thân bị Diêm Thần bế về phòng ngủ.

Hai má thiếu nữ đỏ hồng mắt tự nhiên, từng biểu lộ quyến rũ đến cực điểm, Diêm Thần cố kiềm nén dục vọng để lấy khăn tắm, nhẹ nhàng lau khô người cho Minh Mị.

Tay cô nắm chặt chiếc chăn dưới thân, cả người không ngừng run rẩy, mỗi nơi anh chạm vào đều ngứa ngáy không chịu nổi.

Đương nhiên Diêm Thần phát hiện ra sự kiềm nén của Minh Mị, anh nâng một chân cô lên, sau đó cúi người, dịu dàng hôn lên, đầu tiên là bắp đùi trắng nõn, tiếp theo là đến mu bàn chân trắng nõn ngọc ngà, bàn tay anh nâng niu bàn chân cô, ánh mắt nóng bỏng như vậy, động tác thành kính như vậy.

Minh Mị vốn đã bị Diêm Thần kích thích đến nỗi bị dục vọng thiêu đốt, anh càng nhẹ nhàng cô càng khó chịu cực điểm, cô cắn chặt răng, chỉ sợ vừa hé môi tiếng rên rỉ cầu hoan sẽ bật ra.

Lý trí thanh tỉnh gần như bị lửa dục vọng thiêu trụi.

Nhìn vào đôi mắt sáng ngời của thiếu nữ, nước mắt lưng tròng, cô như thế, ham muốn chinh phục trong anh càng lớn hơn bao giờ hết.

Diêm Thần chóng tay, thân thể cường tráng đè lên thân thể thơm mềm.

Minh Mị cảm nhận được Diêm Thần đang lưu luyến ở cổ mình, không chỉ dùng môi hôn, anh còn dùng đầu lưỡi và răng liếm gặm.

Cô đã bị giày vò đến không còn hơi sức nữa.

Minh Mị có cảm giác mình là một chiếc thuyền nhỏ lênh đênh trong bể dục,

dập dìu dập dìu, chìm chìm nổi nổi.

Diêm Thần nắm chặt bàn tay trắng nõn non mịn của thiếu nữ, mười ngón tay đan xen, anh nâng tay cô lên, sau đó chôn thành hôn mu bàn tay và đầu ngón tay cô.

Tay đứt ruột xót, nụ hôn của anh cũng rơi vào lòng cô.

Nhưng mà một Diêm Thần như vậy, Minh Mị nhìn không thấu.

Diêm Thần nhìn cô gái nhỏ, Minh Mị tránh ánh mắt anh, cô nhắm mắt lại.

Sợ chỉ cần liếc nhìn thì tình không thể kiềm chế.

"Tiểu Thất."

Nghe giọng Diêm Thần. Minh Mị mở choàng mắt ra, ánh mắt khó có thể tin.

Diêm Thần cúi đầu, trán chống lên trán cô, anh không nói gì mà chỉ hôn lên đôi môi khẽ hé mở của cô gái nhỏ, tối nay, dù hôn cô bao nhiêu lần, thế nhưng làm sao có thể hôn đủ đây?

Mắt anh vốn lạnh lạnh thâm sâu, nhưng lúc này lại tràn ngập tình ý ngọt ngào.

Minh Mị cảm thấy không chân thật, cảm giác đêm nay Diêm Thần mang lại cho cô quá lạ lẫm, quá rung động.

Có điều giờ phút này Minh Mị nào có dư thừa hơi sức để suy nghĩ, Diêm Thần đã bá đạo chiếm đoạt toàn bộ suy nghĩ của cô, chiếm đoạt giác quan của cô, trêu đùa cô đến ham muốn. . .

Nhũ thịt sung mãn nở nang mềm mại trắng như tuyết trước ngực cô bị tay anh tùy ý vuốt ve, đầu nhũ non nớt đáng thương bị anh kẹp giữa hai ngón tay xoa nắn.

Vừa mới cao trào, ham muốn chưa hoàn toàn biến mất, cô vô thức cong đầu gối, bàn chân nhỏ đẹp như ngọc liên tục ma sát với drap giường, muốn giảm bớt ngứa ngáy từ sâu trong hoa tâm, có điều động tác của cô lại thúc đẩy Diêm Thần tiến thêm một bước, vật nam tính giữa hai chân anh phồng lên thành một ngọn núi nhỏ bên trong quần lót, anh lập tức tách cặp đùi thon dài của cô ra, cách một lớp vải mỏng, vuốt ve cửa huyệt non nớt đã ướt sũng từ

lâu.

"A. . . ."

Diêm Thần buông môi Minh Mị ra, cô bắt đầu thở dốc, hơi thở của anh mạnh mẽ như vậy, khoảng cách giữa anh và cô gần như vậy, Minh Mị cảm thấy hiện tại mặt của mình cũng bắt đầu nóng lên.

Vô cùng lưu luyến, Diêm Thần lại khẽ hôn lên môi cô một cái.

Sau đó anh chuyển sang tấn công hai bầu ngực căng tròn, một bên giày vò đầu nhũ đến sưng lên, một bên phun ra nuốt vào trong miệng.

"Ừm. . . A. . ."

Cuối cùng không chịu nổi Diêm Thần chơi đùa như vậy, toàn thân Minh Mị mẫn cảm đến run rẩy.

Diêm Thần cảm thấy đôi chân thiếu nữ đang quăn quanh hông anh căng cứng, mỗi một lần anh nhẹ nhàng nhấp tới, tuy quy đầu không đi vào nhưng lại khiến cô liên tục lùi về phía sau.

Có điều rốt cuộc quy đầu cũng chen được vào cửa huyết, hai cánh hoa bị gạt mở sang hai bên bắt đầu co rút điên cuồng, lúc đóng lúc mở khiến giữa hai chân giàn giụa dâm thủy, còn lưỡi dao sắc bén màu tím sẫm kia cũng dính đầy nhựa hoa, sẵn sàng ra trận tiến thẳng vào cơ thể người thương.

Rõ ràng em cũng rất muốn.

Rõ ràng em cũng rất yêu anh.

Minh Mị cảm nhận được bàn tay to của Diêm Thần đang kiềm chặt eo cô, khiến cô không cách nào trốn tránh.

"Ngoan."

Anh trầm giọng nói.

Minh Mị chỉ cảm thấy một bên nhũ thịt bị người nào đó ngậm trong miệng, lưỡi dao sắc bén đã tuốt khỏi vỏ đột nhiên dùng sức xâm nhập vào thánh địa chưa từng có người ghé thăm.

Đường hành lang bên trong vô cùng chật hẹp, huống chi còn là lần đầu bị vật lớn như vậy tiến vào. Đường như từng thớ thịt non quýt rữ muốn ngăn cản dị vật xâm lấn, mắt không chế co rút lại xoắn chặt gây thịt lớn không cho đi vào.

"A. . . Đau. . ."

Gậy thịt chỉ mới tiến vào đầu đường hành lang của cô một chút thì bị kẹt lại, tiến cũng không được, mà lùi cũng chẳng xong.

Quá thô to, quá nóng bỏng.

Cảm giác đau không chỉ mình Minh Mị cảm nhận được.

Diêm Thần cũng không ngờ muốn tiến vào thánh địa mà anh ngày nhớ đêm mong, lại khó khăn đến thế.

Anh tách hai chân Minh Mị ra, sau đó điều chỉnh lại vị trí của mình rồi giữ chặt eo cô, nhẹ nhàng nhắc lên.

Anh cũng sợ cô đau.

Minh Mị đã đau đến nỗi không ngừng dùng tay bấu vào lưng người đàn ông, đầu ngón tay như ngó sen yếu ớt cào lên sống lưng anh, cô đau đến nỗi nước mắt chảy ròng ròng, trong lòng thầm mắng Diêm Thần không biết bao nhiêu lần.

Diêm Thần cũng không gấp, tuy bây giờ anh cũng chịu không nói, nhưng dù khó chịu cỡ nào anh cũng không thể nôn nóng khiến cô bị thương.

Minh Mị chỉ cảm thấy gậy thịt thô to tiến vào cơ thể cô từng chút từng chút một, lực đạo vừa phải từ từ xuyên qua tầng tầng lớp lớp thịt non quýt rữ, càng xâm nhập càng cảm nhận được sự nóng ướt mát hân.

Lúc gậy thịt của Diêm Thần phá đi tấm màng mỏng kia, Minh Mị cảm nhận sâu sắc cơn đau đốn ập tới, đồng thời khoái cảm khó nói nên lời cũng xông thẳng vào đầu óc cô.

"U. . . U. . ."

Thiếu nữ vô thức thở gấp, răng khể cắn cánh môi, cô nhắm mắt lại, lông mi

run run.

Diêm Thần biết mình không cần nhẫn nại nữa rồi.

Anh ra sức xông về phía trước, nhưng gậy thịt cực lớn vẫn chưa hoàn toàn đi vào hết, nếu nhìn kỹ sẽ thấy giữa hai chân trắng nõn đang cắm một cây gậy dữ tợn, khiến hình ảnh càng thêm rực rỡ dâm mỹ.

"Um. . . A. . ."

Quy đầu chạm đến hoa tâm, Minh Mị không ngừng run rẩy, dâm thủy liên tục trào ra khỏi cơ thể thấm ướt chỗ hai người giáp hợp.

Diêm Thần bắt đầu tiến quân thần tốc, mỗi một lần cắm vào rồi rút ra thật nhanh, khiến bụng dưới Minh Mị vừa trướng vừa đau.

Có điều Minh Mị dần mất đi cảm giác đau, thay vào đó là cảm giác ngứa ngáy và thoải mái dễ chịu Diêm Thần mang lại qua mỗi lần cắm rút.

"A. . . Um. . ."

Đắm chìm trong khoái cảm chưa từng có, Minh Mị không kịp đau buồn vì chuyện đang xảy ra, cô chỉ có thể lênhên đên trong bể dục, hòa mình vào khoái cảm hoan ái.

Biệt thự yên tĩnh, đêm khuya yên tĩnh.

Mọi thứ đều tĩnh lặng, chỉ còn lại ----

Thình thịch ----- Thình thịch -----

Tiếng tim đập.

Phụt phụt ----- Phụt phụt -----

Tiếng giao hoan.

"Diêm Thần. . . Không chịu nổi. . ."

Minh Mị bị làm đến bất tỉnh rồi tỉnh lại một lần nữa, cô phát hiện người nào đó vẫn đang dư thừa tinh lực cày cấy trên người cô, không ngừng cắm vào.

Đây cũng là lần đầu tiên của Diêm Thần, mặc dù không có kỹ thuật gì, tư thế cũng theo kiểu truyền thống, nhưng anh lại vô cùng bền bỉ, cả một buổi tối không dừng lại.

Vòng eo ê ẩm ướt đau, hoa huyết sưng đỏ vì sử dụng quá độ, đại khái cô đã bị cấm hồng rồi.

Thế nhưng hương vị của cô, mới nếm một lần anh đã nghiện, tim nghiện còn đáng sợ hơn người nghiện, càng khó cai.

Trong quá trình kết hợp, âm dịch hòa với máu tử nữ, nhuộm hồng drape giường dưới thân.

Trong lúc không biết thiếu nữ đạt cao trào lần thứ mấy, cuối cùng Diêm Thần cũng giải phóng tinh quan.

"Đừng. . . Đừng bắn vào trong. . ."

Giọng Minh Mị mềm nhũn, yếu ớt cầu xin.

Có điều những lời này lọt vào tay Diêm Thần lại biến thành cô không muốn anh bắn vào, không muốn có con với anh.

Anh ép buộc cô cả đêm.

Cái gọi là vợ chồng danh xứng với thật, có lẽ chỉ một mình anh tình nguyện.

Diêm Thần nhất quyết không làm theo cô mong muốn, cô là của anh, anh muốn từ trong ra ngoài cơ thể cô đều tràn ngập hơi thở của anh.

Minh Mị cho rằng cuối cùng Diêm Thần sẽ tha cho cô, ai ngờ, lưỡi dao sắc bén kia lại tiến vào chạm tử cung một lần nữa, một dòng tinh dịch đậm đặc nóng hổi bắn thẳng vào hoa tâm cô.

Toàn bộ hoa huyết miễn cưỡng được rút đầy, bụng dưới hơi trướng lên, tử cung chứa đầy tinh dịch đang thêm nóng bỏng.

Sức anh vô cùng bền bỉ, cho nên quá trình bắn tinh cũng kéo dài vài phút.

Minh Mị cảm thấy xương cốt rã rời, rớt cuộc mê man trong lòng Diêm Thần.

Chương 22: Cường chế yêu 4 trối tay play

Lúc Minh Mị thức dậy, trời đã gần trưa.

Trận đánh tối qua kéo dài quá lâu, còn mệt mỏi hơn quay phim gấp trăm lần.

Minh Mị nằm trên giường, một ngón tay cũng không muốn nhúc nhích, không biết người bên cạnh đã đi đâu từ lúc nào.

Cảm giác dinh dính trên người đặc biệt rõ ràng, nơi riêng tư vừa đau vừa xót nhắc nhở Minh Mị những chuyện hoang đường xảy ra vào tối hôm qua.

Theo thói quen nhiều năm qua, mới sáng sớm Diêm Thần đã thức giấc, chạy bộ buổi sáng xong trở về tắm rửa sạch sẽ, vừa mở cửa phòng tắm anh đã nhìn thấy Minh Mị ngồi bên mép giường, chân tùy tiện khoát lên người, nửa che nửa hở, thân thể trần trụi mềm mại của cô khiến mắt anh tối lại.

Minh Mị không ngờ Diêm Thần đột nhiên xuất hiện, nửa thân trên không mặc áo cường tráng trần trụi sức sống, hơn nữa tinh thần anh có vẻ vô cùng thoải mái, Minh Mị vô cùng nghi ngờ tối qua người điên loạn đảo phượng với cô, rốt cuộc có phải là anh hay không.

Tại sao cô có cảm giác cả người như bị xe cán qua, còn anh trông chẳng có việc gì, rõ ràng tối qua người ra sức nhiều nhất là anh.

Đôi mắt với ánh mắt dò xét của Minh Mị, Diêm Thần đi thẳng về phía cô, sau đó ôm cô vào lòng, tác phong mạnh mẽ như trước.

Thân mật kháng khí.

Trong đầu Minh Mị hiện lên một từ, sau đó cô lắc đầu phủ nhận ngay tức khắc.

Suýt chút nữa cô đã cho rằng bởi vì "Tình một đêm" kia mà tam quan* cô đảo lộn hoàn toàn.

*Tam quan: bao gồm thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Minh Mị cho rằng Diêm Thần sẽ lập tức thả cô xuống, không ngờ tay anh lại bắt đầu dạo chơi trên người cô.

"Anh dừng tay."

Minh Mị dùng cánh tay mảnh khảnh của mình ngăn động tác tiến thêm một bước của người nào đó.

Cô vẫn bài xích anh, dù cô và anh đã là vợ chồng danh xứng với thực.

Diêm Thần cũng không giận, một tay anh dễ dàng khống chế bàn tay nhỏ bé đang ra sức chống cự, tay còn lại bắt đầu hưởng thụ ngọt mềm của cô.

Trên người cô tràn đầy dấu vết hoan ái, nhưng cảm xúc vẫn mềm mại như nhung, khiến anh vừa chạm vào đã nghiện, vừa hôn đã động tình.

Minh Mị bị giữ chặt tay, chỉ có thân thể liễu mạng giấy giụa, nhưng mà như vậy chỉ càng khiêu khích lửa dục người nào đó.

Đến khi một cây gậy nóng hổi chống lên eo Minh Mị, cô bỗng nghĩ mùa xuân còn chưa tới, cứ sao Diêm Thần động dục mọi lúc thế này?

Diêm Thần nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm của cô, bàn tay to không an phận phủ lên nơi đầy đà trước ngực, đôi gò bồng đảo hiện đầy dấu đỏ loang lổ vì bị chà đạp tới qua, giờ phút này càng ngượng ngùng vênh cao.

"Ừm. . ."

Anh đã biết cô cực kỳ mẫn cảm, nhưng lại không ngờ phản ứng và thái độ của cô lại xứng danh là bảo vật trên giường như thế.

Ngón tay anh nhẹ nhàng chạm vào khe thịt sưng đỏ, tiểu huyết lập tức co rút giống như đang chạm vào lá cây mắc cỡ.

Cảm giác mát hồn vì bị kẹp xông thẳng lên não, tới qua anh vốn chưa thỏa mãn, song nghĩ đến đây là lần đầu của cô nên anh đã hết sức kiềm chế.

Nhận lúc Diêm Thần phân tâm, Minh Mị vội vàng rút cổ tay bị khống chế về, muốn đẩy Diêm Thần ra.

Thế nhưng cô lại bị Diêm Thần lấy cà-vạt ở đầu giường trói cổ tay.

Diêm Thần đẩy cánh tay như ngọc của cô lên cao, sao đó bắt đầu mạnh mẽ xâm phạm.

Minh Mị không ngờ mới đó mình đã rơi vào thế hạ phong.

Trong nháy mắt, đụng chạm của Diêm Thần khiến Minh Mị thất thần, cô nhìn anh tự cảnh tỉnh mình không nên mê muội nam sắc, nhất là mê muội vẻ đẹp trai của Diêm Thần.

Hai người vốn xa lạ, thế nhưng lại làm chuyện thân mật nhất.

Có điều Diêm Thần không cho Minh Mị có thời gian ngẩn người.

Eo anh trầm xuống, sáng sớm gây thịt hưng phấn giống như tinh thần sáng láng của anh vậy, một lần nữa thăm dò vào con đường u tối mà tối qua anh đã khai phá.

Nơi đó vẫn chặt chẽ nóng ướt trước sau như một, tinh dịch còn sót lại bên trong khiến cơn đau đón vì dị vật tiến vào giảm bớt.

Lúc này, Diêm Thần không vội tiến quân thần tốc, anh chỉ chôn sâu gây thịt vào trong, chậm rãi nghiền nát mọi góc ngách quyến rũ khiến anh quên cả hít thở.

Tuy anh không dùng sức, nhưng Minh Mị có cảm giác bề dục trong người mình đang dậy sóng.

Chỉ trong chốc lát, gây thịt đã nghiền ép tiểu huyết sinh ra nước chảy róc rách.

"A. . . Ừm. . ."

Bị anh trói tay xâm phạm, thế nhưng không ngờ cô lại có cảm giác.

Quả thật dâm đảng từ trong xương cốt, Minh Mị tuyệt vọng nghĩ.

Chương 23: Vệ sĩ

Minh Mị bị Diêm Thần lấn qua lộn lại không biết bao nhiêu lần, hoa huyết đỏ tươi, bởi vì sử dụng quá độ mà không thể nào hoàn toàn khép lại, nơi giao hợp thỉnh thoảng trào ra một ít tinh dịch màu trắng sữa.

Minh Mị quay lưng về phía Diêm Thần nhắm mắt nghỉ ngơi, mắt không thấy tâm không phiền, Diêm Thần cũng bỏ qua, chỉ ôm cô từ phía sau.

Cổ tay Minh Mị đã được cởi trói, vừa rồi giận lắm anh mới trói cô lại, cô từ chối khiến anh cực kỳ bức bối, cho nên đành dùng ham muốn không điểm dừng để chứng minh cô là của anh.

Diêm Thần biết mình làm hơi quá mức.

Tuy muốn tiếp tục ôm cô nhưng có lẽ cô cũng đói bụng rồi.

Giữa lúc ngủ mơ màng, Minh Mị ngửi được một mùi hương rất thơm, cô đói bụng.

Diêm Thần bung một chén cháo táo đỏ nhãn nhục vào ngò ở mép giường.

Lúc Minh Mị ăn từng muỗng cháo Diêm Thần dứt, trong lòng cô còn thê thốt, không phải cô làm kiêu, mà là tay cô nhấc lên không nổi.

Diêm Thần vô cùng kiên nhẫn dứt cô ăn, nhìn cô ăn cháo anh nấu, cảm giác thỏa mãn không ít hơn khi đè cô dưới thân ép buộc là bao.

Thấy khóe môi Minh Mị dính nước cháo, Diêm Thần định đưa tay lau, nhưng cô đã nghiêng đầu né tránh.

"Ngày mai em còn làm việc."

Đại ý là hôm nay anh đừng chạm vào cô.

Diêm Thần bật cười, có lẽ hiện giờ trong lòng Minh Mị anh là kẻ háo sắc.

Đêm đó, Diêm Thần quyết định không khiêu chiến tự chủ của bản thân nữa, anh đến phòng sách ngủ.

Biệt thự có rất nhiều phòng trống, nhưng phòng sách gần với phòng ngủ chính nhất, dù không thể cùng giường chung gối, anh cũng muốn ở gần cô hơn một chút.

Bởi vì được nghỉ ngơi đầy đủ một ngày, sáng hôm sau Minh Mị đã rời giường từ sớm.

Cô thay quần áo trang điểm xong thì thấy Diêm Thần mặc đồ thoải mái ở nhà, đưa cho cô sandwich và sữa tươi.

Minh Mị nhận bữa sáng rồi nói cảm ơn anh, sau đó đi vội ra ngoài, hôm nay Ly Hương nói sẽ đến đón cô sớm, biệt thự lưng chừng núi này khá xa trung tâm, hơn nữa khoảng cách từ biệt thự ra đường lớn cũng không ngắn.

Minh Mị chạy chậm chậm ra đường lớn, xe bảo mẫu và Ly Hương đã chờ ở đó từ lâu.

Ngày hôm qua, khi Ly Hương nhận được điện thoại của Minh Mị bảo cô đến khu biệt thự này đón người, cô đã biết gia thế bảo bối nhà mình nhất định không đơn giản.

Biệt thự giữa sườn núi, người ở chỗ này không giàu cũng sang, ví dụ trong giới nghệ sĩ, người nổi tiếng không ít, người có tiền cũng nhiều, nhưng để có thể sống ở khu này, ít càng thêm ít.

Ly Hương nhìn thâm đánh giá kiến trúc xung quanh, chưa quan sát được bao lâu thì Minh Mị đã lên xe và kéo cửa xe lại.

Đột nhiên một thân hình cao lớn thẳng tắp xuất hiện chặn không cho Minh Mị đóng cửa, sau đó nhanh nhẹn chui vào xe.

Minh Mị nhìn Diêm Thần, cô chỉ biết trợn mắt há hốc mồm.

"Hôm nay anh cũng đi." Diêm Thần tựa lưng vào ghế.

Ly Hương đang định thông báo lịch trình trong ngày cho Minh Mị biết, ai ngờ đột nhiên xuất hiện một người xa lạ, quan trọng là người đàn ông xa lạ này,

quả thật có thể dùng một chữ "soái" để hình dung, thừa sức debut.

"Bảo bối, ai đây?"

"Vệ sĩ, vệ sĩ của em." Minh Mị thầm khen mình trong cái khó ló cái khôn.

Chương 24: Đừng sợ, là anh

#Kiều thơ 24 nhà ma

Diêm Thần không nói một lời, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận.

Nhưng dù sao Ly Hương cũng là người lặn lội trong ngành giải trí nhiều năm, khả năng nhìn người vẫn khá tốt.

Khoan bàn đến giá trị nhan sắc của người đàn ông này, chỉ cần nhìn vào khí chất quanh người anh thì cũng đủ biết không phải người bình thường nào cũng có, huống chi bộ âu phục được thiết kế riêng trên người anh, người sáng suốt đều biết anh là người giàu có kín tiếng, người như vậy làm sao có thể là vệ sĩ.

Có điều, đương nhiên Ly Hương hiểu rõ một đạo lý, có rất nhiều người, khi nói đến thân phận chân thật của họ, cô không cần biết quá nhiều, đôi khi biết quá nhiều cũng chưa chắc là chuyện tốt.

Nếu Minh Mị đã nói vậy, cô cứ cho là như vậy thôi.

Nhìn thoáng qua Diêm Thần, Ly Hương ngẫm đánh giá, khuôn mặt này, dáng dấp này trở thành thần tượng Châu Á hoàn toàn không vấn đề, không phát triển trong ngành giải trí quả là đáng tiếc, cô chỉ có thể thâm tiếc hận.

Chẳng qua, Diêm Thần chỉ cần lạnh nhạt liếc cô một cái, cô đã kiềm chế lại cánh tay chuẩn bị đưa danh thiếp cho anh lại.

"Khụ khụ. . ." Ly Hương ho khan một tiếng, mong giảm bớt bối rối của mình.

"Bảo bối, em biết không? Fans hâm mộ trên weibo của em đã tăng lên một triệu người! Máy hôm nay hot search đều là tin về em và Giang Tuân!" Ly Hương lấy Ipad cho Minh Mị xem số liệu, cô đã nhận được vô số lời mời hợp tác quảng cáo rồi, chỉ là đang sàn lọc lựa chọn mà thôi.

Ngoại trừ quay gameshow, hằng ngày Minh Mị chủ yếu chỉ huấn luyện và học tập, dù lúc rảnh cũng tranh thủ luyện võ đạo và diễn xuất.

Hai ngày được nghỉ ngơi hiếm có thì lại bị Diêm Thần làm bận đến nỗi không thể xuống giường.

Minh Mị rất ít khi quan tâm đến weibo của mình, tất cả đều do Ly Hương quản lý.

Nghe thế, Diêm Thần sâu xa liếc Ly Hương một cái.

Không biết vì sao, bị anh vệ sĩ nhìn một cái, Ly Hương cảm thấy sống lưng lạnh toát.

"Bảo bối, còn một tin tốt nữa, trước đây em và Giang Tuần quay chung bộ phim < >, vì hiện tại hai người đang hot, bên đoàn phim muốn lăng-xê, chị đã giúp em không đi tuyên truyền phim rồi, sắp tới em nên có sự chuẩn bị đi."

Đối với chuyện Ly Hương đổi tên phim từ < > thành < > Minh Mị tỏ vẻ không thể nào phản bác, dù sao nhân vật em gái cô diễn cũng một lòng muốn hoàn thành nghiệp lớn ở khoa chính hình và yêu thích người anh trai chính trực do Giang Tuần đóng.

Ly Hương bảo tài xế lái xe đi, sau đó cũng không lãng phí thời gian, cô bắt đầu thông báo đại khái lịch trình hôm nay cho Minh Mị.

Minh Mị cũng tiến vào trạng thái làm việc, mặc kệ Diêm Thần muốn đi theo để làm gì, bây giờ cô chỉ muốn bật tính năng phớt lờ Diêm Thần mà thôi.

Địa điểm ghi hình lần này là khu vui chơi nổi tiếng của thành phố B, nếu đã là show yêu đương giả tưởng, đương nhiên phải thỏa mãn tâm tư có một cuộc hẹn hò hoàn mỹ của thiếu nam thiếu nữ.

Lộ trình tương đối xa, lúc xe cô đến nơi Giang Tuần đã có mặt từ lâu.

Dựa vào sự khác thường của Diêm Thần mấy ngày nay, trước khi bắt đầu ghi hình, Minh Mị đưa mắt tìm kiếm Diêm Thần, nhưng ngoài ý muốn là không thấy bóng dáng anh đâu.

Bên này, màn hình bắt đầu quay đặc tả cảnh hai người gặp nhau trước cửa khu vui chơi, Giang Tuần mặc áo sơ mi trắng, sức sống thiếu niên bừng bừng, khiến người xem liên tưởng đến dáng vẻ học trưởng mà mình từng thầm mến thời học sinh.

Sau đó là đến tiết mục chơi các trò chơi diễn hình trong khu vui chơi, nào là vòng xoay ngựa gỗ, tàu lượn siêu tốc, trượt thác nước, cuối cùng đương nhiên không thể thiếu nhà ma.

Minh Mị tự nói với mình không cần phải sợ, trong nhà ma đều là người giả ma, hơn nữa bên cạnh cô còn có Giang Tuân.

Vì để tăng cảm giác rùng rợn trong nhà ma, tổ quay phim chỉ gắn máy ghi hình mini trên người hai người, hơn nữa còn thay đổi kịch bản, để Minh Mị và Giang Tuân chia ra đi vào từ hai cửa của nhà ma, muốn tạo ra tình huống mạo hiểm kích thích, sau đó hai người mới hội ngộ nhau.

Minh Mị hít sâu một hơi, quả thật như tráng sĩ quyết tâm đi vào nhà ma.

Vừa mới đi vào, bầu không khí đã u ám khủng bố.

Minh Mị không dám nhìn xung quanh, cô lần mò từng bước đi về phía trước, nhưng con đường phía trước đen kịt, thỉnh thoảng mới có ánh sáng mờ ảo lóe lên.

Bên tai là tiếng hú tiếng rên thảm thiết vang lên như sấm, Minh Mị cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Cô cố gắng trấn tĩnh, tốt xấu gì cô cũng là người từng chết qua một lần, còn sợ quỷ gì chứ?!

Có điều, sự thật chứng minh, người dọa người, hù chết người.

Đang lúc cô lấy thêm can đảm để đi tiếp thì bỗng dưng, có chất lỏng lạnh buốt đang nhiều lên cánh tay cô.

Minh Mị không khỏi tưởng tượng muôn vàn hình ảnh, cô không dám nhìn xem là thứ gì, cô nhìn sang bên cạnh thì bị một gương mặt quỷ trắng hếu, khiến cô sợ đến mức hồn phi phách tán.

Cô đưa tay che mắt không dám nhìn đường đi, đột nhiên sau lưng xuất hiện một cánh tay mạnh mẽ cường tráng ôm lấy eo cô, vòng ôm ấm áp khiến cô cảm thấy an toàn ngay lập tức.

"Đừng sợ, là anh."

Giọng anh trầm ấm vang bên tai cô.

Chương 25: Chiếm hữu Cao H

Lúc trên xe, Diêm Thần cũng nghe Ly Hương thông báo lịch trình hôm nay cho Minh Mị, cho nên khi đến khu vui chơi, vừa tới Diêm Thần đã không chờ ghi hình, anh bắt đầu kiểm tra từng hạng mục an toàn của trò chơi Minh Mị tham gia.

Khu vui chơi này là sản nghiệp của tập đoàn nhà họ Cố, nhà họ Diêm cũng chiếm không ít cổ phần, không phải Diêm Thần không tin hệ thống an toàn nơi đây, chẳng qua phong cách làm việc từ trước tới giờ của anh là không loại trừ bất cứ khả năng nào.

Cho đến khi vào nhà ma, Diêm Thần thật sự lo lắng cho bảo bối nhà mình.

Quả thật Minh Mị sợ chết khiếp, do quá sợ hãi cho nên dù tự trấn an bản thân tất cả đều là giả, thế nhưng cô vẫn không tự chủ được nổi sợ, mãi cho đến khi Diêm Thần xuất hiện, lòng cô mới yên ổn lại.

Anh ôm lấy eo cô từ phía sau, hơi thở thanh mát bao bọc quanh người cô.

Vành tai lạnh buốt được ấm áp bao phủ, cánh tay trên eo cô không ngừng xiết chặt, kéo gần khoảng cách thêm chút. Thậm chí Minh Mị có thể cảm nhận được vật cứng nào đó đang chống lên hông cô!

Trong nháy mắt, Minh Mị sinh ra cảm giác mình lại rơi vào hang hổ ổ sói.

Vô thức giãy giụa khỏi ôm ấp của Diêm Thần, nhưng không ngờ, Minh Mị chưa kịp có động tác gì thì anh đã xoay người, hoàn toàn trấn áp cô gái nhỏ dưới thân mình.

"Diêm Thần, anh buông tay!"

Câu này, là những lời Minh Mị nói với anh nhiều nhất.

Có điều, làm gì có chuyện Diêm Thần chịu nghe, anh nhìn thấy cô và thằng nhóc kia "Tình chàng ý thiếp", cô cười sáng lạn với Giang Tuần, nhưng đôi

với anh thì sao?

Cô là vợ anh, bất luận trên danh nghĩa, trên pháp luật hay thực tế, cô cũng đã là vợ anh.

Không để ý đến phản kháng của Minh Mị, anh cúi đầu hôn lên đôi môi hơi hé mở của cô, đầu lưỡi thăm dò vào chẳng hề kiêng nể, cướp đoạt hương thơm ngọt ngào trong miệng cô.

"Ừm. . ."

Minh Mị nào biết tên quỷ háo sắc này nói động dục là động dục, bây giờ bọn họ còn đang chơi trò nhà ma, trên người cô còn gắn camera mini, vậy mà anh còn có tâm trạng làm loại chuyện này?!

Minh Mị bắt đầu phản kháng kịch liệt, có điều Diêm Thần đã khóa chặt cổ tay mảnh khảnh của cô lại, đúng là tập mãi thành thói quen.

Thân thể không ngừng va chạm, bắp đùi thon dài mạnh mẽ của anh chen vào giữa hai chân cô, vật lớn trong đũng quần anh cứng đến mức sắp đâm thủng váy cô luôn rồi.

"Diêm Thần. . ."

Cô muốn ngăn anh lại.

Nhưng sau đó chỉ nghe tiếng lạch cạch, camera mini bị giật khỏi người cô, dây thắt lưng trên eo cũng bị Diêm Thần cởi ra.

Nụ hôn của Diêm Thần rơi chi chít trên cổ cô, váy bị xóc lên, bàn tay anh vuốt ve bắp đùi cô.

"A. . . Đừng. . ."

Bốn bề tối mịt, không nhìn thấy thứ gì, thế nhưng cảm giác lại hết sức rõ ràng.

Bàn tay nóng hổi của anh sắp nung đỏ da thịt cô.

Cách quần lót, ngón tay anh chính xác vuốt ve lên hoa huyệt nho nhỏ.

"Không. . ."

Minh Mị hốt hoảng vung loạn xạ, cô kẹp chặt hai chân lại, tay Diêm Thần bị kẹp giữa hai chân cô, có điều anh không để ý chút nào, bị cô kẹp như vậy. . . Cực kỳ thoải mái.

Hai tay Minh Mị bắt lực túm eo Diêm Thần, cô phát hiện mọi phản kháng đều phí công.

"Minh Mị, em có ở đây không?"

Là giọng Giang Tuấn!

Bởi vì có tiếng vang, cho nên có lẽ khoảng cách cũng khá xa.

Minh Mị không thể trả lời, bởi vì môi cô bị Diêm Thần chặn lại rồi.

Diêm Thần bỗng nói nhỏ bên tai Minh Mị, "Bảo bối, em đẹp như vậy, anh sẽ không để người khác nhìn thấy."

Tuy lúc này Minh Mị không nhìn thấy gì, song cô biết váy của mình đã bị vén lên đến tận eo, tất chân trong suốt cũng bị cởi ra.

Hoa huyết bị ngón tay Diêm Thần trêu đùa đến ướt đầm, mặc dù cô ngăn cản không cho Diêm Thần tiến thêm một bước, thế nhưng dục vọng trong thân thể vẫn bị khơi mào, không phải nói dập tắt là dập tắt được.

Nghĩ như vậy, hai chân đang kẹp chặt tay người nào đó bỗng không còn sức.

"A. . ."

Cảm giác xâm lấn hết sức rõ ràng, cô chịu không nổi thở gấp từng cơn.

Lần nào. . . Cũng chặt chẽ như vậy.

Đường hành lang bên trong hoa huyết nóng ướt lạ thường, lý trí bài xích anh nhưng thân thể lại mất khống chế hòa theo anh, Minh Mị tuyệt vọng. Ngón tay Diêm Thần vừa ấn vừa xoa bên trong hoa huyết chặt khít, kích thích đến nỗi cô trào nước mắt.

Diêm Thần kéo tay nhỏ bé của Minh Mị cùng thả mãnh thú giữa hai chân anh ra, quá nóng, vừa chạm vào cô đã rút tay về.

Có điều dường như Diêm Thần muốn tra tấn cô, anh chỉ ma sát gây thịt bên ngoài miệng huyết trơn mềm.

Tra tấn Minh Mị, càng tra tấn bản thân anh.

Cảm giác nóng hồi hòa với dinh dính, hai cánh hoa bắt đầu co rút liên tục, nhựa hoa theo chỗ giao hợp dính đầy gây thịt của anh.

"Ừm. . ." Cô bấu vai anh, vừa thở dốc vừa run khe khẽ.

"Minh Mị, em đang ở đâu?" Là Giang Tuân, giọng anh ta càng lúc càng gần.

Bên kia dốc lòng tìm kiếm, bên này lo lắng sẽ bị phát hiện.

"Diêm Thần. . ." Cô cầu xin anh mau kết thúc một chút."

"Bảo bối, đây không phải giọng điệu cầu xin.

". . ." Minh Mị cắn môi, nội tâm giao chiến.

Anh cố ý bức cô nói ra mấy lời đáng xấu hổ kia.

Minh Mị biết nếu mình không nói, e rằng người này có thể bắt chấp tất cả.

". . . Ông xã, cho em. . . Mị nhi khó chịu. . ." Giọng cô cực kỳ nhỏ, nhưng Diêm Thần nghe không sót một chữ.

Rốt cuộc gây thịt không tiếp tục ma sát miệng huyết nữa mà cắm thẳng vào, gây thịt vừa thô to vừa nóng bỏng trầm mình trong mật động.

Đường hành lang nhỏ bắt đầu liệu mạng mút hút, Diêm Thần cảm thấy hồn mình sắp bị tiểu yêu tinh này hút đi rồi, anh là người theo chủ nghĩa vô thần, cũng không tin yêu ma quỷ quái, nhưng anh có cảm giác bảo bối nhà mình đã thành tinh trong tim anh, quyến rũ đến nỗi lòng anh rối loạn, bị đánh tả tơi.

Còn Minh Mị chỉ cảm thấy Diêm Thần dùng sức dày vò cô, không biết anh kéo cô vào gian nào, sau lưng cũng không biết được lót đệm gì mà rất mềm mại, mỗi lần anh va chạm, cô đều hãm sâu vào.

Song bây giờ anh vẫn còn lý trí ra vào chín cận một sâu, Minh Mị bị cấm, hai

chân quần quanh eo Diêm Thần, hoa huyết mở rộng, dâm đẳng cực độ.

"Ừm. . . Nhanh lên. . ." Cô thở gấp.

Ánh mắt cô càng lúc càng mê ly vô hồn, cô chỉ mong Diêm Thần kết thúc nhanh một chút, nhưng bất an thúc giục chỉ đổi lấy gây thối điên cuồng cắm vào rút ra huyết mềm.

"À? Nhanh thế này sao?" Anh biết rõ không phải cô nói tốc độ cắm vào!

Không gian nhỏ hẹp xung quanh khiến tiếng động khi làm tình càng thêm vang vọng.

Tiếng nước "Phụt phụt ----- Phụt phụt -----", tiếng thân thể va chạm "Bạch bạch ----- Bạch bạch", bên tai ngập tràn âm thanh giao hợp.

"Đừng. . . Ừm. . ."

Minh Mị cảm thấy cô càng hòa theo thì người nào đó càng nổi lòng tham không đáy, cô chỉ muốn anh mau kết thúc một chút mà thôi.

Giang Tuần vẫn đang tìm cô, nếu cô vẫn không xuất hiện thì e rằng cả tổ phim sẽ đi tìm.

Nghĩ đến đây cô lại bắt đầu khẩn trương, từng từng thịt non quyết rũ phía dưới xoắn chặt Diêm Thần, khoái cảm đánh tan ngũ giác.

"Ừm. . . Ông xã. . . Bắt cho em. . . A. . ."

Quả nhiên, Diêm Thần hoàn toàn không chống đỡ nổi nhiệt tình của Minh Mị, anh không do dự, rót tất cả tinh dịch vào tiểu huyết cô.

Cuối cùng, giày vò kết thúc, cả người Minh Mị bủn rủn nằm trong lòng Diêm Thần.

Trong bóng tối, đôi mắt với đôi mắt sáng long lanh của Minh Mị, Diêm Thần biết mình đã bại dưới tay cô nhóc này rồi.

Anh biết cô nói thế chỉ để anh nhanh chóng kết thúc cuộc hoan ái, nhưng thật sự, anh chẳng có cách nào chống đối, khó có thể kháng cự.

Lưu luyến không rời, trán anh chồng lên trán cô, sau đó hôn nhẹ lên môi cô.

Lúc này Minh Mị vận dụng tất cả hơi sức không còn lại nhiều lắm của mình, đẩy Diêm Thần ra.

"Chát -----"

Trong hoàn cảnh tĩnh lặng, tiếng tát tay đặc biệt vang dội.

*

Minh Mị được Diêm Thần dìu ra khỏi nhà ma.

"Có lẽ do thiếu máu nên cô ấy ngất xỉu đột ngột."

Lý do hoang đường của Diêm Thần, Minh Mị lười nghe.

Song, Giang Tuấn bên cạnh lại rất lo lắng.

"Vậy tạm dừng ghi hình đi, anh đưa em đến bệnh viện?" Giang Tuấn quan tâm nói.

Còn Ly Hương chỉ tò mò nghiên cứu một chút, anh chàng vệ sĩ này vô cùng đẹp trai anh tuấn, nhưng sao trên má anh lại có năm đường đỏ tươi nhỉ?

Hơn nữa, ánh mắt anh chàng vệ sĩ đẹp trai khi nhìn Giang Tuấn, quả thật là đóng băng ba thước.

Ly Hương không dám nhiều chuyện, dù sao tính mạng vẫn tương đối quan trọng.

"Bảo bối, chúng ta vào trong nghỉ ngơi một lát." Ly Hương muốn đi tới đỡ Minh Mị trong lòng Diêm Thần.

"Không cần, tôi bế cô ấy vào." Diêm Thần gật đầu nói cảm ơn nhưng anh không muốn buông cô ra.

Ham muốn chiếm giữ quá cao? Minh Mị bảo bối, em có chắc đây là vệ sĩ của em không?

Chương 26: Bưu phẩm

Trong xe bảo mẫu, Diêm Thần biết Minh Mị dùng cách phớt lờ để tỏ rõ sự bất mãn của cô với anh.

Minh Mị lại âm thầm thở dài, Diêm Thần cứ đi theo cô như vậy, quả nhiên không có chuyện gì tốt.

Diêm Thần lấy ly nước ấm đưa cho Minh Mị.

Minh Mị cũng không còn sức cáu kỉnh với Diêm Thần, cô nhận ly nước uống một ngụm.

Ly Hương đứng trước cửa xe, cô chỉ nhìn mà không vào, trong lòng âm thầm buồn bực, tại sao mình không vào cơ chứ? Cô sợ một vệ sĩ làm gì?

Bên này, điện thoại Diêm Thần vang lên không đúng lúc.

Minh Mị thấy anh nhận điện thoại, thái độ vô cùng nghiêm túc.

Cuộc gọi chỉ ngắn ngủi hai phút, Diêm Thần cất điện thoại vào túi sau đó nhìn về phía Minh Mị, Minh Mị bỗng lùi về sau theo bản năng.

Anh cũng không ép sát mà chỉ đưa tay vuốt nhẹ đỉnh đầu cô.

"Anh phải đi rồi, tự chăm sóc tốt cho bản thân."

Nói xong, anh xoay người rời đi.

Minh Mị nhìn theo bóng lưng anh xuyên qua cửa kính xe, nhớ tới kiếp trước, cô cũng từng nhìn theo bóng lưng Diêm Thần vô số lần như vậy.

Bởi vì, anh đưa lưng về phía cô, cô mới có cảm giác mình có được anh.

Nhưng tại sao, khi cô đã chuẩn bị sẵn sàng buông tay tất cả, anh cứ mãi dây dưa không rõ.

*

Thấy Diêm Thần xuống xe đi vội vội vàng vàng, Ly Hương nhanh chóng lên xe giành lại vị trí của mình.

"Bảo bối, em thấy khỏe hơn chút nào chưa?" Ly Hương rất quan tâm đến tình hình sức khỏe của Minh Mị, dù sao dưới trướng cô có rất nhiều nghệ sĩ vì giảm béo mà chỉ ăn mấy hạt cơm, tuy dễ lẫn lộn trong giới này đáng người rất quan trọng, nhưng dù sao sức khỏe vẫn quan trọng hơn.

Ly Hương không quá khắt khe, nhất là với nghệ sĩ nhà mình.

Thấy Ly Hương quan tâm, Minh Mị cảm thấy cô đã mang lại phiền phức cho chị.

"Chị Ly Hương, em không sao, em có thể bắt đầu ghi hình tiếp rồi."

Minh Mị không để chuyện riêng của mình làm chậm trễ quá trình ghi hình, cũng may chương trình phía sau đều hết sức thuận lợi.

Chỉ có Giang Tuần luôn âm thầm lo lắng, camera quay đặc tả từng biểu cảm và hành động nhỏ nhất cộng thêm hậu kỳ cắt nối biên tập, sau khi phát sóng khiến dân mạng sôi sục không thôi.

Tiếp theo sau đó là thời gian tuyên truyền < >, người hâm mộ lập tức đặt biệt danh cho hai người là "Vợ chồng khoa chinh hình", nhất thời bộ phim nổi như cồn, các diễn viên khác trong phim cũng nổi tiếng theo.

Tuy rằng trong đó có không ít là chiến lược của công ty, dù sao để một người mới có thể nổi tiếng cũng không dễ dàng, có điều trong lòng Minh Mị luôn hiểu rõ một điều, cô muốn gặt hái thành công trong sự nghiệp diễn xuất, còn cách xào couple này không phải cách lâu dài, cô muốn dùng tác phẩm và kỹ thuật diễn của mình chinh phục người xem mà thôi.

Sao khi Giang Tuần nổi tiếng, anh cũng nhận không ít lời mời từ các nhà làm phim điện ảnh và truyền hình, anh cũng là người chú trọng diễn xuất, tham gia game show chỉ là trùng hợp, may mắn khiến anh gặp được người khiến mình động lòng, có điều anh muốn củng cố thực lực trở nên mạnh mẽ, sau đó mới tỏ tình, chỉ như vậy mới xứng đôi với cô.

*

Còn lần đi này của Diêm Thần, chớp mắt đã trôi qua bốn tháng.

Cuộc sống của Minh Mị vẫn diễn ra theo kế hoạch, chẳng qua thỉnh thoảng nhớ tới người kia, lòng cô không khỏi chần chừ.

Cô vốn muốn làm người xa lạ với anh, không ngờ càng tránh càng gần.

Thời gian này Minh Mị bận rộn tuyên truyền phim < > tham gia không ít game show lớn nhỏ, bởi vì bộ phim này đang trở thành hiện tượng bùng nổ trên mạng, thậm chí sau khi chiếu mạng sẽ được phát sóng trên truyền hình.

Minh Mị bận trước bận sau, không có giây phút nghỉ ngơi.

Có điều Ly Hương sắp xếp lịch trình hợp lý, sau khi hoạt động tuyên truyền và hậu kỳ kết thúc, Ly Hương cho Minh Mị nghỉ phép ba ngày.

Dù sao thời gian tiếp theo lịch trình rất dày đặc, bây giờ Minh Mị tự do đi lại cũng không tốt lắm, dù sao cô cũng được xem là nhân vật công chúng có chút tiếng tăm.

Ngày nghỉ phép đầu tiên, Minh Mị ngủ một giấc dài lấy lại sức.

Thế nhưng chuông cửa ồm ồm phá hủy mộng đẹp, Minh Mị nhìn qua mắt mèo.

Là một anh giao bưu phẩm.

"Chào cô, có một bưu phẩm cần cô ký nhận!"

Chương 27: Ánh sao xa xôi

Trong hộp là một bộ lễ phục và một tấm card.

Hai hàng chữ rồng bay phượng múa, tuy không có ký tên nhưng Minh Mị vẫn biết là ai.

Tối mai là sinh nhật cô, không ngờ Diêm Thần lại nhớ.

Từ khi sống lại đến nay, không chỉ một lần Minh Mị có ảo giác ----- Thật ra anh cũng thích cô.

Minh Mị nằm trên giường thờ dài, ngày nghỉ của cô luôn vì Diêm Thần mà trở nên hỗn loạn.

Minh Mị vốn định tỉ mỉ chuẩn bị một phen, dù sao ở kiếp này, trước mặt Diêm Thần cô không muốn mình rơi vào thế hạ phong, nhưng bận rộn công việc suốt mấy tháng nay, cô thật sự rất mệt, nằm trên giường một lát cơ thể đã vô thức phát ra tín hiệu mệt mỏi.

Sáng hôm sau khi thức dậy, Minh Mị không kịp đắp mặt nạ bạn trai cũ*, thay lễ phục trang điểm xong thì đã đến giờ hẹn rồi.

*Mặt nạ bạn trai cũ: Trên các diễn đàn Trung Quốc thường gọi mặt nạ SKII của Nhật là mặt nạ bạn trai cũ, nghĩa là nếu ngày mai có dịp gặp lại bạn trai cũ thì hôm nay đắp nạ SKII để mai đẹp xuất sắc cho ex tiếc chết ^^

Minh Mị rời khỏi nhà thì thấy tài xế Diêm Thần phái tới đã chờ dưới lầu từ lâu.

"Thiếu phu nhân, mời."

Quá lâu không nghe được xưng hô thế này, nhất thời Minh Mị có chút không quen.

Minh Mị tự nói với mình, sống ở đâu thì theo phong tục ở đó.

Nếu đã quyết định nhận lời mời của Diêm Thần thì đừng suy nghĩ quá nhiều, hơn nữa cô còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh.

Cô và anh nên phân định rạch ròi, nhưng bây giờ cắt không đứt, càng gỡ càng rối.

Chiếc xe ổn định chạy về phía trước, sắc trời dần tối, màn đêm bắt đầu bao phủ.

Bởi vì xe không thể đi tiếp nên chỉ có thể dừng giữa Tây Sơn.

"Thiếu gia chuẩn bị giày thể thao cho cô." Tài xế làm tròn bốn phận lấy một đôi R số lượng có hạn ra.

Nhìn bộ lễ phục trên người mình, rồi lại tưởng tượng ra cảnh nó phối hợp với giày thể thao, cô nghĩ mình có thể lên bìa tạp chí thời trang được rồi.

Tây Sơn là nơi ngắm cảnh đêm lý tưởng của thành phố B.

Sau khi xuống xe, Minh Mị đi đúng theo bảng hướng dẫn của Diêm Thần, dọc theo bậc thang gỗ đi lên trên.

Đêm hè tiếng ve râm ran, tuy sắc trời tối chậm, nhưng mặt trời đã kết thúc công việc một ngày, khuất sau đỉnh núi.

Tây Sơn không cao lắm, nhưng leo lên vẫn rất tốn sức.

Đêm hè cũng không yên tĩnh, tiếng côn trùng hòa ca như bài nhạc, Minh Mị giẫm lên bậc thang gỗ, cô vốn tưởng chỉ là đường đi bình thường, ai ngờ cách khoảng mười mét lại có một túi vải sáng lóe sáng.

Minh Mị tò mò, cô tháo sợi dây thừng buộc trên miệng túi, từng con đom đóm bay vút lên, lập lòe lập lòe, tựa như ánh sao trên bầu trời bao quanh cô.

Thì ra anh đều nhớ, nhớ hôm nay là sinh nhật cô, nhớ cô thích đom đóm.

Cuối cùng cũng lên đến đỉnh núi, thế nhưng người vốn nên xuất hiện lại không ở đây.

Minh Mị đi vào nhà kính trồng hoa mà anh tỉ mỉ trang trí, bốn góc là đèn ánh

sao hết sức chói mắt mà đom đóm bay lượn lơ xung quanh, trong nhà kính ngập tràn hoa tu-líp cô thích nhất, trên bàn ăn bữa tối dưới ánh nến đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Minh Mị đi đến bàn ăn sau đó ngẩng đầu nhìn lên, trong màn đêm là hàng vạn vì sao lấp lánh, cô rất thích sao, lúc nhỏ còn ước gì được biến thành một người có thể hái sao cho cô.

Chuyện cũ như sương khói, trong nháy mắt Minh Mị có chút ngẩn ngơ.

Minh Mị say sưa ngắm sao, thời gian trôi qua từng phút, thật lâu sau đó cũng không thấy Diêm Thần xuất hiện.

Chắc anh bận nên đến trễ thôi, thấy Diêm Thần không nhắn tin cho mình, Minh Mị cũng không làm phiền anh, công việc của Diêm Thần hết sức đặc thù, thỉnh thoảng mất liên lạc cũng là chuyện bình thường.

Có điều chờ đợi quá lâu, lòng Minh Mị càng bất an, thậm chí cô đã bắt đầu nghĩ ngợi lung tung.

Diêm Thần chủ động hẹn cô, cho nên chắc anh sẽ không thất hẹn.

Có lẽ anh bận việc đột xuất, không biết có nguy hiểm hay không? Nếu không, sao cô lại không nhận được một tin nhắn nào.

Càng nghĩ như thế, Minh Mị càng không thể ngồi yên được nữa.

Cô đứng dậy đi ra cửa nhà kính, dù là đêm hè nhưng nhiệt độ trên đỉnh núi cũng hạ thấp, gió núi lạnh thấu xương, gào thét từng trận bên tai, càng nghe Minh Mị càng hoảng hốt.

Minh Mị cúi đầu xem điện thoại, đã hơn 11 giờ khuya, trong núi tín hiệu không tốt, cô thật sự rất lo lắng cho Diêm Thần, cô kiên nhẫn gọi điện cho Diêm Thần, nhưng chuông reo một hồi cũng không có ai nhấc máy, không kịp suy nghĩ, cô đi thẳng xuống núi.

Tài xế đang chờ ở sườn núi, có lẽ anh ta có thể liên lạc với Diêm Thần, đường xuống núi không hề dễ dàng như lúc đi lên, cũng may có bậc thang gỗ chuyên dùng cho đường núi, thế nhưng do quá bối rối và chạy quá nhanh, cô cũng suýt ngã mấy lần.

Càng chạy tìm Minh Mị càng đập nhanh, không biết có phải do cả buổi tối chưa ăn uống gì, nên đầu óc cô hơi choáng váng, song lúc này cô cũng không quá để ý.

Mới đi được nửa đường, cô và tài xế đã gặp nhau.

"Thiếu phu nhân, tôi vừa nhận được điện thoại của thiếu gia, tối nay thiếu gia không đến được, để tôi đưa cô về."

Anh không tới được.

Nghe được câu này chẳng những Minh Mị không thất vọng, mà còn yên tâm.

Anh không sao, không sao là tốt rồi.

Minh Mị cũng không hỏi rốt cuộc Diêm Thần bận chuyện gì.

Có lẽ cô đã chờ đợi anh quá lâu nên đã quen với việc đó rồi.

Lúc Minh Mị về đến nhà trời đã rạng sáng, sinh nhật của cô trôi qua một ngày khó lòng nói hết, cũng may Minh Mị không phải người quan tâm hình thức.

Tắm rửa đơn giản xong, Minh Mị nằm trên giường nghỉ ngơi.

Trong lúc ngủ mơ màng, cô cảm thấy toàn thân lạnh run.

Minh Mị mở choàng mắt ra, lạnh quá, cả người cô đau nhức bủn rủn, có lẽ gió núi vừa mạnh vừa lạnh, cô ở trên núi hơn nửa buổi tối nên sốt rồi.

Trong nhà không có thuốc, người lại rất khó chịu.

Không biết lấy sức lực ở đâu ra, Minh Mị thay quần áo mang khẩu trang rồi đi đến bệnh viện gần nhà.

Bệnh viện lúc hai ba giờ sáng, đèn đuốc sáng trưng, người đến khám cũng rất đông.

Đầu đau như búa bổ, không biết Minh Mị đã đợi bao lâu, sau đó qua loạt kiểm tra, cô sốt 39.8, bác sĩ bảo phải ở lại bệnh viện để truyền dịch và theo dõi.

Trong phòng truyền dịch, dù hơn nửa đêm cũng đầy người, do có quá nhiều bệnh nhân, nhân lực trực đêm của bệnh viện không đủ, sau khi y tá cấm ông truyền dịch cho Minh Mị xong, cô phải tự cầm túi thuốc tìm một chỗ ngồi nghỉ ngơi.

Có điều khi đi ngang qua phòng bệnh VIP, ngoài cửa có không ít người đứng canh, hơn nữa dù đêm tối cũng không thể ngăn tính tò mò của người ta.

Phòng này sao lại có lính canh gác?

Trong người Minh Mị cực kỳ khó chịu, cô cũng không có tâm tư nhiều chuyện, chẳng qua lúc cô đi ngang trùng hợp có một dì lao công đi ra.

Vừa liếc nhìn vào cô đã thấy người nọ.

Anh ngồi trước giường, im lặng canh giữ.

Mà trên giường, sắc mặt người kia tái nhợt, thế nhưng không thể nào che đậy khí chất hoa trắng nhỏ khiến người ta hết lòng muốn bảo vệ.

Người nằm trên giường bệnh là Tân Khả Khả, còn người canh trước giường ngoài Diêm Thần thì còn có thể là ai?

Mọi nghi vấn trong lòng đều có đáp án, thì ra hôm nay anh không tới là vì người con gái anh yêu, thì ra từ trước đến nay chỉ có cô tự mình đa tình.

Cũng may, hôm nay cô không gặp Diêm Thần, nếu không khi hỏi nghi vấn trong lòng, đại khái cô lại tự rước lấy nhục.

Thật nực cười.

Minh Mị à Minh Mị, dù gì mà cũng là người sống hai đời, sao vẫn suy nghĩ ngây thơ như vậy?

Có lẽ do phát sốt, Minh Mị chỉ cảm thấy cả người rét run.

"Thưa cô, xin hỏi cô có việc gì không?"

Có lẽ Minh Mị đứng trước cửa quá lâu, binh sĩ gác cửa không khỏi nghi ngờ.

Bước chân Minh Mị lảo đảo, cô biết mình bị bệnh, toàn thân cô đau đớn dữ

dội, cho nên chút đau lòng kia là cái thá gì.

Cô không biết mình ngồi xuống như thế nào, ngay cả kim tiêm trượt khỏi tĩnh mạch cô cũng không có cảm giác.

Chương 28: Ly hôn

Sáng sớm, Ly Hương biết Minh Mị sốt cao phải đi bệnh viện lúc nửa đêm nên vội vàng chạy tới.

Bởi vì sốt cao không giảm cho nên Minh Mị phải nhập viện, Ly Hương vô cùng lo lắng, thế nhưng vào phòng bệnh cô lại thấy bảo bối nhà mình đang đeo tai nghe, xem game show trên điện thoại cười hết sức vui vẻ, nhưng trong đôi mắt sáng lấp lánh lại không giấu được nước mắt.

Không phải bảo bối nhà cô sốt đến ngốc luôn rồi chứ?

Minh Mị, tỉnh táo một chút, tiếp theo mày còn rất nhiều chuyện phải làm. Minh Mị tự nhủ với lòng, cô không thể để Ly Hương lo lắng cho mình, cho nên chỉ nói game show quá buồn cười, cô cười đến nổi chảy nước mắt.

Ly Hương còn rất nhiều việc phải xử lý, có điều cô vẫn mang đến đầy đủ quần áo cho Minh Mị tắm giặt thay đổi.

Thỉnh thoảng Ly Hương cũng trầm nghĩ ngợi, cô nghe Minh Mị nói đã kết hôn, nhưng tình trạng bây giờ của cô nhóc này, ngay cả một người ở bên cạnh chăm sóc cũng không có.

Chẳng qua là một người lặn lội ngoài xã hội nhiều năm, Ly Hương cũng không nghĩ nhiều, cô bảo Minh Mị nghỉ ngơi cho tốt, chuyện công việc không cần quan tâm, sau đó vội vàng rời đi.

Sau khi Ly Hương đi rồi, Minh Mị ngơ ngác ngồi trên giường bệnh, y tá đến rút máu xét nghiệm cảm thấy bệnh nhân xinh đẹp này cực kỳ quen mắt, nhưng trong nhất thời không nhớ nổi đã gặp ở đâu.

Minh Mị không biết hiện tại tâm trạng mình thế nào, ma xui quỷ khiến cô lại đến phòng bệnh VIP kia, nơi này là bệnh viện lục quân, người không có địa vị quyền thế hoàn toàn không có khả năng nằm phòng bệnh VIP.

Đã biết Tân Khả Khả ở chỗ này, nhưng Minh Mị vẫn không biết mình đến đây

nữa làm chi, rõ ràng lòng cô đã chêt rồi.

Song cô còn chưa kịp đến tầng kia thì đã bị chặn lại.

"Bên này không phận sự miễn vào." Thấy Minh Mị mặc quần áo bệnh nhân, người nọ chỉ cho rằng cô đi lạc.

Minh Mị đeo khẩu trang, mái tóc dài che một nửa gương mặt, cô gật đầu xoay người đi xuống lầu, song vẫn không kiềm chế được quay đầu nhìn lại.

Cô lấy điện thoại bấm số gọi luật sư.

Thật ra hai người nên ly hôn từ lâu, dù cuộc hôn nhân của bọn họ rất đặc thù, nhưng nếu cô chủ động đề xuất, chắc có lẽ anh cũng vui vẻ chấp nhận.

Minh Mị nằm viện ba ngày, cuối cùng nhiệt độ cơ thể cũng giảm, cô về nhà, mở máy tính lên, trong mail đã tồn tại thư thỏa thuận ly hôn luật sư gửi đến.

Cô in ra hai bản sau đó ký tên mình vào cuối trang.

Rõ ràng cuộc hôn nhân đến từ hai phía, nhưng chỉ có một mình Minh Mị cố gắng vun vén, hôn nhân của bọn họ không có tình yêu, tựa như đêm tối vô vọng không chút ánh sáng, ký tên xong, Minh Mị bỗng thở ra một hơi.

Diêm Thần, hiện tại, anh và em đều tự do.

Cô cầm điện thoại muốn nhắn tin thông báo, thế nhưng cầm rồi lại buông, cuối cùng Minh Mị gửi đơn lại cho luật sư, để luật sư đưa cho Diêm Thần thỏa đáng hơn.

Dù sao, cô đã hoàn toàn bại trận, cho nên muốn giữ chút tôn nghiêm cuối cùng cho bản thân.

*

Sau khi gửi đơn ly hôn đi, Minh Mị cảm thấy nhẹ nhõm chưa từng có.

Sinh bệnh mấy ngày nay, khẩu vị cô không tốt, mấy ngày nằm viện cũng chỉ ăn mấy món thanh đạm, cũng may bây giờ cô không đói bụng, có điều cô còn phải tiếp tục uống thuốc, thuốc vừa ngấm là cả người cô trở nên mê man.

Một giấc này Minh Mị ngủ sâu không biết gì, mấy ngày nằm viện, không rút máu xét nghiệm thì phải làm kiểm tra, cô không thể nghỉ ngơi tốt được.

Nhưng giữa lúc mơ mơ màng màng, cô cảm giác như có ai đó đang lau mặt, lau mồ hôi cho mình.

Minh Mị bị đánh thức bởi mùi cháo thơm lừng, cô nghĩ chắc có lẽ Ly Hương đến thăm mình, dù sao cô cũng đưa chìa khóa nhà cho Ly Hương.

Quả nhiên, trong nồi cơm điện có cháo hầm táo đỏ, Minh Mị múc một chén, trong lòng thầm cảm ơn tài nấu ăn của chị Ly Hương không tệ.

Trùng hợp thay, cô nhận được tin nhắn wechat của Ly Hương.

[Bảo bối, đã khỏe hơn chút nào chưa?

[Cảm ơn chị Ly Hương, đã khỏe hơn nhiều rồi.] Minh Mị trả lời

[Tội phạm trí mạng có một buổi tuyên truyền online, chị định cho em lộ mặt.

Quả nhiên, trên đời không có bữa ăn nào miễn phí.

[Em sẽ có mặt đúng giờ.

Minh Mị biết Ly Hương luôn suy nghĩ cho một người mới như cô, lúc nào chị cũng tranh thủ cơ hội cho cô lộ mặt.

Bên này Ly Hương gửi tới nội dung của buổi tuyên truyền, sau đó còn nói sẽ cho xe bảo mẫu đến đón cô.

Cơm nước xong xuôi, Minh Mị rửa mặt cho tỉnh táo, nhìn cô gái tiêu tụy trong gương, cô lại tự nhủ bản thân phải đặt công việc lên trên hết.

Sáng sớm hôm sau, Minh Mị đến buổi tuyên truyền online đúng giờ, bởi vì cô muốn buổi tuyên truyền đạt hiệu quả nhất định.

Lịch trình tuyên truyền lần này cũng tương đối dày đặc, thời gian tới cô phải đi chuyển liên tục giữa các thành phố.

Bởi vì < > là phim theo kiểu từng phần riêng lẻ, cho nên diễn viên đến tuyên truyền không ít, Minh Mị khách sáo chào hỏi các diễn viên có thể sau này còn

cơ hội hợp tác với nhau nữa, cô mặc một bộ váy trắng hở vai, chân mang giày cao gót, lúc cười lộ lên lộ má lúm đồng tiền, đôi mắt sáng ngời, đẹp không góc chết dưới ống kính máy ảnh các nhà truyền thông.

Một ngày ba hoạt động tuyên truyền không khe hở, thật ra Minh Mị rất thích công việc bận rộn như vậy, bởi vì cô không có thời gian để nghĩ lung tung.

Chẳng qua sức khỏe có chút kham không nổi, mỗi khi kết thúc đã là rạng sáng, cô ngồi trên xe bảo mẫu Ly Hương sắp xếp đưa đón, mặt hơi nóng lên, cộng thêm lúc chạng vạng tối trời mưa to, lúc đi đường cô cảm thấy lạnh run.

Minh Mị không muốn Ly Hương lo lắng, cô nghĩ về nhà uống vài viên thuốc là ổn thôi, trên xe có ô, Minh Mị không để tài xế đưa mình vào trong tiểu khu, cô bung ô đi đến trước cửa tiểu khu, lúc chuẩn bị lên lầu, bỗng nhiên cổ tay cô bị một lực lớn bắt lấy.

Minh Mị muốn kêu cứu theo bản năng, nhưng ngay sau đó, cô ngửi được một mùi hương vừa lạ vừa quen.

Dưới ánh đèn hành lang mờ nhạt, cả người Diêm Thần dầm mưa ướt sũng, áo sơ mi đen dán sát khắc họa dáng người cường tráng, có điều hoàn toàn không có chút nhếch nhác nào, từng giọt nước mưa theo tóc anh nhiều xuống, gọi cảm không nói sao cho hết, Diêm Thần mạnh mẽ kéo Minh Mị lên lầu, trong lúc Minh Mị không biết phải làm sao thì anh đã dễ dàng mở cửa nhà cô ra.

Chương 29: Xin em

Khi luật sư Vương đưa đơn thỏa thuận ly hôn, ngoài mặt Diêm Thần có vẻ sóng yên gió lặng, song thật ra nội tâm anh đang gào thét.

Anh lại thất hứa một lần nữa, khiến cô hoàn toàn thất vọng rồi.

Diêm Thần biết mình xử lý không tốt, anh vốn muốn tìm cô giải thích, nhưng công việc quá bận rộn cho nên anh chỉ có thể đến thăm cô vào nửa đêm, rồi cuộc không nổi lòng quấy rầy cô nghỉ ngơi, nấu cháo cho cô xong anh mới lặng lẽ rời đi.

Mãi cho đến khi nhận được đơn thỏa thuận ly hôn.

Anh bỏ hết mọi việc trong tay đi tìm cô, dăm ba câu trong điện thoại không thể nói rõ ràng, gặp mặt mới có thể giải quyết vấn đề. Thậm chí Diêm Thần còn không muốn vào nhà ngồi đợi cô, dù trời mưa như trút nước anh cũng muốn đứng dưới lầu để được nhìn thấy cô đầu tiên. Nếu Minh Mị không trở về nhà suốt nửa anh đã hóa thành hòn vọng phu, cho nên vừa nhìn thấy bóng dáng cô, anh không thể chờ đợi được đi ra gặp cô ngay.

Diêm Thần cũng từng nghĩ tới, giữa anh và Minh Mị có lẽ không có liên quan gì mới tốt.

Nhưng càng về sau, anh càng phát hiện bản thân anh không làm được.

Anh đã cố gắng hết sức bảo vệ cô, song quá nhiều chuyện xảy ra, dù phải trải qua nhiều lần hơn nữa, anh cũng chẳng có cách nào không chế hết thảy.

Diêm Thần cho rằng anh không còn cảm giác thất bại từ lâu rồi, nhưng cuối cùng vẫn bị đánh bại bởi đơn thỏa thuận ly hôn kia.

"Diêm Thần. . ."

Thấy Diêm Thần, Minh Mị không biết anh đã đứng trong mưa bao lâu, hiện tại hai người đã không còn liên quan, cô cũng không hi vọng hai người tan rã

không vui.

Thấy Diêm Thần không chịu nói gì, Minh Mị định vào nhà lấy khăn cho anh, ai ngờ vừa xoay người Diêm Thần đã ôm cô từ sau lưng.

Rõ ràng nước mưa lạnh buốt nhưng Minh Mị lại cảm nhận được cả người Diêm Thần nóng như lửa.

Tựa như hôm hai người ở bể bơi.

Minh Mị biết suy nghĩ mình lại chạy loạn.

"Đừng rời khỏi anh nữa."

Minh Mị nghe được chất giọng trầm ấm thốt lên năm chữ, trong đó mang theo quá nhiều bi thương khó diễn tả, dường như cô đã rời khỏi anh rất nhiều lần rồi vậy.

Suy cho cùng, rõ ràng là Diêm Thần lạnh nhạt với cô mà, không phải sao?

"Diêm Thần, anh đừng như vậy."

Trong mắt Minh Mị, không biết dây thần kinh nào của Diêm Thần lệch nhịp rồi.

"Diêm Thần, em chưa bao giờ nghĩ anh là người không dứt khoát."

Minh Mị không hiểu tâm trạng mình là gì khi nói ra mấy lời này.

"Em cũng hi vọng, em không nhìn lầm anh." Trước kia là cô sai, cho nên dù biết trong lòng anh có người khác cô vẫn đơn phương tình nguyện dây dưa không rõ.

Bây giờ cô lựa chọn buông tay, sau này giữa bọn họ không còn liên quan gì nữa.

"Em không nhìn lầm người."

Từ trước đến nay người trong lòng anh chỉ có mình cô.

Minh Mị cho rằng những lời mình nói sẽ khiến cảnh tỉnh đầu óc không tỉnh táo

của Diêm Thần, nhưng không ngờ, Diêm Thần bê cô lên đi thẳng vào phòng ngủ.

Nhất thời não Minh Mị không kịp load, cô không hiểu tại sao giữa đêm hôm khuya khoắt Diêm Thần lại dầm mưa đứng trước cửa nhà cô, cô càng không rõ bầu không khí mập mờ hiện tại giữa hai người rốt cuộc từ đâu mà đến.

Diêm Thần thả Minh Mị lên giường, sau đó anh chỉ ngắm cô, cũng không có hành động tiến thêm một bước, chẳng qua anh chỉ dùng tay vuốt ve đôi môi cô.

Rất mềm, rất non.

Cả hai cái miệng nhỏ trên người cô đều rất hấp dẫn.

Có điều bây giờ Diêm Thần chỉ muốn biết một việc.

"Nói cho anh biết, anh phải làm thế nào em mới không rời khỏi anh."

Minh Mị cảm thấy anh đã hỏi nhầm người, có lẽ Diêm Thần đang diễn tập cách thổ lộ với Tân Khả Khả, nhưng anh cũng đâu cần tìm người vợ trước này chứ?

Nghĩ như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, Minh Mị dở khóc dở cười.

"Diêm Thần, không có bữa tiệc nào không tàn, nếu như đã ky hôn, anh không nên xuất hiện ở đây vào giờ này." Minh Mị cố gắng để giọng mình bình tĩnh một chút.

"Không có, không ly hôn, anh sẽ không đồng ý."

Anh không ký tên?

Minh Mị vẫn cho là giữa bọn họ chỉ còn thiếu đi đến cục dân chính làm thủ tục nữa thôi.

"Xin em, xin em đừng rời khỏi anh." Anh ôm cô.

Trước giờ Minh Mị chưa từng nghe thấy, giọng Diêm Thần hèn mọn như vậy.

Tác giả:

Chuyện Tân Khả Khả sau này sẽ giải thích.

Nam chính không biết việc xảy ra ở bệnh viện.

Thật ra nam chính cũng rất thảm (che mặt).

Mọi người cứ tiếp tục diss nhân vật nam chính đi, dù sao nữ chính cũng quá thảm, lỗi do tôi viết quá chậm, ngay từ đầu cách nhìn xuất phát từ nữ chính, thật ra nam chính cũng nhiều bi kịch lắm.

Chương 30: Cô gái của anh

Bởi vì sức khỏe chưa hoàn toàn khôi phục, tối hôm qua sau khi Diêm Thần cho Minh Mị uống thuốc xong, cộng thêm làm việc vất vả cả ngày, cho nên cô hoàn toàn không có sức gây với Diêm Thần.

Có điều trong khi ngủ mơ mơ màng màng, cô cảm nhận được dường như người nào đó luôn canh bên cạnh giường.

Dưới ánh trăng sáng soi qua ô cửa sổ, Diêm Thần ngắm cô gái anh yêu, vẻ mặt khi cô ngủ điềm tĩnh như vậy, sống động như vậy, da thịt mềm mại ngọt ngào, thật ra không chỉ một lần, Diêm Thần nghĩ rốt cuộc cách làm của anh là đúng hay sai.

Tuy nhiên nghĩ đến nỗi đau đớn tột cùng khi mất cô, Diêm Thần bức bản thân mình phải làm như vậy.

Anh không thể để cô chết thêm lần nào nữa.

Lúc Minh Mị thức dậy, bóng dáng Diêm Thần đã không thấy đâu.

Minh Mị coi như anh nhất thời động kinh, cho nên cô không để trong lòng.

Hôm nay cô phải tham dự hai buổi tuyên truyền phim.

Lúc đến phòng bếp, Minh Mị nhìn thấy nồi cháo gạo đen khoai tím trứng gà còn nghi ngút khói, chẳng lẽ người đêm hôm đó cũng là Diêm Thần, trong lúc cô bệnh anh đến chăm sóc cô cả đêm, người nấu cháo táo đỏ cho cô không phải chị Ly Hương?

Trong nháy mắt, Minh Mị rất muốn hỏi Ly Hương, nhưng cuối cùng cô cũng không gọi điện thoại.

Nói cho cùng, đó không phải điều quan trọng, dù sao cô và Diêm Thần sắp ly hôn, tính đến khoản ân tình rồi mù này chỉ khiến cô thêm phiền lòng.

Song sau đó Minh Mị không nhận được đơn thỏa thuận ly hôn đã ký mà là món quà sinh nhật muộn của anh, ngày đó anh vốn định tạo bất ngờ cho cô gái anh yêu, anh đã từng hứa với cô, đó là hành tinh bán nhân mã (Centaur) cách địa cầu năm tỷ năm ánh sáng, theo khoa học nơi đó có thể có người ngoài hành tinh sinh sống.

Dù cô không nhớ rõ, nhưng anh vẫn muốn hoàn thành lời hứa với cô.

*

Sau ánh đèn sân khấu, cuộc sống muôn màu muôn vẻ.

Minh Mị không thích nơi mình đang ở lúc này.

Sau khi buổi tuyên truyền phim kết thúc, mọi người nhận lời mời của nhà sản xuất đến hội sở.

Đây là câu lạc bộ tư nhân, trước đây không phải Minh Mị chưa từng tới, chẳng qua là lần tới hội sở Thiên Hồng này khiến cô mơ hồ có cảm giác lạ lạ.

Sau khi vào hội sở, Minh Mị nhìn thấy không ít các cô gái trẻ hết sức xinh đẹp, người nào người nấy ăn mặc vô cùng mát mẻ, cũng thiếu các chàng trai tuấn tú trông tuổi còn rất nhỏ, có lẽ chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi.

Lần tụ tập này Minh Mị chỉ khá thân với Giang Tuấn, len lỏi qua đám người đông đúc, Minh Mị đi đến bên cạnh Giang Tuấn rồi nhỏ giọng hỏi: "Anh có cảm thấy hội sở này có gì đó kỳ lạ không?"

"Thật sự là như vậy, em xem lần này có rất nhiều người tới, có vài người không thuộc đoàn phim chúng ta, anh cũng nghe người đại diện nói tới nơi này để tạo thêm mối quan hệ, em tới một mình, có lẽ người đại diện của em cũng không nắm rõ tình hình phải không?"

Nghe Giang Tuấn nói thế, Minh Mị càng suy nghĩ đắn đo.

Cô biết các nhân vật lớn trong ngành ai không trái ôm phải ấp, tác phong dơ bẩn muốn chết, Minh Mị nghĩ có lẽ Ly Hương cũng không biết bản chất thật của những buổi tiệc dạng này.

Trong phòng vô cùng ồn ào, có người múa thoát y có người đàn hát, thấy Giang Tuấn có một mình, Minh Mị lặng lẽ theo sát anh ta.

Ngược lại người đại diện của Giang Tuân trò chuyện tương đối vui vẻ với các ông chủ lớn, lúc rảnh rang thì kéo Giang Tuân đi làm quen vài người.

Minh Mị thấy Giang Tuân mất kiên nhẫn nhưng vẫn nể mặt mũi người đại diện, cho nên anh bị rót không ít rượu.

Đối với những người này Minh Mị không có bất kỳ đánh giá nào, từ nhỏ cô được gia đình yêu thương bảo bọc, phương diện công việc cũng không có gì khó khăn, vì cái gọi là thành công, trong xã hội này có rất nhiều hoàn cảnh bất đắc dĩ và làm trái lương tâm.

Minh Mị không muốn ở lại nơi này sợ bóng sợ gió, cô quyết định trốn về.

Không ngờ đúng lúc này cô bị một bàn tay như móng heo kéo lại, gã trung niên tai to mặt đầy mỡ này có vẻ đã uống say, ánh đèn trong phòng mờ ảo, có điều nhìn vào ánh mắt kia Minh Mị cảm thấy cả người không thoải mái.

"Người đẹp, chớ đi vội, nhân buổi tối vui vẻ này, uống với anh một ly."

Minh Mị vô thức giãy giụa, cô cảm thấy ghê tởm khi bị người này chạm vào.

Thấy Minh Mị cau mày phản kháng, ngược lại ông chủ Lưu càng thấy phấn khích.

"Ông chủ Lưu, xin tự trọng." Minh Mị cảm thấy đánh ông ta chỉ làm bẩn tay mình.

Giang Tuân cũng xem không nổi, anh muốn ra tay giúp đỡ nhưng lại bị người đại diện ngăn cản, ít nhúng tay vào mấy vũng nước đục này thì tốt hơn, muốn lẫn lộn trong ngành giải trí, có nhiều chuyện phải mắt nhắm mắt mở cho qua.

Thấy ông chủ Lưu sắp dựa sát vào người mình, Minh Mị vội vàng né tránh.

Lưu Toàn Hưng là cổ đông của giải trí Nhạc Ngu, ông ta gặp qua không ít cô gái nhỏ xinh đẹp, có điều khí chất trong veo như nước của Minh Mị, cộng thêm thân thể nóng bỏng ngay cả quần áo cũng không che được kia, đúng là lần đầu ông ta gặp.

Thật ra khi vừa vào phòng ông ta đã chú ý Minh Mị rồi, có điều cuộc vui đêm nay vừa mới bắt đầu, lại có không ít người mới sà vào lòng ông ta, cho nên

ông ta không vội, chờ người đẹp tự mắc câu.

Vì thế Lưu Toàn Hưng chủ yếu trò chuyện linh tinh với mấy người bạn, còn ánh mắt luôn hướng về Minh Mị, nhưng thật không ngờ cô nhóc kia muốn đi!

Phụ nữ Lưu Toàn Hưng ông ta vừa ý, làm sao có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay ông ta chứ.

"Nói gia nghe, em tên gì?" Lưu Toàn Hưng dựa sát vào Minh Mị, vừa mở miệng hơi thở ông ta đã phả vào mặt Minh Mị, khiến cô suýt ngất đi.

Thấy ông ta vừa nói chuyện vừa định đưa tay vuốt mặt mình, Minh Mị quyết định lên khuấy tay với ông ta.

Mấy thuật phòng thân này, Minh Mị đã từng học qua, rất lâu trước kia vào kỳ nghỉ đông, cô đã mè nheo xin Diêm Thần dạy cho mình.

"Ui. . ." Lưu Toàn Hưng hoàn toàn không ngờ Minh Mị sẽ ra tay đánh người.

Ông ta vừa rên rỉ thì cả đám người xung quanh xông tới.

"Lưu tổng, sao thế ạ?"

"Lưu tổng, xảy ra chuyện gì vậy?"

". . ."

Người quan tâm Lưu Toàn Hưng đại đa số đều có việc cầu cạnh ông ta, Giang Tuấn kéo tay Minh Mị ý bảo cô mau chạy đi.

Nhưng bây giờ làm sao có thể đi dễ dàng như vậy.

Lưu Toàn Hưng vốn là lưu manh đầu đường xó chợ, ngày xưa đi theo ông chủ lớn tạo ra được chút tiếng tăm, sau đó bắt kịp thời cơ đầu tư vào công ty giải trí quy mô lớn, nghệ sĩ dưới trướng ai không nịnh nọt ông ra, hôm nay khá lắm, đừng phải một bông hồng có gai.

Lưu Toàn Hưng nhìn Minh Mị, nếu con nhóc kia nghe lời đề ông ta chơi đùa một chút, nói không chừng ông ta có thể nâng cô lên làm ảnh hậu, nhưng con nhóc kia không thích uống rượu mời, muốn uống rượu phạt.

Đôi với con gái dạng này, ông ta có thủ đoạn riêng của ông ta.

Trên khuôn mặt đầy mỡ xuất hiện nụ cười bỉ ổi: "Cô gái nhỏ, để mọi người phân xử đi, vừa rồi chẳng phải em muốn mời rượu anh sao? Bây giờ còn làm bộ bị ép buộc, hôm nay Lưu mỗ dám nói ở đây, ly rượu này tốt nhất em nên uống đi, không muốn uống cũng phải uống."

Nhân lúc mọi người tụ tập xem náo nhiệt, Minh Mị thuận thế kéo dần khoảng cách giữa mình và Lưu Toàn Hưng.

"Lưu tổng, ly rượu này tôi uống thay cô ấy." Người lên tiếng là Giang Tuần, người đại diện của anh chỉ hận luyệt sắt không thành thép, liên tục xua tay phản đối.

Ai nấy đều thấy hôm nay ông chủ Lưu chăm cô bé trước mắt này, Giang Tuần không nên ra mặt đối đầu với hòng súng làm gì.

"Lưu tổng, trẻ con nói giỡn, ngài đừng để trong lòng." Người đại diện vội vàng đi tới nói đùa giải vây, sau đó vội vàng kéo Giang Tuần đi, thẳng nhóc này uống lộn thuốc rồi.

Bên cạnh, cả đám người đồng thanh "Uống rượu, uống rượu", Minh Mị cũng không muốn gây khó dễ cho Giang Tuần, cô đành nhận ly rượu, có điều cô đâu phải người dễ bắt nạt, tay cô cầm chắc ly rượu, tiếp theo là một tiếng "Choang" vang dội, ly rượu vỡ nát trên sàn, còn rượu trong ly tạt hết lên mặt Lưu Toàn Hưng.

"Giỏi lắm, con nhóc, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt."

Minh Mị không sợ Lưu Toàn Hưng, nhưng thế lực giữa nam và nữ quá chênh lệch, cộng thêm đám người xung quanh nổi giận cho giặc, không biết Minh Mị bị ai giữ chặt, sau đó cô bị Lưu Toàn Hưng bóp má đổ mấy ngụm rượu vào miệng.

Giang Tuần không ngờ mọi chuyện ra nông nổi này, thế nhưng anh lại bị người đại diện giữ chặt.

Đương nhiên Minh Mị không để bản thân mình rơi vào thế hạ phong, cô mạnh mẽ đá một cái vào chỗ hiểm của Lưu Toàn Hưng.

"A -----" Lưu Toàn Hưng hét thảm một tiếng, đám người bên cạnh

cũng sợ ngây người, không ngờ Minh Mị là người đẹp không sợ chết như thế, cô không sợ Lưu Toàn Hưng diệt khẩu à?

Lưu Toàn Hưng đau đến nỗi dùng tay ôm đũng quần, loại đau nhức này đặc thù của đàn ông này khiến ông ta suýt chút nữa tự cắn đầu lưỡi mình.

Dù thế nào, ông ta cũng muốn con nhóc trước mặt chôn cùng!

Mắt thấy một cái tát sắp giáng xuống, Minh Mị biết mình tránh không khỏi.

Cô sợ hãi nhắm mắt lại, nhưng không có đau đớn như trong dự tính.

"Ầm ầm", một tiếng vang thật lớn, cửa bị đẩy ra.

Ngay sau đó là tiếng hét càng thêm thảng thốt thê lương cùng với tiếng hít khí lạnh, Minh Mị mở to mắt, gã Lưu tổng kia đã ngã sòng soài trên sàn nhà, trên ngực còn in một dấu chân.

Một cuộc hoàn toàn không nể tình, Lưu Toàn Hưng lập tức phun ra một búng máu, lục phủ ngũ tạng cũng suýt rơi ra ngoài!

Nháy mắt căn phòng ầm ĩ hoàn toàn không còn chút tiếng động nào.

"Đừng sợ, không ai có thể ức hiếp em."

Giờ phút này, anh xuất hiện ngay sau lưng cô, lời an ủi ấm áp truyền thẳng vào màng nhĩ cô.

Vòng tay mạnh mẽ của anh vòng quanh eo cô, cho cô sự bảo vệ to lớn.

Diêm Thần, tại sao lúc em tuyệt vọng đến cực điểm, anh lại thấp lên hi vọng cho em lần nữa. . .

*

Lưu Toàn Hưng không ngờ bản thân đen đủi như vậy, ông ta sống hơn bốn mươi năm nhưng chưa từng trải qua một ngày thế này.

Hôm nay đụng phải một con nhóc không muốn sống, sau đó từ đâu lại xuất hiện một thằng nhóc đến tìm chết!

Mẹ kiếp, mệnh căn ông ta đau muốn chết!

Chỗ này là sân nhà của ông ta, khi nào đến phiên hai đứa không biết trời cao đất rộng này tung hoành.

"Có chuyện gì mà tụ tập đông đúc thế?" Một người đàn ông say khướt được mọi người xung quanh gọi là Trương tổng lớn tiếng hỏi.

Bên này mấy người thân thiết đã đỡ Lưu tổng dậy, ông ta nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi người. Lưu Toàn Hưng mặc kệ người tới giương oai là ai, ông ta chỉ biết nếu hôm nay không dạy cho mấy đứa này một bài học, Lưu Toàn Hưng không cần lăn lộn trong xã hội nữa!

Ngay tại lúc này, một tốp người mặc đồng phục cảnh sát vũ trang quân đội phá cửa vào.

Lưu Toàn Hưng ngây ngốc nhìn, tuy cơn đau đớn đã qua, nhưng khi chứng kiến cảnh giàn trận này, ông ta biết rõ đây không phải ảo giác, dù là Lưu tổng từng trải thì trong lòng vẫn run cầm cập.

Ông ta muốn làm rõ xem chuyện gì đang xảy ra, thế nhưng làm sao Diêm Thần cho ông ta cơ hội.

Anh dặn dò cấp dưới vài câu rồi lập tức đưa Minh Mị rời khỏi nơi thị phi này.

Nhiều năm về sau, chuyện hội sở Thiên Hồng bị phong tỏa trở thành bí mật trong ngành giải trí, đã từng có biết bao người mới muốn vào đó tranh thủ cơ hội trèo lên trên, có điều chỉ trong vòng một đêm mấy ông chủ lớn đều bị bắt, nghe đồn còn điều tra ra các việc mờ ám được giấu kín.

Minh Mị bị Diêm Thần kéo đi trên đường hành lang nhỏ trải thảm đỏ, trên người anh mặc áo sơ mi đen cầm dục, dường như hôm nay anh không phải từ đơn vị chạy tới.

"Sao anh biết em ở trong đó?" Minh Mị không ngốc, chẳng qua cô nghĩ mãi không ra vì sao Diêm Thần xuất hiện kịp thời như thế.

Có điều chưa kịp nghe Diêm Thần trả lời, cô cảm thấy cả người mình mềm nhũn, đáng chết, có lẽ vừa rồi cô lỡ uống chút rượu bị bỏ thuốc.

Chương 31: Bảo bối của anh cao H

Minh Mị chỉ cảm thấy thân thể mất khống chế nghiêng về phía trước, ngay tại lúc cô sắp ngã xuống thì được Diêm Thần ôm vào lòng.

Vẫn mùi hương cơ thể đàn ông mát lạnh trước sau như một, không phải hương nước hoa, nhưng còn dễ ngửi hơn nước hoa.

Cô rất nóng, mặt mày ửng hồng như phát sốt, cơ thể không tự chủ được sắp nhũn ra.

Diêm Thần dìu Minh Mị với sắc mặt nghiêm trọng, anh không biết Minh Mị đã ăn gì trong đó, nhưng anh biết bây giờ phải lập tức đưa cô đến bệnh viện.

Diêm Thần sẽ không nói với Minh Mị việc anh lắp thiết bị định vị GPS trên người cô, càng không nói cho cô biết, anh không thể nào kiểm chế dục vọng và ham muốn chiếm giữ của bản thân, theo dõi nhất cử nhất động của cô.

Hôm nay nổi nhớ nhưng trong lòng gần như phát điên, anh mới mở máy định vị lên thì phát hiện bảo bối nhà mình đi vào hội sở Thiên Hồng, mà trong hội sở này có quá nhiều giao dịch bẩn và hành vi lạm dụng chất cấm, sau khi thu thập đủ chứng cứ, việc này vốn giao cho cảnh sát theo dõi, vì thế Diêm Thần không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, dọn sạch ổ tội phạm này. Những tên vô lại ngấp nghé bảo bối nhà anh, Diêm Thần nhất định không để ai sống tốt.

Diêm Thần bế Minh Mị sai bước đi đến xe của mình, dù ý thức mơ hồ, Minh Mị cũng biết cô không có uống say, chỉ sợ trong ly rượu Lưu Toàn Hưng đã bỏ mấy thứ không sạch sẽ, song chút ý thức tỉnh táo này nhanh chóng tan thành mây khói.

Diêm Thần cẩn thận từng li từng tí đặt Minh Mị lên ghế ngồi phía sau, hai má cô ửng hồng, mu bàn tay anh mơn trớn trên da thịt mịn màng, nhiệt độ trên da cô rất cao.

Đôi môi hồng hơi hé mở, hơi thở thơm như hoa lan, đôi mắt nhắm nghiền, còn

cau mày.

"Tiểu Thất, không sao, có anh ở đây."

Đầu ngón tay Diêm Thần nhẹ nhàng vuốt phẳng hai cánh môi non mềm, nhưng bỗng chốc, ngón tay anh bị lưỡi Minh Mị cuốn vào khoang miệng ấm áp.

"Ừm. . ."

Cô vô ý thở gấp, không ngoài dự liệu người nào đó có phản ứng.

Màu mắt Diêm Thần tối dần, anh thấy dù Minh Mị có nhắm mắt cũng càng lúc càng quyến rũ, khiến anh không khỏi suy đoán.

"Tiểu Thất, tỉnh lại, tỉnh lại." Diêm Thần tự nhận ở trước mặt Minh Mị, cho tới bây giờ anh không phải chính nhân quân tử gì, hơn nữa hiện tại cô gái anh yêu còn chủ động khiêu khích anh.

Dường như trong mộng có người đang gọi mình, Minh Mị cố mở mi mắt nặng trịch trịch, lúc này đôi mắt cô phủ một tầng hơi nước lấp lánh, lông mi run run, miệng cô vẫn còn ngậm đầu ngón tay anh, sắc mặt vẫn mê man không biết gì.

Dáng dấp Minh Mị vốn đã đẹp mê hoặc lòng người, sau khi lớn lên hiếm khi nào cô lộ ra vẻ ngây thơ trẻ con như vậy.

Cô hoàn toàn không ý thức được giờ phút này ánh mắt người nào đó nhìn cô, chẳng khác nào con báo đen trên sa mạc Châu Phi phát hiện miếng mồi nai con béo bở ngon miệng.

Diêm Thần biết bản thân mình không thể chống cự lại sự hấp dẫn đó, bản năng nhanh hơn lý trí, thân thể cường tráng đã chèn ép đè cô gái nhỏ dưới thân.

Anh rút đầu ngón tay bị cô ngậm ra, kéo theo một sợi chỉ bạc, Diêm Thần cảm thấy bộ phận khó miêu tả nào đó sắp công phá đống quần tây.

"Ừm. . ." Minh Mị không tự giác níu non.

Người nào đó thú tính mười phần, anh thè lưỡi liếm hôn lên đôi môi hồng nhỏ xinh, Diêm Thần hoàn toàn áp đảo Minh Mị trên băng ghế sau bằng da thật của chiếc Lamborghini SUV, anh chống tay, khoảng cách gần như vậy, trong

mắt cô chỉ có một mình anh.

Lúc này, Minh Mị mở to đôi mắt lấp lánh ánh nước, vẻ mặt ngây thơ vô tội, thấy thể Diêm Thần càng thâm mắng mình không bằng cảm thú.

Rõ ràng cô uống phải thuốc kích thích, hơn nữa e rằng loại thuốc này còn khiến thần trí người ta mơ hồ, nghĩ đến đây, Diêm Thần rất muốn phanh thây xẻ thịt Lưu Toàn Hưng.

"Biết anh là ai không?"

Nghe được giọng nói ầm áp từ tính, hơi nóng phà bên tai, nhất thời vành tai Minh Mị đỏ bừng.

"Anh. . . Anh là. . . Đồ khốn. . ."

Diêm Thần: . . .

"Hức. . . Đồ khốn Diêm Thần. . . Em khó chịu. . ."

Giữa lúc nỉ non, cô gái nhỏ lại mơ màng nhắm mắt lại, giống như chú mèo con làm nũng trong lòng anh.

Thấy Minh Mị như vậy, dây thần kinh của người nào đó đứt hẳn, dù khi tỉnh lại cô trách anh, anh cũng biết hiện giờ không có gì có thể ngăn cản nổi anh nữa.

Trong xe mở điều hòa, nhiệt độ hơi thấp, thế nhưng cả người Minh Mị không nóng chẳng khác nào lò sưởi.

Nụ hôn của Diêm Thần lập tức rơi xuống, trên trán Minh Mị, rồi chóp mũi, môi hồng, sau đó đến phần cổ trắng như tuyết, xương quai xanh. . .

Có điều những nụ hôn vụn vặt làm sao đủ thỏa mãn hai người đang động tình.

Diêm Thần linh hoạt cởi váy cô ra, đôi gò bồng đảo mềm mại run run trong lòng bàn tay, giống như bé thỏ trắng tìm mọi cách giãy giụa cũng không thoát khỏi bàn tay chủ nhân.

"Ừm. . . A. . ."

Ý thức của Minh Mị càng lúc càng mơ hồ, cô không biết mình đang ở đâu, thân thể nóng không chịu nổi chạm vào cái gì đó mát lạnh, khiến cô thoải mái đến nỗi càng muốn gần hơn chút nữa.

Giọng Minh Mị cũng ngọt ngào như chính thân thể cô, hai người dây dưa hôn môi càng khiến chỗ nào đó trên cơ thể Diêm Thần nổi gân xanh.

Diêm Thần chăm chú vuốt ve làm toàn thân Minh Mị khẽ run lên, ngay cả rèm mi cong vút cũng không biết thấm đẫm nước mắt từ lúc nào, thấy đáng về đáng thương của cô gái nhỏ, dù lòng anh đang phẫn nộ nhưng nhiều hơn vẫn là yêu thương và tự trách.

Do anh sơ sót, dù cô muốn ly hôn với anh, nhưng anh cũng không nên giận dỗi để rồi bỏ bê không chăm sóc tốt cho cô.

Nghĩ đến đây, bàn tay đang phủ lên ngực cô bỗng dùng thêm sức.

"A. . . U ư. . ." Minh Mị cảm thấy nhũ thịt của mình sắp bị bóp sưng lên, song vì trúng thuốc nên cô càng tham lam sự thoải mái và tê dại mà anh mang tới.

Cô chủ động dựa sát thân thể vào vòng eo rắn chắc của anh, biết rõ vì thuốc mà cô ý loạn tình mê, nhưng Diêm Thần cũng biết từ trước đến nay khi Minh Mị yêu cầu anh đều cho, vui vẻ chịu đựng.

"Ngoan, một lát nữa sẽ thỏa mãn em." Diêm Thần nhẹ nhàng ngậm vành tai Minh Mị rồi nhẹ giọng trấn an.

Anh muốn hôn toàn thân Minh Mị, không chỉ gương mặt trắng nõn, chiếc cổ thon dài, đầu vai mượt mà, nhũ thịt mềm mại vênh cao, còn có bụng dưới bằng phẳng, cặp chân dài xinh đẹp, càng đẹp hơn chính là hoa huyết đang phun ra chất lỏng ẩm ướt ướt át.

Minh Mị nức nở thừa nhận nụ hôn dài chuyên chú của Diêm Thần, từng nụ hôn xoa tan nỗi bất an và xao động trong lòng cô, sau đó từ từ nhen nhóm ngọn lửa dục vọng trên cơ thể cô.

"A. . . . U m ư m. . . A. . ."

Minh Mị cảm nhận được đầu lưỡi thô to dễ dàng len lỏi vào nơi riêng tư vô cùng khó xử của mình, hoa huyết Minh Mị rất đẹp, nhìn khe thịt nhỏ mát không chế vì tình dục liên tục chảy đậm thủy, Diêm Thần lập tức hôn lên, bảo bối

nhà anh như chiếc bánh bao trắng ngon miệng, chỉ cần ăn một lần là không thể nào quên hương vị ngọt ngào của cô.

Vùng tam giác nhỏ không một sợi lông, vừa há miệng có thể ngậm ngay hai cánh hoa vào trong miệng, tiểu hạch sưng đỏ không chỗ trốn bị Diêm Thần xấu bụng vừa cắn vừa cọ sát khiến nó càng lúc càng cứng.

Bảo bối của anh, mỗi một giọt dâm thủy khi động tình đều vì anh, chỉ thuộc về mình anh.

Minh Mị cảm thấy mình như một con cá mắc cạn vùng vẫy chờ chết, thế nhưng trong lúc tuyệt vọng cô lại được một người tốt bụng thả về trong nước.

Tiểu huyết càng bị liếm càng hưng phấn, hai cánh hoa dần dần co rút lại, không chỉ dâm thủy tràn lan mà cảm giác khô nóng khó diễn tả cũng bắt đầu len lỏi khắp cơ thể, trong đầu Minh Mị hiện lên từng dải ánh sáng trắng, miệng huyết lại phun ra một đợt dâm thủy.

Diêm Thần biết đã đến lúc rồi, bảo bối của anh vẫn đang đắm chìm trong dư vị cao trào sung sướng, anh đã muốn xâm nhập vào đó từ lâu.

Diêm Thần thè lưỡi liếm qua từng tác da thịt thấm đẫm vị ngọt ngào của Minh Mị, giờ phút này anh đã cởi áo sơ mi trên người và dây thắt lưng ra, cơ bắp màu mật ong nam tính cuộn cuộn lộ rõ.

Diêm Thần ôm Minh Mị rồi chống người ngồi dậy, anh để cô ngồi lên đùi mình.

Bởi vì không gian trong xe tương đối chật hẹp, hai chân trắng nõn thon dài của cô gái nhỏ bị tách ra thành hình chữ M, tiểu huyết vừa đạt cao trào vẫn đang tiết mật dịch trong suốt.

Gậy thịt của Diêm Thần rất lớn, cho nên dù tiểu huyết Minh Mị đã ướt đẫm, anh cũng không thể để bảo bối của mình chịu chút không thoải mái nào, anh dùng ngón tay vói vào tiểu huyết non nớt khuấy động thêm, để Minh Mị dễ dàng thích ứng.

"A. . . A. . . Aha. . ."

Hoa huyết cảm nhận được dị vật xâm lấn không hề mềm mại, nhưng lại thoải mái dị thường, cô nũng nịu hừ ra tiếng, bàn tay nhỏ bám lấy vai Diêm Thần

không buông.

"Bảo bối ngoan, bây giờ cho em."

Rút ngón tay đầy dâm dịch ra, thay vào đó là gậy thịt chống ngay cửa huyết, quy đầu đỏ tím ma sát cửa huyết đang mấp máy, giống như đã đói từ lâu, Diêm Thần còn chưa kịp tấn công thì rõ ràng miệng huyết đã nôn nóng hút quy đầu vào trong.

"A. . . Um. . ."

Sau cao trào, thuốc kích thích nổi lên tác dụng lần nữa, cảm giác trống rỗng càng quét sạch mỗi một tế bào trong cơ thể.

"Bảo bối, gọi tên anh, anh sẽ cho em." Dù trong lòng hiểu rất rõ cô gái nhỏ động tình vì trúng thuốc, nhưng Diêm Thần vẫn muốn nghe cô gọi tên anh.

". . . Um. . . Diêm. . . Diêm Thần. . ."

Nghe thấy tiếng gọi ngọt ngào run run rẩy rẩy của cô, Diêm Thần không thể chịu đựng thêm nữa, anh mãnh mẽ nhấn eo, cắm gậy thịt vào dâm huyết mà anh ngày nhớ đêm mong.

"A. . ."

Gậy thịt vừa thô to vừa dài hung hăng cắm thẳng vào hoa tâm, quái vật khổng lồ mạnh mẽ xâm lấn khiến Minh Mị không thể nào thích nghi, Diêm Thần hôn lên đầu lông mày nhú chặt của cô gái nhỏ, cảm nhận tầng tầng lớp lớp thịt non quén rũ mềm mại bên trong đường hành lang hút chặt gậy thịt, có lẽ bảo bối nhà anh chính là vưu vật* trong truyền thuyết, tiểu huyết chặt khít trước sau như một, Diêm Thần cảm nhận được vách thịt của Minh Mị không ngừng hút, anh cũng bắt đầu cắm rút như điên.ss

*Vưu: vật tuyệt phẩm, đặt biệt hơn cả,Vật: bất kỳ thứ gì ở trong trời đất. Vưu vật: vật tuyệt phẩm nhất trong muôn vật ở đời. . Vì thế Vưu vật dùng để chỉ đàn bà đẹp. Ý ở đây nam 9 muốn nói là nữ 9 như bảo vật ở trên giường.

"Um. . . A. . . Quá sâu. . . Quá sâu. . ."

Nếu không phải sau lưng có đệm ghế thật dày, Minh Mị đã cảm thấy mình sắp bị đâm lên mây.

Diêm Thần vẫn luôn kiềm chế ham muốn của chính mình, ở giây phút sụp đổ, anh chỉ muốn hòa thành một với người anh yêu, chiếm hữu thỏa thích, cảm giác tình cảm sâu kín được thỏa mãn cộng thêm người con gái anh yêu đang hiện diện chân thật dưới thân, Diêm Thần dũng mãnh xâm phạm, lý trí không thể khống chế.

"Aha. . . A. . ."

Làm chết cô.

Tiểu huyết cô vừa mềm vừa chặt, vừa nóng vừa ướt, anh cảm thấy nào cũng không đủ.

Cảm giác sung sướng tê ngứa thôi tan sự nóng bức do dược tính của thuốc, khoái cảm lấp đầy thân thể, càng khiến Minh Mị cảm thấy như hồn lìa khỏi xác.

Diêm Thần vừa không ngừng đâm rút vừa hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của Minh Mị, giờ phút này, cô hoàn toàn thuộc về anh.

Diêm Thần cày cấy như điên suốt hai giờ không biết mệt là gì, sau khi bắn hết tinh hoa vào tử cung, miệng huyết không còn bị gậy thịt chặn lại, tinh dịch và đàm dịch từ miệng chảy dọc theo bắp đùi Minh Mị.

Cô đã thoát khỏi sự khống chế của thuốc, sau đó mê man trong lòng người đàn ông.

Ngắm vẻ mặt khi ngủ của Minh Mị, đáy mắt Diêm Thần chứa vô vàn tình cảm.

Thật xin lỗi.

Diêm Thần ôm cô gái nhỏ vào lòng, thật ra điều anh muốn nói không phải là ba chữ kia.

Chương 32: Anh lưu luyến (H)

Bởi vì hoan ái trong không gian kín và hẹp, cho nên dù khi mọi chuyện kết thúc, Diêm Thần dùng thảm trong xe bao bọc Minh Mị kỹ lưỡng, thì trong xe vẫn ngập tràn mùi vị tình dục nồng đậm.

Diêm Thần không quay về đơn vị mà lái xe đưa Minh Mị về nhà.

Diêm Thần bế Minh Mị đã ngủ say đi vào phòng sau đó thả cô lên giường, kết thúc màn xe chán gần như suốt đêm, rốt cuộc cũng được nằm trên giường của mình, dù trong mơ Minh Mị cũng thả lỏng không ít.

Diêm Thần tìm khăn lông muốn lau người cho cô gái nhỏ, nhưng khi trở về phòng lần nữa, anh vô tình bắt gặp một màn hấp dẫn trần trụi, bởi vì trở mình, cho nên tấm chăn vốn phủ trên người Minh Mị đã trượt xuống sàn nhà.

Dáng người lả lướt của cô gái nhỏ hiện ngay trước mắt anh, trên da thịt nõn nà là dấu vết chi chít do vừa hoan ái xong, nhũ thịt mềm mại in hằn năm dấu tay lên án sự mạnh bạo của Diêm Thần, còn nơi riêng tư mê hồn kia vẫn đang phun chất lỏng không chỉ có tinh dịch của đàn ông.

"Tiểu yêu tinh, để xem ngày mai em xuống giường thế nào."

Diêm Thần thả khăn lông trong tay xuống rồi đi về phía Minh Mị, rõ ràng gây thẹn vừa bất tỉnh xong lại đứng thẳng lần nữa.

Diêm Thần đi đến bên cạnh giường, anh nghiêng người, một chân khụy gối trên giường, chân kia vòng qua eo Minh Mị, ngón tay thon dài vuốt dọc theo cánh tay trơn mềm sau đó nắm chặt cổ tay cô.

Hơi thở anh nhẹ nhàng phả lên cổ Minh Mị, trong lúc ngủ mơ màng, cô gái nhỏ cảm thấy không thoải mái, chiếc cổ mảnh khảnh khẽ nhúc nhích, nhưng như thế càng tiện cho Diêm Thần cúi đầu cắn nhẹ.

Làn da Minh Mị rất mỏng, Diêm Thần chỉ vừa chạm nhẹ răng vào đã để lại dấu ấn thuộc về anh.

"Ừm. . ." Minh Mị đã quá mệt mỏi, có điều cô chưa ngủ yên được bao lâu thì phát hiện thân thể bị giam cầm không thể tự do xoay trở.

Đương nhiên Diêm Thần cảm nhận được sự phản kháng yếu ớt của người dưới thân, mà ham muốn chinh phục cô của anh không chỉ mới hình thành ngày một ngày hai.

Nhóc con này quả là bạc tình bạc nghĩa, sung sướng xong rồi thoải mái ngủ ngon như vậy, cô càng như vậy Diêm Thần càng cảm thấy lửa dục cháy bùng bùng.

Diêm Thần hôn môi Minh Mị, tuy nhiên trong lúc ngủ mơ màng Minh Mị lại cảm thấy có người đang cướp hơi thở của cô, cho nên cô cực kỳ không phối hợp.

Có điều làm sao Diêm Thần có thể buông tha cho bảo bối nhà anh, anh lót một chiếc gối dưới eo cô gái nhỏ, như vậy toàn bộ mật huyết non mềm của Minh Mị bại lộ trước mắt anh, bên trong hai cánh hoa đỏ tươi là tiểu hạch hơi sưng đỏ vì hoan ái ban nãy, trong đường hành lang tồn không ít tinh dịch chưa chảy ra hết, lúc này miệng miệng vẫn đang rỉ hỗn hợp tinh dịch và dâm thủy.

Diêm Thần giải phóng gậy thịt thô to giữa hai chân, nhờ tinh dịch bôi trơn, anh bắt đầu hưởng thụ sự chặt chẽ của Minh Mị thêm lần nữa.

Diêm Thần gác hai chân Minh Mị lên vai, tư thế này giúp anh đi vào càng sâu hơn!

Gậy thịt thô to nóng hổi nhanh chóng cắm rút trong mật huyết mềm mại, Diêm Thần dùng sức và tốc độ rất lớn, tần suất cũng cực nhanh, khiến cô gái nhỏ chẳng thể nào ngủ yên.

"Ừm. . . Ừm a. . ." Dù đang trong mộng Minh Mị cũng bị cấm đến nững nịu thở gấp.

Có thể nói bảo bối nhà anh là báu vật trên giường, ngay cả khi ngủ tiểu huyết cũng hút chặt anh, khiến anh cảm thấy khoái cảm ngập trời.

Duy trì tư thế này dâm hơn trăm cái, thế nhưng Diêm Thần còn thấy chưa thỏa mãn.

Anh lật người cô gái nhỏ lại, chiếc gối kê dưới eo cô cũng thay đổi vị trí, trùng hợp nâng bờ mông mượt mà của cô lên.

Làn da Minh Mị non mịn trơn bóng, ngón tay Diêm Thần vuốt ve từ cánh mông trượt vào giữa hai chân, sau đó anh như hóa thành đũa thò thè lưỡi liếm hôn da thịt mềm mại trên mông cô.

"Ừm... Ngứa..."

Nghe thấy Minh Mị than thở, Diêm Thần thuận thế điều chỉnh tư thế, bàn tay to lớn đến phía trước xoa bóp đôi gò bồng đảo, sau đó anh nằm mọp trên lưng Minh Mị dùng gậy thịt thô to cắm vào rút ra tiêu huyết.

"Ừm... A... Aha..."

Nếu biết mình đang dùng tư thế quý bò để làm tình, có lẽ Minh Mị sẽ mắc cỡ không dám gặp ai, lúc này cô ngủ bất tỉnh nhân sự vẫn tốt hơn.

Diêm Thần lưu luyến si mê ôm cô gái nhỏ, trong không gian ngập tràn tiếng giao hoan "Phụt phụt."

Diêm Thần muốn ôm Minh Mị đại chiến ba trăm hiệp, nhưng thấy bảo bối nhà mình bị làm đến nổi thịt non trong tiểu huyết lật ra ngoài, anh thầm mắng mình đáng chết, sau đó vội thu hồi tâm tư muốn giày vò cô tiếp.

*

Ngày hôm sau khi hay tin, Ly Hương vội vàng đến thăm Minh Mị, chuyện hội sở Thiên Hồng ngày hôm qua cô nghe đủ loại tin đồn nhưng lại không biết tin cái nào, tin tức trong ngành giải trí của bọn họ vốn rất nhanh nhạy, song cô lại không cách nào tìm hiểu được sự thật.

Thấy thế Ly Hương biết ngay cấp trên không muốn bọn họ biết sự thật, Ly Hương thầm than thất sách, ngày hôm qua không nên nghe lời Trương Hoa để Minh Mị bước chân vào vũng nước đục đó, cô vốn cho rằng chỉ là một buổi xã giao bình thường, không ngờ xảy ra chuyện lớn đến thế.

Ít nhất Ly Hương vẫn biết rõ trong vòng một đêm, người được coi là đỉnh núi của showbiz Lưu Toàn Hưng hoàn toàn rơi đài, nghe nói tất cả tài sản của ông ta bị đóng băng, người thì bị cảnh sát bắt giữ.

Ly Hương hoảng hốt gọi điện thoại cho Minh Mị nhưng chuông reo không ai bắt máy, cô đành phải đến nhà Minh Mị xem thử.

Trước đây Minh Mị đã cho Ly Hương chìa khóa nhà, cho nên Ly Hương mở cửa vào nhà luôn không hề do dự.

Không mở còn đỡ, vừa mở cửa mắt Ly Hương trợn tròn, cô vội dùng tay che miệng mình, nhưng máu mũi vẫn chảy qua kẽ tay.

Một người đàn ông với dáng người cực phẩm quần khăn tắm quanh eo, dường như mới vừa tắm xong, anh vừa lau khô mái tóc ướt sũng vừa đánh giá Ly Hương đang bối rối đứng ở cửa.

"Tôi. . . Tôi. . . Đi nhầm."

Ly Hương vừa bước một chân vào nhà vội vàng lui ra ngoài rồi đóng sầm cửa lại, lúc này cô mới nhớ tới, anh chàng soái ca kia chẳng phải là vệ sĩ của bảo bối nhà cô sao?!

Vẫn còn bị màn soái ca khoe thân chọc mù mắt, Ly Hương xoa xoa huyết thái dương, dung nhan đó, dáng người đó, thật sự đẹp hơn mặt bằng chung nam thân nổi tiếng thời điểm hiện tại trong ngành giải trí rất nhiều.

Trực giác báo cho Ly Hương biết, nhất định thân phận anh chàng vệ sĩ này không đơn giản, nói không chừng chuyện hội sở Thiên Hồng tối qua có liên quan đến anh ta.

Bảo bối nhà cô, thật sự mang đến cho cô quá nhiều bất ngờ và kinh sợ.

*

Ly Hương tới đột ngột, đối với Diêm Thần mà nói chỉ là một việc nhỏ xen ngang.

Diêm Thần trở về phòng, Minh Mị vẫn đang ngủ say, đúng lúc này điện thoại vang lên, phá vỡ không gian yên tĩnh.

Chương 33: Tim đau

Lúc Minh Mị thức dậy, toàn thân cô đau như bị nghiền nát, mệt mỏi rã rời, nơi riêng tư sử dụng quá độ càng đau đớn rõ ràng hơn.

Mà người triền miên suốt đêm với cô lại không thấy bóng dáng, tuy cô có thể đoán ra nguyên nhân xảy ra chuyện tối hôm qua, nhưng trong lòng vẫn không nhận được mắng Diêm Thần là một cái chày gỗ.

Trong nồi vẫn có cháo táo đỏ ăn trăm lần không ngán, lần này còn thả thêm đường đỏ, vừa ăn vào miệng đã cảm nhận được hương đường đỏ tinh khiết thơm ngào ngạt. Minh Mị cảm thấy nếu Diêm Thần đổi nghề mở một tiệm bán cháo, việc buôn bán nhất định rất phát triển.

Lúc này Minh Mị nhận được điện thoại của anh trai cô là Minh Hạo, Minh Hạo sống ở nước ngoài để mở rộng thị phần làm ăn của nhà họ Minh.

Lần này về nước bởi vì Minh Hạo nghe luật sư nói em gái mình muốn ly hôn, chuyện này anh còn chưa nói với ba mẹ, thằng nhóc nhà họ Diêm kia Minh Hạo cũng biết, Minh Mị làm âm ỉ muốn gả cho cậu ta, người làm anh như anh không ngăn cản, mắt diếc tại ngõ nhìn em gái đi đến mức tiền trăm hậu tấu, sau đó trở mắt nhìn em gái lấy lòng tên đầu gỗ Diêm Thần, anh chỉ có thể thầm cầu mong trời phật có thể phù hộ hôn nhân của Minh Mị suông sẻ.

Minh Mị vốn định đến sân bay đón Minh Hạo, không ngờ cô vừa chuẩn bị đi thì Minh Hạo đã hăm hăm tìm tới cửa.

Điều khiến Minh Hạo hoàn toàn không ngờ chính là tiểu công chúa anh nuông chiều từ bé, lại ở trong một căn hộ "Đơn sơ" đến thế, bởi vậy có thể thấy được, thằng nhóc Diêm Thần kia khôn nạn cỡ nào!

"Anh tìm cậu ta hỏi rõ ràng." Vừa vào nhà nói xong câu đầu tiên Minh Hạo đã quay đầu đi trở ra, dù đánh không lại Diêm Thần, anh cũng phải đánh cho cậu ta một trận nên thân!

"Anh, anh nghe em nói đã." Minh Mị vội kéo anh trai đang xúc động lại.

Cô biết Minh Hạo cảm thấy bất công vì cô chịu tổn thương, có điều cô hoàn toàn không muốn tạo thêm cơ hội để hai người gặp nhau một lần nào nữa, kết thúc tốt nhất cho bọn họ chính là trở thành người xa lạ.

"Em và Diêm Thần chia tay trong hòa bình, không có bất kỳ tranh chấp nào." Nói thì nói thế, nhưng trong đầu Minh Mị bỗng hiện lên hình ảnh Diêm Thần thất thố trong đêm mưa ngày ấy. Minh Mị quy tất cả những điều không hiểu về Diêm Thần thành anh bị ma nhập, suýt chút nữa cô đã bị chuyện này mê hoặc, bây giờ không thể nào nghĩ lung tung nữa.

Cô vội ngăn Minh Hạo muốn đi đánh người lại, không nói trước được việc Minh Hạo có thể đánh lại Diêm Thần hay không, dù cho đánh lại thì vô có đánh quân nhân còn tại ngũ, tội danh này không nhỏ.

Minh Hạo cũng biết suy nghĩ của Minh Mị, anh kiềm chế cơn nóng giận, cân nhắc một lát anh mới nói: "Tiểu Thất, trên đời này đàn ông tốt còn rất nhiều, sáng mai anh sẽ giới thiệu cho em một người tốt hơn thằng nhóc Diêm Thần kia gấp trăm ngàn lần!"

Minh Mị vội gật đầu đồng ý, lúc này mới có thể dỗ được Minh Hạo.

*

Diêm Thần nhận được nhiệm vụ khẩn cấp, anh phải đến biên giới chi viện đội quét ma túy, cho nên mới không kịp nói câu nào với Minh Mị mà đi luôn.

Minh Mị cũng không biết nguyên nhân vì sao Diêm Thần đột ngột xuất hiện rồi đột ngột rời đi, cô cũng không có tâm trạng tìm hiểu.

Bởi vì chuyện hội sở Thiên Hồng, ngành giải trí hủy bỏ rất nhiều hoạt động, các bộ phim do các công ty giải trí có liên quan cũng đều tạm hoãn ghi hình, những bộ đang quay cũng đóng máy.

Cũng vì vậy, Ly Hương cho Minh Mị nghỉ phép dài hạn, cuộc sống rảnh rỗi này đối với người quen sống kiếp phù du như Minh Mị đã là chuyện rất lâu trước kia, trong lúc cô thanh thoi phơi nắng uống trà chiều, thì người nào đó phải chiến đấu sống còn trong mưa bom lửa đạn nơi biên giới.

*

Thời gian nghỉ phép trôi nhanh như thoi đưa, chớp mắt đã qua nửa tháng, cuối cùng Minh Mị cũng lấy lại tinh thần.

Hiếm khi quay về biệt thự nhà họ Minh, sáng sớm vừa ra khỏi phòng Minh Hạo đã nhìn thấy em gái nhà mình ngồi ăn sáng uống cà phê, không thể không nói gen nhà bọn họ quá tốt, ngũ quan Minh Mị như người trong tranh, dưới ánh nắng ban mai càng xinh đẹp nao lòng, cảnh đẹp ý vui.

Thật ra ly hôn cũng tốt, dù Mị nhi nhà anh là cây cải trắng, thì cũng không thể để cho thằng nhóc nhà họ Diêm kia bóp nát.

"Hôm nay có tiết mục gì không?" Thấy mấy ngày nay Minh Mị đều ở nhà, Minh Hạo muốn khuyên Minh Mị ra ngoài giải sầu.

Em gái anh yêu Diêm Thần sâu đậm, ở trong mắt anh, dù hiện tại cô tỏ vẻ bình thản không có vương bận gì, nhưng e rằng sau lưng anh lại khóc thầm.

Đương nhiên Minh Mị biết anh trai lo lắng cho mình, "Anh, chiều nay em định ra ngoài đi dạo shopping."

"Hừm . . . Đi một mình chán lắm, anh có một bạn học, thời cao trung thường đến nhà chúng ta, đại học thì xuất ngoại học ngành đạo diễn, lần này về nước cậu ta muốn tìm hiểu tình hình giành giải trí trong nước, hai người cũng có thể xem như một nửa đồng nghiệp, hay em giúp anh tiếp đãi cậu ta nhé? Buổi chiều anh còn một cuộc họp với hội đồng quản trị . . ."

*

Minh Mị đi đến địa chỉ Minh Hạo cho từ sớm, đương nhiên cô hiểu rõ nỗi khổ tâm của anh trai mình, anh trai muốn cô làm quen những người này để nhanh chóng thoát khỏi bóng ma "Ly hôn".

Vừa nghe cái tên Kỳ Quan Đặc Minh Hạo nói, Minh Mị biết mình không thể không gặp người này.

Dù sao cũng là người trọng sinh, Minh Mị biết rất rõ về đạo diễn mới Kỳ Quan Đặc, chỉ mới quay một bộ phim đầu tay đã nhận được giải thưởng đạo diễn xuất sắc nhất trong lễ trao giải Cành Cọ Vàng Quốc Tế, hai năm sau doanh thu phòng vé và danh tiếng oanh tạc ngành điện ảnh, mà với con mắt sắc bén của Kỳ Quan Đặc đã nâng đỡ không ít người mới.

Tuy Minh Mị muốn dùng thực lực làm nên sự nghiệp, cũng không nhất định cô phải tham gia đóng phim của Kỳ Quan Đặc, nhưng chắc chắn cô phải đầu tư.

Lúc Kỳ Quan Đặc đi vào quán cà phê, câu đầu tiên chính là xin lỗi, anh vừa về nước không bao lâu, tuy có máy chỉ đường nhưng không hoàn toàn hiểu rõ tình hình giao thông, cho nên đến muộn hơn thời gian hẹn một chút.

Thấy anh bày ra vẻ mặt nhận lỗi, Minh Mị vội đổi chủ đề để giảm bớt lúng túng.

Hai người hàn huyên một lát, ngoài ý muốn phát hiện chủ đề chung không ít, Kỳ Quan Đặc tốt nghiệp UCLA*, Minh Mị cũng từng có ý định xuất ngoại đào tạo chuyên sâu offer UCLA, nhưng mà năm đó cô chấp niệm quá sâu, cuối cùng không thể đi học.

*UCLA: Đại học California tại Los Angeles. Viện Đại học California, Los Angeles hay Đại học California, Los Angeles (tiếng Anh: University of California, Los Angeles hay UCLA) là một viện đại học công lập nằm trong khu vực dân cư của Westwood trong nội vi thành phố Los Angeles. Thiết lập như là một viện đại học vào năm 1919, đây là viện đại học cổ xưa thứ nhì trong hệ thống Viện Đại học California (University of California) và là viện đại học có nhiều sinh viên ghi danh nhất ở nước Mỹ.

Chương trình học của UCLA được xếp thứ hạng rất cao; đa số các chương trình Ph.D. nằm trong 20 trường có chất lượng cao nhất của Mỹ theo thống kê của National Research Council. Vào năm 2019, U.S. News & World Report xếp chương trình đại học #1 trong hệ thống các trường đại học công lập trên toàn nước Mỹ, do vậy thường được xem là "Public Ivy." Viện đại học này cũng đứng đầu trong các viện đại học nghiên cứu công lập tính theo số lượng tiền nghiên cứu bởi National Science Foundation, và xếp thứ nhất trong tất cả các viện đại học Mỹ cả công và tư[3].

[Theo Wikipedia].

Mặc dù muốn kể sơ lược về tình hình ngành giải trí trong nước cho Kỳ Quan Đặc nghe, nhưng không ngờ phần lớn Minh Mị đều nghe Kỳ Quan Đặc kể về những chuyện thú vị khi anh học đại học.

Nghe những câu chuyện đầy sinh động của Kỳ Quan Đặc, Minh Mị muốn cười ra nước mắt, song hai người còn chưa quen thân, Minh Mị phải duy trì dáng vẻ thục nữ.

Thấy vẻ mặt muốn cười nhưng cố nén của cô, thỉnh thoảng Kỳ Quan Đặc lại ngẩn ngơ. Dáng vẻ này cực kỳ giống hình tượng nữ chính trong bộ phim anh sắp quay, khéo léo đáng yêu, ánh mắt trong veo như nước ngập tràn vui vẻ khó tin.

Còn đối với Minh Mị mà nói, có thể kết bạn với một người thú vị như vậy, tuy mục đích ban đầu đúng là muốn làm quen với đại thần tương lai của ngành điện ảnh, nhưng quả thật có quá nhiều niềm vui ngoài ý muốn.

Hai người trò chuyện thật vui, bởi vì Kỳ Quan Đặc vừa về nước nên phải sắm sửa nhiều thứ, cho nên anh đề nghị, "Xin hỏi tôi có may mắn mời được vị tiểu thư xinh đẹp trước mắt giúp tôi chọn một vài món đồ dùng trong nhà không?"

Kỳ Quan Đặc vốn vui tính hài hước, Minh Mị cũng đoán gần đây đám chó săn không ra ngoài săn mồi tinh, có điều cô vẫn cẩn thận mang mũ lưới trai, hai người đi dạo quanh các cửa hàng nội thất, lúc đi ra, ngoài trời đã mưa lất phất.

Buổi tối Kỳ Quan Đặc có hẹn với Minh Hạo, do không quen đường cho nên đậu xe hơi xa, hai người đánh đội mưa đi đến chỗ xe đậu, đúng lúc phải băng qua đường, đèn giao thông vẫn đang hiển thị màu đỏ.

Kỳ Quan Đặc đội mưa vẫn không quên nói giỡn, Minh Mị cảm thấy vô cùng thú vị, nụ cười trên môi chưa từng gián đoạn.

Minh Mị không phát hiện ở một góc đường, Diêm Thần nhìn cô gái của anh đang cười sáng lạn, anh nhớ cô muốn phát điên, cho nên không còn đầu óc nghĩ ngợi quá nhiều, bất định vị đến đây thì thấy một màn này.

Nụ cười của cô, dường như rất lâu trước kia, anh đã từng nhìn thấy.

Mưa càng lúc càng lớn, thấy Minh Mị vui vẻ Kỳ Quan Đặc cũng cười theo, có điều chỉ trong tích tắc, một chiếc xe con mất khống chế lạng lách trên giao lộ, Kỳ Quan Đặc còn chưa kịp nhận ra thì chiếc xe kia đã lao thẳng về phía Minh Mị.

Tiếng mưa to, tiếng phanh gấp, tiếng lốp xe ma sát mặt đường, tiếng thét chói tai -----

Tất cả đều đóng băng.

Trong lúc Minh Mị không biết phải phản ứng thế nào thì một lực mạnh mẽ và ấm áp ôm lấy cô từ phía sau rồi kéo cô ngã sang bên cạnh.

Bên tai Minh Mị là một tiếng "Phịch" của thân thể tiếp xúc với mặt đường, nhưng lại không hề cảm nhận được đau đớn.

"Diêm. . . Diêm Thần!"

*

Lúc Tân Khả Khả đến bệnh viện thăm Diêm Thần, Ngụy Đông báo cho cô biết tham mưu trưởng đã "Trốn" đi rồi.

Có điều trên đường về nhà cô lại nhìn thấy xe của Diêm Thần, cũng thấy rõ một màn chấn động lòng người này.

Làm sao Diêm Thần có thể dùng tốc độ kinh hồn đó chạy tới cứu cô gái suýt bị xe tông kia chứ? Nhưng nếu không nhờ Diêm Thần xả thân cứu người, chỉ sợ sẽ có tai nạn chết người.

Chiếc xe mất không chế kia đâm vào cột điện, đầu xe hoàn toàn biến dạng, Minh Mị xoay người nhìn thấy vẻ lo lắng không cách nào che giấu trên mặt Diêm Thần.

Minh Mị chuẩn bị chống tay ngồi dậy, thế nhưng thứ tay cô chạm vào không phải là nước mưa lạnh băng, mà là máu tươi mang theo nhiệt độ cơ thể.

Dòng máu tươi chảy ra từ bụng Diêm Thần!

Lúc này, cuối cùng Kỳ Quan Đặc cũng phản ứng kịp, anh vội vàng đỡ Minh Mị lên, Diêm Thần bảo vệ cô không bị thương dù chỉ là một xây xước nhỏ, Minh Mị cũng chưa kịp nghĩ vì sao Diêm Thần đột nhiên xuất hiện ở đây.

Diêm Thần được Tân Khả Khả chạy tới đỡ dậy, anh cũng không che vết thương lại.

Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, Minh Mị cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng.

"Diêm Thần, vết thương của anh nứt ra rồi!" Tân Khả Khả không biết quan hệ

giữa Diêm Thân và cô gái trước mặt này là như thế nào, có điều bầu không khí giữa hai người vô cùng kỳ lạ.

Trong lúc nhất thời, tiếng còi xe cảnh sát, tiếng xe cứu thương hòa vào nhau.

Giờ phút này Tân Khả Khả không có tâm trạng nghiên cứu mấy chuyện này, cô lấy điện thoại ra gọi cho Ngụy Đông, "Ngụy Đông, tôi tìm được tham mưu trưởng của các cậu rồi, ở. . ."

Mà hiện tại, Diêm Thân không để ý vết thương vừa được may lại rách ra một lần nữa đau đớn bao nhiêu, chẳng qua là trái tim anh, cực kỳ đau đớn, tựa như chỉ cần nhìn thấy Minh Mị thì cơn đau mới thuyên giảm.

Chương 34: Là vì anh ta sao?

Sau khi nhận điện thoại, Ngụy Đông nhanh chóng đến đón tham mưu trưởng trốn viện trở về, nháy mắt khi nhìn thấy Diêm Thần, cậu bỗng có cảm giác như vừa nhặt lại cái mạng nhỏ, cậu chào hỏi Minh Mị, cùng lúc đó cậu cũng nhận ra vì sao tham mưu trưởng lại vội vã trốn viện như vậy, nhìn người đàn ông đứng bên cạnh chị xinh đẹp mà xem, dựa theo số ít phim truyền hình mà cậu đã xem, rất có thể người này chính là tình địch.

Đột nhiên Ngụy Đông cảm thấy đau lòng cho tham mưu trưởng nhà mình, bốn ba bên ngoài làm nhiệm vụ hết sức nguy hiểm, suýt chút nữa hi sinh tính mạng, vậy mà bên cạnh người yêu còn xuất hiện tình địch.

Cậu định đỡ Diêm Thần nhưng bị Diêm Thần vô tình từ chối. Nếu không phải thấy máu đang chảy ròng ròng, thật sự Ngụy Đông không nhìn ra tham mưu trưởng nhà mình đang bị thương nặng.

"Đưa cô ấy về nhà an toàn, nhớ kỹ dặn người nhà nấu canh gừng." Bỏ lại mấy lời này xong, Diêm Thần chuẩn bị bước lên xe của mình.

Nhưng đột nhiên nhớ đến gì đó, anh quay đầu nhìn Tân Khả Khả, "Khả Khả, em cũng về nhà sớm đi."

Ngụy Đông nhận lệnh đưa Minh Mị về nhà, có điều Minh Mị vẫn đứng bất động trong mưa không có ý định bước đi.

Cô nhìn Diêm Thần, trong đầu hiện lên hình ảnh hai người chung đụng, có phải cô đã hiểu lầm anh rồi không?

"Em đi bệnh viện với anh." Minh Mị đề nghị, không cần biết Diêm Thần có bị thương hay không, chỉ dựa vào việc anh bất chấp tính mạng cứu cô, Minh Mị cũng muốn đến bệnh viện cùng anh.

"Khụ. . . Tiểu Thất, bây giờ không phải lúc cẩu kinh."

Ngụy Đông muốn che ô cho Diêm Thần, chẳng qua Diêm Thần liếc một cái,

Nguy Đông lập tức ngoan ngoãn cầm ô chạy đến chỗ Minh Mị, mặc kệ Tân Khả Khả vẫn đợi mưa bên kia.

Hiện tại, Nguy Đông tiến thoái lưỡng nan, thật ra ban nãy chính ủy đã lệnh phải áp giải tham mưu trưởng trở về, có điều khoan nói đến việc Nguy Đông có dám hay không, dù cậu đủ dũng cảm thì cũng không có năng lực làm, tham mưu trưởng bị thương vẫn đủ sức quật ngã một đám người đó biết chưa?

"Hắt xì -----" Một tiếng hắt xì hoàn toàn không ngưng ngừng.

Kỳ Quan Đặc lạnh run trong mưa, đương nhiên anh cũng rất tò mò anh chàng đẹp trai tay chân nhanh nhẹn bên cạnh Minh Mị là ai, nhưng hoàn cảnh trước mắt đến bệnh viện vẫn tốt hơn.

"Tiểu Thất, đột nhiên anh cảm thấy đau đầu, em đến bệnh viện với anh nhé?" Thật ra Kỳ Quan Đặc không biết tên thân mật của Minh Mị, anh chỉ gọi theo Diêm Thần mà thôi.

Nói xong, Kỳ Quan Đặc kéo Minh Mị đi về phía xe mình. Nghe Kỳ Quan Đặc gọi tên thân mật của Minh Mị vô cùng tự nhiên, sắc mặt Diêm Thần đen như đất nồi.

Nguy Đông cảm thấy tình hình càng lúc càng tệ, cậu vội vàng bịt chặt miệng vết thương trên bụng Diêm Thần, sau đó nhờ Tân Khả Khả lái xe giúp.

Khi lên xe Diêm Thần cũng không nhàn rồi, anh bấm một dãy số, muốn nhờ người nọ tra rõ nguyên nhân xe ô tô mất lái và tư liệu của chủ xe.

Chuyện lần này không nhỏ, có điều Diêm Thần đã sắp xếp ổn thỏa người đề tin tức này xuống, ít nhiều gì Minh Mị cũng được xem là nhân vật của công chúng, Diêm Thần có rất nhiều nỗi lo, nhưng nỗi lo lớn nhất chính là làm sao để bảo vệ cô thật tốt.

*

Trong bệnh viện.

Bác sĩ vừa nhanh chóng xử lý vết thương vừa mắng diêm Thần một trận, bị thương chưa được hai ngày, hơn nữa miệng vết thương còn sâu như vậy, chỉ cách lá lách có 3cm, vậy mà dám đi lại rồi.

Minh Mị rũ mắt không nói, Kỳ Quan Đặc bên cạnh bận rộn đưa khăn ẩm cho mấy người dính mưa.

Đương nhiên Tân Khả Khả vô cùng tò mò về Minh Mị, nhưng trong hoàn cảnh này, cô cũng không dám hỏi nhiều.

Diêm Thần muốn trở về phòng bệnh, đáp lại là lời phê bình vô cùng nghiêm khắc của bác sĩ, Minh Mị nhìn Diêm Thần mặc quần áo bệnh nhân ngồi trên xe lăn, phải công nhận mặc quần áo bệnh nhân mà có cảm giác thời trang như vậy, chỉ có Diêm Thần làm được.

"Đông tử, cậu đưa Khả Khả về đi." Mặc dù đang nói chuyện nhưng ánh mắt Diêm Thần chưa từng rời khỏi Minh Mị, đứng bên cạnh Minh Mị, Kỳ Quan Đặc bị cái liếc sắc như dao của Diêm Thần làm cho luống cuống.

Thế trận này khiến Tân Khả Khả không dám thở mạnh.

"Em tự về được rồi." Diêm Thần đã trở lại bệnh viện, có lẽ không có vấn đề gì nữa, Tân Khả Khả gật đầu chào mọi người rồi xoay người rời đi.

Đáng thương cho Ngụy Đông, bị Diêm Thần nhìn một cái là vội vàng đuôi theo Tân Khả Khả, rõ ràng cậu đã nhận lệnh của chính ủy là phải trông chừng tham mưu trưởng mà!

Minh Mị và Kỳ Quan Đặc vẫn chưa về, sau khi nhận được tin báo của Kỳ Quan Đặc, Minh Hạo vội vàng chạy tới bệnh viện, trên tay còn xách theo không ít đồ.

Minh Hạo vờ như không nhìn thấy Diêm Thần, anh sợ chỉ cần nhìn Diêm Thần một cái là sẽ nhào vào đánh nhau ngay.

Minh Mị bị anh trai mình kéo sang khách sạn bên cạnh tắm rửa thay quần áo.

Phòng bệnh của Diêm Thần trong bệnh viện quân khu tương đối yên tĩnh, bởi vì tin tức đã bị phong tỏa, cho nên không có phóng viên nào đến làm phiền, Minh Hạo biết rõ đầu đuôi ngọn ngành từ miệng Kỳ Quan Đặc, anh tin tưởng tố chất nghề nghiệp của Diêm Thần, cũng biết Minh Mị có ý ở lại nên kéo Kỳ Quan Đặc về trước.

Minh Mị ngồi trên sofa phòng bệnh, Diêm Thần nhắm mắt nghỉ ngơi.

Y tá đo nhiệt độ cơ thể cho Diêm Thần rồi đi ngay, trong phòng cực kỳ yên tĩnh.

"Vết thương của anh. . ." Minh Mị không biết mở lời thế nào cho tốt.

"Anh không sao."

Chảy nhiều máu như vậy, sao có thể không sao.

"Diêm Thần, cảm ơn anh đã cứu em."

Cô muốn nói thêm gì đó, nhưng không biết phải nói gì.

Giữa hai người vốn không ai nợ ai, song xảy ra chuyện như vậy, bây giờ cô cũng không muốn thiếu nợ anh.

"Luật sư nói ly thân hai năm, đơn thỏa thuận ly hôn tự động có hiệu lực." Anh vẫn không ký tên, có lẽ đang cân nhắc phải nói với ba mẹ thế nào, Minh Mị nói những lời này là muốn anh không băn khoăn nữa.

Tuy nhiên Minh Mị đã sai, cô càng nói như thế Diêm Thần càng bất an.

Cô cúi đầu nhìn đầu gối của mình, nhưng không ngờ người nào đó đã đi về phía cô, sau đó nắm lấy cổ tay cô.

"Là bởi vì anh ta sao?"

"Gì cơ?"

Minh Mị hoàn toàn không kịp hiểu Diêm Thần nói gì thì đã bị anh dắt đến bên giường bệnh.

Chương 35: Buông tay

Diêm Thần vốn muốn đè Minh Mị dưới thân, nhưng không ngờ Minh Mị đánh đòn phủ đầu, cô giạng chân ngồi lên người anh.

"Diêm Thần, anh muốn làm gì?"

Anh nghe thấy giọng cô.

"Anh muốn em ở bên cạnh anh." Chẳng hiểu sao Diêm Thần lại nói ra lời từ tận đáy lòng.

"Muốn em ở bên cạnh anh như thế này sao?"

Minh Mị vừa nói chuyện vừa cởi quần áo trên người, nhũ thịt nhộn nhạo, cô cúi người dâng đến bên môi Diêm Thần.

Anh cắn nhẹ lên đầu nhũ hồng nhạt xinh đẹp, sau đó từng chút nuốt nhũ thịt vào trong miệng.

"Ừm... Ừm... A... Anh Diêm Thần..."

Nghe tiếng rên nũng nịu này, dù bệnh sắp chết Diêm Thần cũng cứng không chịu nổi, anh cởi quần lót Minh Mị ra rồi cắm gậy thịt vào huyết膜, cảm giác ướt át chặt khít quá nóng bỏng, tiểu huyết của cô vốn chỉ dành cho anh cắn.

Bởi vì tư thế và trọng lực, gậy thịt cắm vào rất sâu.

"A...A... Ừm... Anh Diêm Thần... Cho Tiểu Thất..."

"Tiểu Thất là của anh Diêm Thần... Ừm..."

*

Tân Khả Khả về nhà hầm canh vịt tiềm, sáng sớm nhân lúc rảnh rỗi mang vào

cho Diêm Thần, mà cô đã ở trong phòng bệnh suốt hai giờ rồi, đói bụng đến nỗi phải uống nước canh mình đã hầm.

Bác sĩ bắt Diêm Thần phải nằm im một chỗ, có điều anh ngủ chẳng yên ổn chút nào, dường như đang mơ thấy gì đó, miệng không ngừng lặp đi lặp lại cái tên "Tiểu Thất".

Nếu bây giờ Diêm Thần thức dậy, Tân Khả Khả cũng không biết phải nói với anh thế nào, cô gái tên Tiểu Thất trong miệng anh đã đi về từ lâu rồi.

Lúc Tân Khả Khả gặp Tiểu Thất, cô ấy nói với cô, "Thời điểm này, anh ấy rất cần cô chăm sóc."

Tân Khả Khả chẳng hiểu gì cả, không biết cô gái tên Tiểu Thất đó có hiểu lắm gì về cô không, dù sao Diêm Thần cũng rất quan tâm cô ấy, người sáng suốt đều nhìn ra được.

Lúc cô muốn giải thích thì cô gái ấy đã giành lên tiếng trước.

"Diêm Thần không thích gì, dù muốn dùng thì cũng dùng ít một chút."

*

Lúc Diêm Thần thức dậy, Tân Khả Khả cũng đã đi về, chỉ có Ngụy Đông múc canh vịt tiềm cho Diêm Thần.

"Tham mưu trưởng, em có nên gọi điện thoại bảo chị Minh Mị tới đây không ạ?"

Ngụy Đông nghe Diêm Thần nói mới toàn gọi tên Minh Mị, cho nên mới thuận miệng hỏi.

Diêm Thần âm thầm cười khò, có lẽ cô thật sự không muốn gặp anh, nếu không phải do anh cứu cô, chỉ sợ ngay cả nhìn anh một cái cô cũng không thèm.

Diêm Thần lắc đầu, cô tàn nhẫn cắt đứt quan hệ với anh, có lẽ anh nên làm theo mong muốn của cô.

E rằng sau này dù chỉ nằm mơ thấy cô cũng là một hi vọng hết sức xa vời.

*

Sau khi nói rõ việc ly hôn với Diêm Thần xong, Minh Mị mới rời khỏi bệnh viện.

Thế nhưng hình ảnh anh không màng tính mạng cứu sống cô, trong lòng cô không phải không chấn động.

Có điều Diêm Thần, em đã quá mệt mỏi, không còn đủ sức để yêu anh nữa.

Từ khi trùng sinh đến nay, cô luôn muốn chạy trốn, mỗi một lần như gần như xa, không phải cô không dao động, nhưng vị trí bên cạnh anh, còn có người thích hợp hơn cô.

Tân Khả Khả là một cô gái tốt, Minh Mị nhìn ra được.

So với cô, cô ấy càng xứng với Diêm Thần hơn.

Thấy em gái về nhà, Minh Hạo cũng biết cô đã giải quyết xong mọi việc, Kỳ Quan Đặc cũng có mặt, anh đang ăn mì do Minh Hạo nấu.

Không thể không nói, tuy hai người cùng đi du học về, nhưng tài nấu nướng quả là khác nhau một trời một vực.

"Minh Hạo, cậu lợi hại quá, nấu chén mì thôi mà cũng ngon như vậy!" Kỳ Quan Đặc ăn như hổ đói, trong nhà toàn là tiếng húp mì sùm sụp.

"Tiểu Thất, anh đang chuẩn bị quay một phim điện ảnh, em có hứng thú tham gia không?" Kỳ Quan Đặc đã nghe Minh Hạo kể đại khái về yêu hận tình thù giữa hai người, khoan nói đến việc Minh Mị cực kỳ hợp với vai nữ chính trong phim của anh, thời điểm này tìm việc cho cô làm để dòi lực chú ý cũng tốt.

Minh Mị vốn có ý muốn hợp tác với Kỳ Quan Đặc, vậy nên chuyện này được quyết định như thế.

Cô báo cho Ly Hương biết quyết định của mình, dù sao Ly Hương cũng là người đại diện của cô, chị ấy có quyền biết những chuyện này.

Minh Mị trở về phòng, lúc cô tắm rửa xong nằm trên giường thì đã ba giờ sáng.

Cô ngẩn người nhìn lên trần nhà, sau đó nhận được một tin nhắn wechat.

[Chị gái xinh đẹp, tham mưu trưởng anh ấy nhớ chị lắm đó, ngay cả một miếng cơm cũng không ăn. Vì không lãng phí, canh vệt tiêm đều do một mình em ăn hết.]

[Em biết tình hình thế này không ổn nên đã lên báo cho ba mẹ tham mưu trưởng biết rồi.]

Tin nhắn của Ngụy Đông giống như một hòn đá ném vào mặt hồ tĩnh lặng, Minh Mị chỉ biết dở khóc dở cười.

Sau đó, cô lập tức nhận được tin nhắn của Diêm Thần, "Ngày mai ba mẹ anh về, phiên em có rảnh thì đến bệnh viện một chuyến."

Chương 36: Bệnh viện play cao H (Không liên quan chính văn)

Minh Mị bị người đàn ông mạnh mẽ đè xuống giường.

Thấy cô gái nhỏ trợn mắt, Diêm Thần thâm cười khở, không phải anh không thử buông tay, chẳng qua là không có cách nào từ bỏ tình yêu dành cho cô.

"Diêm. . . Diêm Thần, lát nữa ba mẹ sẽ tới. . ." Diêm Thần không muốn để ba mẹ biết anh bị thương, có điều Ngụy Đông miệng rộng đã báo cho ba mẹ biết, cậu sợ tham mưu trưởng trốn đi lần nữa.

"Anh biết, cho nên bây giờ chúng ta nắm chắc cơ hội một chút."

Về mặt Diêm Thần vô cùng nghiêm túc khiến cho Minh Mị hoàn toàn không biết phải nói gì, khoan nói đến quan hệ hai người, với tình trạng sức khỏe anh bây giờ, hai người bọn họ làm chuyện này có thích hợp không?

Minh Mị đẩy mạnh cánh tay đang kiềm chặt tay cô ra, đôi lại là một tiếng hít sâu chịu đựng đau đớn."

"Híttttt . . . Đừng lộn xộn."

Minh Mị cũng nghe được lời dặn dò của bác sĩ, vết thương của anh rất sâu, không thể bị nứt ra thêm lần nữa, thấy Diêm Thần như vậy, cô chỉ có thể dừng mọi động tác phản kháng.

Thấy cô gái nhỏ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, người nào đó cảm thấy đã thực hiện được âm mưu, có đôi khi bị thương cũng không phải chuyện gì xấu.

Diêm Thần cúi đầu ngậm chặt lấy ngọt ngào gần trong gang tấc, anh thổi khí vào tai cô, khiến toàn thân cô run rẩy, sau đó anh càng ngậm chặt vành tai xinh xắn của cô rồi liếm hôn thỏa thích.

"Ừm. . ." Minh Mị biết rất rõ cơ thể mình mãi cảm đến mức nào, tại sao lần nào cũng như thế?

"Diêm Thần. . ." Minh Mị thử kích thích lương tri của người nào đó một chút.

"Hửm?" Giọng người đàn ông mang theo âm mũi chứa đầy tình dục.

Hôm nay cô mặc áo T-shirt, tay anh xoa lên nhũ thịt cô, cách một lớp vải mỏng manh làm đầu nhũ cô đứng thẳng.

Diêm Thần chỉ thâm chế giễu bản thân, còn hiện tại anh muốn dùng cách này để chứng minh cô là của anh.

Vì vậy, một lớp vải, anh dùng ngón cái và ngón trỏ xoa đầu nhũ Minh Mị.

"Aha. . ." Minh Mị muốn phả kháng, nhưng lại sợ chạm đến vết thương của Diêm Thần, cho nên động tác làm được nửa chừng rồi dừng lại, hai mắt ngập nước.

Bàn tay to của anh khám phá khắp mọi nơi, quần short jean vừa thay bị cởi nút, anh hôn cô, đầu ngón tay vói vào trong nơi riêng tư của cô rồi nhẹ nhàng trêu đùa.

"Tiểu Thất, nói cho anh biết, em chỉ thuộc về anh."

Dục vọng chiếm hữu của anh lại bùng lên khi cô cười cười nói nói với Kỳ Quan Đặc, hơn nữa anh càng mất không chế khi nghe Từ Quan Đặc không biết sống chết gọi hai chữ Tiểu Thất.

Đương nhiên Minh Mị sẽ không nghe theo "Yêu cầu vô lý" của Diêm Thần.

"Diêm Thần, đừng . . . quậy." Minh Mị nhắm mắt lại, cả thể xác và tinh thần đều bất lực.

Chuyện cô muốn ly hôn như một vết cắt đau đớn trong lòng anh, bây giờ anh phải chứng thực nguyên nhân cô rời khỏi anh vì "Lòng cô có người khác."

Diêm Thần không không chế lực đạo nắm chặt cổ tay Minh Mị, áo T-shirt Dior đắt đỏ bị người nào đó dễ dàng xé rách, nhũ thịt ngạo nghễ ưỡn lên bị anh ngậm vào trong miệng, cô mê hoặc lòng người như vậy, dù không tin quỷ thần, anh cũng biết mình đã bị cô câu mất ba hôn bảy vía.

Diêm Thần thấy Minh Mị hơi nhú mào, hàm răng cắn chặt môi dưới, sắc mặt

ứng hồng nũng nịu.

"Trước mặt anh ta em cũng có vẻ mặt này?"

Không thấy Minh Mị trả lời, dường như trong lòng Diêm Thần đã có đáp án, bàn tay anh chạy dọc theo bắp đùi cô hướng về địa phương quen thuộc, ngón tay anh linh hoạt tách hai cánh hoa ra rồi xoa lên tiểu huyệt đang run run.

"A. . ."

Minh Mị nắm chặt drap giường, hai chân cũng kẹp chặt, ngón tay giữa hai chân cô càng được nước lấn tới xâm nhập sâu thêm một chút, Diêm Thần chỉ nhẹ nhàng khiêu khích, chỗ đó đã phun nước, trơn trượt, ướt sũng, còn có tiếng nước đáng xấu hổ do anh đụng chạm.

"A. . . Ha. . . Bên ngoài có người.

Có ý tá đi ngang qua phòng bệnh, nói không chừng một lát nữa sẽ đẩy cửa tiến vào.

"Vậy thì em phối hợp chút đi." Diêm Thần cởi chiếc quần cao bồi ngắn của Minh Mị ra, giữa hai chân trắng nõn, hoa huyệt bị vuốt ve đến phun mật dịch bại lộ trước mắt anh.

Bởi vì sợ chạm vào vết thương của Diêm Thần, Minh Mị đành để mặc anh muốn làm gì thì làm, hai chân cô bị ép phải tách ra, như vậy người nào đó mới có thể dễ bề hoạt động, bất chấp mọi thứ, hôn cô đến động tình.

"Ừm. . . A. . . Đừng. . ." Sao cô có thể làm loại chuyện này với Diêm Thần trên giường bệnh chứ?

Mỗi một lần lưỡi anh liếm hôn đều mang lại cảm giác khác biệt, lần nào Diêm Thần cũng thử các kỹ xảo không giống nhau trên người Minh Mị, khiến cho Minh Mị chưa từng trải đời từ từ sa vào cơn nghiện chỉ của riêng anh, cảm giác toàn thân tê dại lần sau mãnh liệt hơn lần trước, những nơi đầu lưỡi anh linh hoạt lướt qua, đều bị khơi lên dục vọng, nhiệt tình và phóng túng.

Hỗn hợp nước bọt và dịch nhờn khiến cho hoa huyệt của cô lây lộn và ẩm ướt như vừa hứng chịu cơn mưa dầm.

"Diêm Thần. . . Đừng mà. . ." Anh uống sạch dịch nhờn cô tiết ra, Minh Mị có

thể cảm nhận được rõ ràng hạ thân cô bị hút cạn.

Dường như nghe được lời cầu xin của cô gái nhỏ, khóe môi Diêm Thần vẫn còn vương một sợi tơ bạc, anh buông tha cho hoa huyết Minh Mị, nhưng cảm giác trống rỗng lập tức chiếm lấy thân thể, không chế thần kinh Minh Mị.

Minh Mị muốn thoát khỏi tình huống lúng túng này, cô đưa tay chống người ngồi dậy, thế nhưng chưa kịp làm gì thì Diêm Thần đã giữ chặt eo cô, cả người cô mất trọng tâm khiến cho đôi gò bồng đảo trắng nõn nhấp nhô như sóng cả mãnh liệt.

Hiển nhiên, Diêm Thần thu hết vẻ mê người của cô vào mắt.

"Thật sự không muốn?"

Rõ ràng thân còn đang mang bệnh, thế nhưng dường như người anh em của Diêm Thần chẳng chịu chút tổn hại nào, giờ phút này đang bùng bùng sức sống đỉnh vào hoa huyết Minh Mị cách một lớp quần lót.

Thấy Diêm Thần như vậy, Minh Mị hồi hận xanh ruột vì ban nãy còn lo lắng cho vết thương của anh.

"Diêm Thần. . . Anh đừng được một tác lại muốn tiến thêm một thước!"

Lúc này, Diêm Thần đang chống một tay trên giường, một tay còn lại vuốt ve vòng eo mảnh khảnh của Minh Mị, khóe môi nhếch lên cười như có như không, giống như công tử phong lưu phóng đãng.

"Ngoan, chỉ cần em muốn, anh sẽ cho em ngay."

"Anh cút đi, em không. . . Muốn."

Cô vừa nói đến chữ không thì chẳng biết Diêm Thần đã thả vật lớn giữa hai chân ra từ lúc nào, chỉ trong chớp mắt, gây thối thô to trượt vào đường hành lang ấm nóng bên trong cô.

"A. . ."

Đồng thời, đầu lưỡi anh phối hợp nhịp nhàng với động tác dưới thân, quán quýt trong miệng cô.

Cả hai cái miệng nhỏ của cô đều động tình vì anh, giờ phút này cô càng phải thừa nhận sự chiếm hữu của anh.

"A. . . A. . . Diêm Thần. . . Dừng. . . Nhanh quá. . ."

Vết thương của anh sẽ rách ra mất!

Minh Mị thầm mắng quỷ háo sắc Diêm Thần mười ngàn lần, thế nhưng thân thể lại thất điên bát đảo, đón hùa động tác của anh.

"Ừm. . ."

Diêm Thần cảm đến điên rồi, Minh Mị cảm thấy hai chân đang quẩn quanh eo anh không chịu nổi tốc độ cảm rút như thế, eo cô càng lỏng uôn éo, hành động này khiến cô trở nên mềm mại quyến rũ vô cùng.

Mãi cho đến khi anh kết thúc qua loa trước sự thúc giục của Minh Mị, cô nhìn thấy băng gạc trên bụng Diêm Thần thấm máu đỏ thẫm. Còn Diêm Thần thì nhìn thấy Minh Mị lo đến mức nước mắt sắp chảy ra.

"Bảo bối, không sao đâu, anh không đau, em chính là thuốc của anh."

*

Nhìn trên drap trải giường toàn dấu vết hoan ái, Minh Mị thầm nghĩ phải đào một cái lỗ chui vào.

Ba Diêm mẹ Diêm vừa bước vào đã thấy con dâu nhà mình cúi đầu, sắc mặt ửng hồng, thế nhưng ông bà cũng không suy nghĩ nhiều.

Còn bên này, trông Diêm Thần không hề giống bệnh nhân một chút nào cả, quần khu tặng ít hoa quả, anh ung dung gọt một quả đào rồi đưa cho Minh Mị.

Cô gái nhỏ nhịu mày không hiểu, bệnh nhân như Diêm Thần vốn không cần ai chăm sóc, ngay cả trái cây cũng tự mình gọt vỏ được.

"Bảo bối, ăn cái gì bỏ sung cái đó, quả đào này rất nhiều nước, cực kỳ thích hợp với em."

Thoáng chốc, Minh Mị đã hiểu ra thâm ý trong lời nói của người nào đó.

Nếu không phải có ba Diêm mẹ Diêm ở đây, Minh Mị cảm thấy mình nhất định sẽ ra tay đánh chết tên bệnh nhân chán sống này.

Chương 37: Khả Khả

Cuối cùng, Minh Mị điều tiết tâm trạng sắm vai một người tốt đi thăm bệnh, ba Diêm mẹ Diêm đối xử với cô không tệ, dù giữa cô và Diêm Thần có quá nhiều ngăn cách, nhưng Minh Mị không muốn làm âm ỉ trước mặt ông bà.

Có lẽ bác sĩ vừa đến thăm bệnh, cửa phòng chỉ khép hờ, Minh Mị đẩy cửa ra rồi thò đầu vào nhìn, song cô không thấy bóng dáng Diêm Thần đâu cả.

Cô mang theo bình giữ nhiệt, bên trong là một ít cháo gà xé sợi, Minh Mị lo ngại đi vào phòng bệnh, có điều không biết người nọ xuất hiện từ chỗ nào, ôm lấy cô từ phía sau.

Anh cúi đầu, làn môi nóng rực dán lên da cổ lạnh buốt nồn nà của Minh Mị.

Minh Mị cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng đang quấy nhiễu da thịt cô, nóng nhất là trán của anh.

"Anh sốt rồi."

Hôm qua đêm mưa lâu như vậy, hơn nữa Diêm Thần còn đang bị thương.

"Bác sĩ nói thế nào? Vết thương có nhiễm trùng không?"

Minh Mị liên tục đặt câu hỏi, thế nhưng không có câu trả lời nào đáp lại.

Có lẽ Diêm Thần sốt đến hồ đồ rồi, Minh Mị đau đầu nghĩ.

Có điều cánh tay anh xiết chặt eo cô, trông chẳng giống người đầu óc không tỉnh táo tí nào.

Có đôi khi Minh Mị cảm thấy Diêm Thần thật điên rồ, rõ ràng tình hình hiện tại giữa hai người không thích hợp có những động tác thân mật thế này.

"Báo cáo tham mưu trưởng. . ."

Cửa chợt bị đẩy ra, lời báo cáo vang dội bị kẹt trong cô họng. . .

Ngụy Đông biết mình đã phạm sai lầm lớn, cùng lúc đó Minh Mị tránh khỏi lòng Diêm Thần, cô cúi đầu xấu hổ không dám nhìn Ngụy Đông.

Thật ra, đây không phải lần đầu tiên Ngụy Đông nhìn thấy tham mưu trưởng ôm chị gái nhỏ xinh đẹp.

"Ai dạy cậu trước khi vào không gõ cửa, đi ra ngoài, phạt thụt dầu 100 cái." Diêm Thần xoa trán, nói ra lời quân lệnh như núi.

Ngụy Đông đặt túi bánh bao nóng hổi xuống rồi xoay người đi ra ngoài.

"Thật ra Ngụy Đông cũng không cố ý. . ." Đột nhiên Minh Mị cảm thấy mình đã hại tiểu Ngụy Đông, trong lòng cô áy náy không thôi.

"Không phải do em, chỉ trách anh bình thường ít dạy dỗ thằng nhóc này." Thấy Minh Mị thẹn thùng, Diêm Thần bỗng nhớ tới tình cảnh trong mộng, bất tri bất giác, anh cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

*

Diêm Thần nằm trên giường bệnh, trên tay anh là quyển < ý chí quốc gia >, rõ ràng là quyển tiểu thuyết vô cùng đặc sắc, nhưng anh lại không đọc được một chữ.

Minh Mị ngồi gần lối ra ban công cách anh khá xa, dưới ánh nắng mai, dung nhan yêu kiều của cô gái nhỏ như được phủ một lớp ánh sáng vàng nhạt.

Một ly nước được đưa đến trước mặt cô, Diêm Thần tỏ ý bảo cô nhận lấy.

Bên trong là sữa ấm, nhất thời Minh Mị cảm thấy chính cô mới là người bệnh cần được chăm sóc.

Cửa phòng bị đẩy ra lần nữa, người đến là ba Diêm và mẹ Diêm.

Minh Mị vội đứng dậy chào hỏi người lớn, ban đầu mẹ Diêm còn lo lắng cả đêm ngủ không ngon giấc, thế nhưng vừa mở cửa nhìn thấy con trai mình được con dâu kề cận chăm sóc, lúc này bà mới yên tâm không ít.

"Chỉ còn sốt nhẹ thôi ạ, không sao." Diêm Thần cũng biết lần bị thương này

không thể qua mặt ba mẹ, chẳng qua là tin tức về tình hình thương thế của anh được quân khu phong tỏa rất chặt chẽ.

Mẹ Diêm lo Diêm Thần quá cậy mạnh, nhưng lại sợ nếu mình thể hiện sự lo lắng quá rõ ràng thì ảnh hưởng đến quá trình phục hồi của Diêm Thần, cũng may ba Diêm đã dằn đi dằn lại, cộng thêm Diêm Thần hết lòng trấn an, hai ông bà mới ngồi một lúc rồi đi về.

Đương nhiên Minh Mị phải nhận lời phó thác của mẹ Diêm, cô xuất thân là một diễn viên chuyên nghiệp, đã nói sẽ phối hợp với Diêm Thần, cho nên cô nhất định không làm qua loa.

Tiến ba Diêm mẹ Diêm về xong, bầu không khí trong phòng bỗng tuột xuống dưới 0 độ.

Mập mờ ban đầu đã bị Ngụy Đông và hai vị trưởng bối hòa tan, Minh Mị cũng không biết mình có nên nói vài lời quan tâm gì đó hay không, không phải cô không quan tâm Diêm Thần, chẳng qua là đối với cô mà nói, hiện tại có rất nhiều chuyện không thích hợp nữa.

Nhất thời im lặng, cửa phòng bệnh được mở ra lần nữa.

Minh Mị ngẩng đầu nhìn thấy Tân Khả Khả, cô ấy mặc một chiếc váy trắng liền thân, tóc thẳng tự nhiên dài đến bả vai, trong tay cầm một bình giữ ấm, khiến người ta có cảm giác như em gái nhà bên ngọt ngào, Minh Mị thầm nghĩ đáng lý cô phải đi từ lâu rồi, như vậy mới không lâm vào cảnh lúng túng như hiện giờ.

Minh Mị không nhìn Diêm thần, cô mỉm cười nói với Tân Khả Khả: "Tôi có việc, xin phép đi trước."

Trong lúc nhất thời Tân Khả Khả không biết làm thế nào mở miệng, cô hàm canh hơi nhiều, có nhiều người ăn càng tốt.

Minh Mị cầm túi xách đứng lên, cô lịch sự mỉm cười gật đầu chào tạm biệt, sau đó nhanh chân rời khỏi nơi mà cô vốn không nên xuất hiện lần nữa.

Lúc Minh Mị xoay người rời khỏi phòng bệnh, Tân Khả Khả nhìn thấy Diêm Thần không màng cánh tay đang được truyền dịch, anh vội vã xuống giường, hoàn toàn không quan tâm vết thương trên bụng có bị rách ra hay không chạy đến trước cửa, chỉ để nhìn theo bóng lưng cô gái kia.

*

Vì đã nhận lời mời đóng phim của Kỳ Quan Đặc, cho nên ở nhà Minh Mị cũng có chuyện để làm.

Nhưng sau đó, cô bỗng nhận được cuộc gọi từ một số lạ.

"Xin chào, cho hỏi cô có phải là Minh Mị không?" Giọng nói nhút nhát nhẹ nhàng, vừa nghe xong Minh Mị đã biết người gọi là ai.

"Là tôi." Cô cũng không muốn tỏ thái độ hùng hổ dọa người, không biết Tân Khả Khả tìm cô có chuyện gì.

"Tôi là Tân Khả Khả, chúng ta có thể ra ngoài uống ly cà phê, nói chuyện về Diêm Thần không?"

Chương 38: Hóa ra ---- Phần sau phiên ngoại Tân Khả Khả

Tân Khả Khả ngồi trong quán cà phê, nhìn cô gái giơ tay nhắc chân đều xinh đẹp đến không tưởng tượng nổi, trong lúc nhất thời, cô không biết phải nói như thế nào.

Cô muốn uống ngụm cà phê, nhưng vừa chạm vào tách đã buông tay.

“Minh Mị, thật ra tôi rất hâm mộ cô.”

Tân Khả Khả mở lời như vậy, trong lòng Minh Mị thầm buồn bực, dù sao ngay từ đầu, Minh Mị còn nghĩ rằng Tân Khả Khả tìm người vợ trước như cô để ngã bài đấy.

Mùa hạ nhiều mưa, hai người ngồi trong một góc hẻo lánh của quán cà phê, vô cùng yên tĩnh.

Bên ngoài mưa giật gió rền, thế nhưng Minh Mị chỉ nghe được từng chữ từng câu êm tai từ Tân Khả Khả, đó là câu chuyện của cô ấy.

...

"Tuy hẹn cô ra lần này là để nói chuyện Diêm Thần, nhưng tôi lại kể chuyện của mình, tôi không biết giữa cô và Diêm Thần có hiểu lầm gì, chẳng qua là mỗi lần thấy cô đi rồi anh ấy đều buồn bã mất mát, anh ấy như vậy trông như một người khác.

Tân Khả Khả nói rất nhiều, cô vốn nghĩ mình rất khó mở miệng, không ngờ lại có thể bình tĩnh kể lại chuyện giữa mình và Lâm Trạch như vậy.

Minh Mị chỉ lặng lẽ lắng nghe, nghe về Diêm Thần trong lời Tân Khả Khả mà cô chưa từng biết.

"Có thể do tôi nhiều chuyện, nhưng tôi không hi vọng cô tiếp tục hiểu lầm."

*

Ngoại truyện Tân Khả Khả.

Hạnh phúc nhất thời kỳ thiếu niên của Lâm Trạch chính là Tân Khả Khả.

Lâm Trạch lớn lên ở cô nhi viện, anh gặp Tân Khả Khả khi đang học trung học.

Khi đó, thân là người khởi xướng hội thể dục, Tân Khả Khả gặp rất nhiều khó khăn trong việc tuyển thành viên, lúc rảnh rỗi cô đi tìm kiếm nhân tài khắp trường, rôt cuộc trên sân bóng rổ, cô nhìn thấy thiếu niên hăng hái kia.

"Lâm Trạch, cậu có thể tham gia hội thể dục của chúng tôi không?"

Vừa thắng xong một trận bóng, thiếu niên ngửa cổ tu nước khoáng ừng ực.

Lúc cúi đầu nhìn xuống, cậu thấy một cô bé với nụ cười dịu dàng đang đứng trước mặt mình.

"Không tham gia." Trong lúc học cao trung, cậu không định tham gia bất kỳ đoàn hội nào.

Lâm Trạch thích vận động, nguyên nhân là vì vận động mới có thân thể cường tráng, hơn nữa cũng có liên quan nhất định đến nghề nghiệp cậu lựa chọn sau này, vì để thực hiện lý tưởng của mình, áp lực học tập ba năm cao trung của cậu rất nặng nề.

Nhưng cậu thấy thiếu nữ cúi đầu thất vọng không nói thêm lời nào nữa.

Lâm Trạch không ngờ cậu sẽ không chịu nổi khi thấy một người thất vọng.

Thiếu nữ khẽ nhíu mày, đôi mắt không còn sáng lấp lánh như ban nãy, bỗng chốc cậu cảm thấy hối hận với những gì mình vừa nói.

"Thật ra. . . Thật ra cũng có thể tham gia."

"Thật hả? Tốt quá!"

"Tớ là Tân Khả khả, Tân trong tân khổ, Khả trong khả nhạc."

Thê này đáng yêu hơn, Lâm Trạch thâm phỉ nhô chính mình không giữ vững lập trường.

Sau đó, hai người cùng nhau tuyển thành viên, tổ chức hoạt động, lại cùng nhau học tập trong những ngày nghỉ, thậm chí bị bạn bè thân thiết trêu là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.

Có điều Lâm Trạch cảm thấy mình không xứng với người tốt đẹp như Tân Khả Khả.

Đó là cảm giác của cậu trước khi gửi đơn vào trường quân đội một đêm, trường quân đội quản lý nghiêm khắc, cách xa trường Tân Khả Khả học, có thể nói là trời Nam biển Bắc.

"Lâm Trạch, cậu sẽ trở về chứ?"

Dáng vẻ thiếu nữ cứ như ngày đầu tiên hai người gặp gỡ, Lâm Trạch nhất thời ngậm miệng, cổ họng dâng lên một cơn khát.

Chờ mãi không thấy thiếu niên trả lời, Tân Khả Khả cho rằng cậu sẽ đi không về.

Nhất thời đau lòng, cô không kịp nghĩ quá nhiều đã ôm lấy Lâm Trạch.

Thân thể thiếu nữ thơm ngào ngạt nhào vào lòng, tay chân Lâm Trạch càng luống cuống.

"Tớ. . . Tớ sẽ trở lại."

Nghe được giọng nói lấp ba lấp bắp của thiếu niên, Tân Khả Khả cho rằng cậu chỉ an ủi mình.

Cô không nên khóc, Lâm Trạch phải từng bước thực hiện lý tưởng của mình, sao cô có thể vì sự không nở của mình mà khiến Lâm Trạch khó xử chứ?

Tân Khả Khả ý thức được bản thân mình không nên làm vậy, cô vội buông cánh tay đang ôm eo thiếu niên ra, nhưng không ngờ cô đã bị Lâm Trạch ôm trọn vào lòng từ lúc nào.

"Khả Khả, tớ. . ." Lâm Trạch bắt đầu líu lười.

Tân Khả Khả ngẩng đầu thấy mặt Lâm Trạch đỏ bừng, cô hơi kiễng chân, cũng may cô vừa học được cách đi giày cao gót.

Thiếu nữ từ từ nhắm hai mắt lại, áp môi vào cằm thiếu niên.

Cảm xúc lạnh buốt nhưng chân thật, đầu Lâm Trạch lúng búng pháo hoa, ngay cả cánh tay ôm thiếu nữ cũng bối rối không biết để đi đâu.

Tân Khả Khả tránh khỏi vòng ôm của Lâm Trạch, sau đó xoay người chạy đi mất.

Không khí đêm hè, vừa oi bức vừa nóng bỏng.

Bên cạnh Lâm Trạch đã không còn bóng người, thế nhưng cậu vẫn ngơ ngác đứng đó, trong đầu bay lượn mấy chữ thiếu nữ nói, em chờ anh trở về.

*

Chớp mắt đã ba năm trôi qua, trong lúc đi học Lâm Trạch biểu hiện nổi trội, còn có một người bạn tốt là Diêm Thần.

Kỳ nghỉ đông năm đó, Lâm Trạch trở về thành phố A, hằng năm vào ngày nghỉ trường học không sắp xếp đặc huấn thì thực tập quân đội, cho nên đã hai năm Lâm Trạch không trở về.

Trùng hợp bạn tốt Diêm Thần cũng là người thành phố A, cũng năm đó Diêm Thần tình cờ gặp gặp Lâm Trạch đang trầm tư suy nghĩ mua quà gì trong cửa hàng nhà mình.

Lần đó Diêm Thần đã gợi ý giúp Lâm Trạch, một tuần sau, ba người gặp mặt ở quán ăn Lâm Trạch yêu thích từ nhỏ.

Đó là lần đầu tiên Diêm Thần biết bạn tốt của mình có người trong lòng, loại người cầu thả như Lâm Trạch, duy chỉ có Tân Khả Khả là khiến anh nâng niu hơn tính mạng.

Diêm Thần nhìn Lâm Trạch giúp cô gái lau bát đĩa, còn quan tâm hỏi cô có uống được đồ lạnh hay không, rồi nào là khuấy nước, cúi đầu cẩn thận gỡ xương cá.

Tân Khả Khả là một cô gái e lệ, hai má luôn đỏ bừng, thỉnh thoảng mới hỏi

chuyện đại học của hai người.

*

Sau khi tốt nghiệp hai người cùng vào quân đội, Lâm Trạch thuận lý thành chương trở thành đồng đội của Diêm Thần, ai bảo thành tích tốt nghiệp của hai người đều rất xuất sắc.

Rồi sau đó, trong một lần chấp hành nhiệm vụ thập tử nhất sinh, lần đó tổ chống ma túy quốc tế đang tiến hành hoạt động quét ma túy, bọn tội phạm lâm vào đường cùng gài boom chết chung, Lâm Trạch chiến đấu hết mình, anh dùng chính thân thể mình ngăn chặn đội boom cảm tử của địch.

Nhiệm vụ hoàn thành cực kỳ khó khăn, Diêm Thần nhìn Lâm Trạch trọng thương hôn mê bất tỉnh, nhiều lúc ý thức không rõ, miệng anh chỉ lặp đi lặp lại một câu, giúp tớ chăm sóc Khả Khả, đừng để cô ấy khổ sở.

Vì thế cho tới nay, Diêm Thần chưa từng báo tin Lâm Trạch hi sinh cho Tân Khả Khả biết.

Có điều giấy không gói được lửa.

(Kết thúc phiên ngoại.)

*Chính văn

Hai người kết thúc buổi nói chuyện, Minh Mị rời khỏi quán cà phê, sắc trời đã mờ tối.

Tuy nhiên đầu óc cô vẫn còn đắm chìm trong những gì Tân Khả Khả kể.

"Thật ra tôi đã có dự cảm bất thường từ lâu, mãi cho đến hôm đó biết tin Lâm Trạch đã mãi mãi rời xa tôi. . . Tôi không biết phải làm sao bây giờ, cho nên lựa chọn cắt cổ tay tự sát, người Diêm Thần phái bảo vệ tôi đã phát hiện ra, sau đó Diêm Thần còn đến bệnh viện chăm sóc tôi.

"Anh ấy đã cứu tôi, còn nói cho tôi hiểu một chuyện, chết không thể giải quyết được bất cứ chuyện gì."

"Tôi rất hâm mộ cô, tuy tình cảm Diêm Thần dành cho cô rất sâu kín, nhưng là một người ngoài, tôi có thể thấy rất rõ."

"Yêu thương người trước mắt, đây có lẽ là nhận thức sâu sắc nhất của tôi trong tình yêu."

Minh Mị lái xe không mục đích, ma xui quỷ khiến thế nào lại chạy đến bệnh viện quân y.

Nghe hết những gì Tân Khả Khả kể, không phải cô không rung động, chẳng qua là cô vẫn cho rằng cô và Diêm Thần đã đi đến cuối đường. Cô cho rằng mình rất hiểu Diêm Thần, song trên thực tế lại là người lạ từng quen thuộc nhất.

Trước kia, dù cố gắng thế nào cô cũng không tiến vào trái tim Diêm Thần được, song bây giờ Minh Mị phát hiện, có phải Diêm Thần luôn dùng cách của anh để hiện hữu bên cạnh cô, có điều cô chưa bao giờ biết?

Diêm Thần, khi nào em mới có thể chân chính hiểu rõ con người anh?

Trong màn đêm, Minh Mị ngồi trong xe suy nghĩ về hai đời mà hai người đã trải qua.

Trong phòng bệnh, Diêm Thần từ từ nhắm hai mắt lại, anh biết rõ đây là lần cuối cùng anh có cơ hội bảo vệ người anh yêu, mà anh, nhất định phải bảo vệ cô thật tốt.

Chương 39: Phòng tắm cao H

Minh Mị cảm thấy mình không đủ dũng cảm đi tìm Diêm Thần, tuy rằng trốn tránh rất đáng xấu hổ, nhưng mà như vậy tốt hơn.

Về đến nhà đã rạng sáng, Minh Mị trở về căn hộ nhỏ của mình, trong bóng tối lờ mờ có một bóng người, vẫn không nhúc nhích.

Người đó đi về phía cô.

Nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ, cô thấy rõ mặt anh.

Trán anh lâm thâm mồ hôi, ngũ quan lập thể tuần tú, sự xuất hiện của anh khiến mắt Minh Mị nóng lên.

"Diêm. . . Thần!"

Diêm Thần chống trán lên vai cô, hai tay ôm lấy vòng eo nhỏ mềm, anh không ôm chặt, chỉ để hai tay vòng quanh.

Minh Mị không kịp nghĩ vì sao Diêm Thần lại trốn khỏi bệnh viện đến đây.

"Diêm Thần, anh vẫn đang sốt."

Người anh nóng như bị phỏng, giống hệt buổi sáng ở bệnh viện, anh ôm cô.

"Em đưa anh về bệnh viện."

Minh Mị vô thức muốn thoát khỏi anh, thế nhưng bàn tay đẩy anh ra lại bị anh bắt lấy.

"Vậy để em lau mồ hôi cho anh."

Người Diêm Thần nóng như phỏng nhưng lại toát mồ hôi lạnh, Minh Mị cảm

thầy cứ tiếp tục như vậy bệnh anh sẽ nặng thêm.

Minh Mị muốn lau mồ hôi giúp tên đàn ông không sợ chết này, Diêm Thần cảm thấy bất ngờ vì hiếm khi cô chủ động, trong phòng vệ sinh nhỏ hẹp, Minh Mị vắt khô khăn ẩm, sau đó kiễng chân lau mồ hôi trên trán cho Diêm Thần.

Có lẽ vì sốt cao, cho nên mặt Diêm Thần ửng đỏ.

Minh Mị không dám nhìn vào ánh mắt sáng rực của anh, thật sự cô chưa nghĩ ra phải đối mặt với anh như thế nào.

Trên cổ anh cũng đầy mồ hôi, thấy dáng vẻ cẩn thận tỉ mỉ của cô gái nhỏ, Diêm Thần kiềm lòng không đậu lại ôm eo cô chặt thêm một chút.

"A. . ."

Minh Mị hoảng hốt hét lên, ngay sau đó cô bị Diêm Thần bế bổng lên đặt trên bệ rửa mặt, dưới móng là mặt đá cẩm thạch lạnh buốt, hoàn toàn đối lập với thân thể nóng bỏng của người đàn ông đang ôm cô.

Bởi vì không kịp đề phòng, Minh Mị đành ôm chặt cổ người nào đó, bộ ngực mềm mại của cô cũng vô tình ma sát ngực Diêm Thần.

Hấp dẫn trí mạng.

Mỗi khi chạm vào cô, lòng tự chủ mà anh kiêu ngạo nhất luôn bị vấp mặt.

Hôm nay Minh Mị mặc một chiếc váy đen liền thân cao trên gối, bị Diêm Thần bế đặt lên bệ rửa mặt như vậy, váy không khỏi trượt lên trên, cũng may có quần an toàn làm tốt công tác bảo vệ, bằng không Minh Mị không dám nghĩ bây giờ mình lúng túng cỡ nào.

Minh Mị cũng ý thức được tư thế hai người quá thân mật, cô vội buông hai cánh tay đang vòng quanh cổ Diêm Thần ra.

Cô luống cuống tay chân cầm khăn lông trên bệ rửa mặt, không biết có nên lau mồ hôi cho anh tiếp hay không.

Có điều Diêm Thần lập tức bắt lấy cổ tay trắng mảnh khảnh của cô, anh cúi đầu hôn nhẹ lên từng đầu ngón tay ngọc ngà, Minh Mị không thể rút tay lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn Diêm Thần âu yếm ngậm đầu ngón tay cô.

Diêm Thần sốt cao, nhiệt độ môi lưỡi anh càng cao hơn nhiệt độ cơ thể, Minh Mị cảm thấy toàn thân cô tê tê dại dại, cảm giác kỳ lạ này nhanh chóng lan truyền khắp tứ chi, bỗng chốc cả người không còn hơi sức.

Đã rất lâu hai người không có tiếp xúc thân mật, mà Minh Mị lại vừa biết quá nhiều bí mật về Diêm Thần, những chuyện trước đây cô không hề biết.

Trong lúc Minh Mị đang do dự có nên phản kháng hay không thì khóa áo đã bị Diêm Thần kéo xuống, trên người cô chỉ còn lại bộ nội y ren.

Ánh đèn trong phòng tắm chiếu ra ánh sáng vàng ấm áp, vòi nước ấm đang xả tỏa hơi nước lượn lờ, khiến tầm nhìn trở nên mơ hồ mờ lung.

Nhưng dù vậy cũng không che giấu được vẻ đẹp của Minh Mị, áo bra ren màu đen bị đẩy lên trên, bộ ngực sữa trắng nõn nà dưới sự trợ giúp của vải đen càng thêm nổi bật, vẻ đẹp đánh sâu vào thị giác, đại khái bởi vì phát sốt, hai tròng mắt Diêm Thần đỏ ngầu, giống như lang sói đói khát chuẩn bị thưởng thức mồi ngon.

Anh cắn mạnh lên núm hoa mướt mà của cô cái nhỏ.

"A. . ."

Diêm Thần ngẩng đầu ngấm gương mặt phớt hồng của Minh Mị, môi mềm hé mở, đầu lông mày khẽ chau lại, vì núm hôn mạnh bạo của anh mà đôi vai run run.

Thấy cô bất lực nũng nịu cam chịu bị ức hiếp như vậy, Diêm Thần cảm thấy ác ma trong anh càng thêm hoành hành.

Anh dùng đầu gối tách hai chân Minh Mị ra, đầu ngón tay vói vào trong thăm dò nơi mật hôn chặt khít kia.

Có lẽ người mình vừa muốn trốn vừa muốn gặp xuất hiện ngay trước mắt, lòng Minh Mị rối như tơ vò, cô lại không biết phải đối mặt với Diêm Thần như thế nào, cho nên có thể nói cô ngầm đồng ý với sự xâm phạm của Diêm Thần.

"Aha. . ." Đã lâu không làm chuyện thân mật, chỗ đó của cô vẫn chặt như cũ.

"Ngoan, thả lỏng một chút."

Bối rối tích lũy trong lòng bay đầu mất, chỉ còn lại tiếng tim đập thành thạch rung động.

Giọng nói khàn khàn trầm âm của Diêm Thần gợi cảm không nói sao cho hết, Minh Mị cảm thấy toàn thân mình bay bổng, nhờ thế ngón tay người nào đó thuận thế tiến vào, ẩm ướt dính dấp.

"Ừm~" Minh Mị khẽ rên rỉ bằng giọng mũi, Diêm Thần không bỏ qua bất cứ chi tiết nào, cô động tình cũng thế.

Sao có thể động tình mà không động lòng?

Vân tay Diêm Thần nét nào ra nét đó, cảm giác đầu ngón tay phác họa vách tường thịt trong mật động vô cùng rõ ràng, khiến Minh Mị mướt mồ hôi, đồng thời nơi riêng tư tiết ra dâm thủy tràn lan.

"A. . ."

Trong lúc cảm rút, ngón tay anh tùy ý vuốt ve mọi góc ngách trong hoa huyết cô, kéo ra vô số tơ bạc óng ánh.

Lúc này Diêm Thần đã kiểm chế đến cùng cực, tiếng thở dốc nũng nịu của Minh Mị không ngừng phả vào tai anh, hơi thở cô như hoa lan, càng khiến anh ngứa ngáy khó chịu.

"Nhóc con, có phải còn chưa đủ không?"

Minh Mị không biết Diêm Thần muốn chính miệng cô xác nhận một lần nữa, cô đã chuẩn bị xong mọi thủ tục ly hôn, thế nhưng bây giờ lại cùng anh làm chuyện hoang đường này.

Minh Mị vốn tưởng rằng không được cô đáp lại, Diêm Thần sẽ dừng lại, ngay tại lúc cô không biết làm thế nào thì đôi chân mềm mại bị tách ra, nơi riêng tư vừa bị ngón tay đưa bôn đến chảy nước bị cầm mạnh vào.

Quá lớn, quá dài, quá nóng.

"A. . . A a. . ." Minh Mị hoàn toàn chưa kịp chuẩn bị tinh thần thì Diêm Thần đã cắm vào.

Không biết có phải vì sốt hay không, vật to lớn giữa Diêm Thần nóng hơn bình thường rất nhiều, khiến thân thể mềm mại của Minh Mị không khỏi run rẩy.

"Diêm. . . Diêm Thần. . ."

Giữa lúc bất lực, cô gọi tên anh.

Giờ phút này, Diêm Thần đang giao chiến kịch liệt, từng lớp thịt non trùng trùng điệp điệp trong huyết mềm nghiền ép đến nỗi khoái cảm xông lên đại não, mà rõ ràng bảo bối của anh chỉ vô thức co rút, càng khiến anh mất khống chế cắm sâu vào bên trong.

Rõ ràng không phải lần đầu tiên, thế nhưng cô gái của anh vẫn ngây thơ không lưu loát mang theo sức hấp dẫn không tự biết như cũ, Diêm Thần chỉ muốn đè cô dưới thân cắm đến chết, để cô vĩnh viễn không thể rời xa anh.

Nhũ thịt non mềm bị vuốt ve loạn xạ, hoa huyết bị lấp đầy, Minh Mị chưa bao giờ nghĩ mình sẽ ngồi trên bệ rửa mặt phòng tắm làm tình như vậy, hơn nữa cô càng lúc càng dâm đãng, thân thể không ngừng đón hòa với chồng trước mà mới buổi sáng cô còn luôn luôn miệng đòi ly hôn.

"Tiểu Thất, bảo bối, em chặt quá."

Minh Mị chìm ngập trong từng đợt từng đợt khoái cảm, cô cảm thấy hồn phách mình sắp bay khỏi thân thể, đúng lúc này cô nghe người nào đó thủ thi bên tai mình.

Cô cắn môi, nghe Diêm Thần thở dốc, bầu không khí xung quanh hai người vô cùng nóng nực, tình triền cuộn cuộn lan tỏa khắp toàn thân.

"A Thần. . . Ừm. . . Không chịu nổi. . . A. . . Từ bỏ. . ."

Hai mắt Minh Mị ngập nước, thấy cái miệng nhỏ của cô hé mở, Diêm Thần cúi đầu nuốt tất cả rên rỉ của cô vào miệng.

Giờ phút này hai chân Minh Mị bị Diêm Thần đỡ lên, bàn chân đạp trên bệ rửa mặt lạnh buốt, cửa huyết môn nà bị chà đạp đến sưng đỏ, nơi hai người giao hợp lan tràn dịch thể trắng đục, tiếng nước ộp ộp còn vang hơn cả tiếng vòi nước đang chảy.

Mỗi lần Diêm Thần đều cắm sâu vào hoa tâm, mỗi một lần rút ra cắm vào, da thịt màu đồng trên bắp đùi anh va chạm vào bờ móng trắng nõn của Minh Mị, âm thanh bạch bạch vang lên khiến Minh Mị xấu hổ đỏ vành mắt.

"A. . . Uhm a. . . Chậm một chút. . . Từ bỏ. . ."

"Ngoan, chịu đựng thêm lát nữa."

Minh Mị không biết đây là lần thứ mấy Diêm Thần nói ra hai chữ chịu đựng này rồi, cô chỉ cảm thấy cánh tay ôm chặt cổ tên hạo sắc này đã tê rần, mãi cho đến khi thân thể cô xiết chặt, Diêm Thần cảm giác được gậy thịt thô to đang vùi trong cơ thể cô bị xoắn mạnh một cái.

Nháy mắt, hoa huyết Minh Mị phun ra từng dòng chất lỏng.

Lúc này, Diêm Thần bỗng bế bổng Minh Mị lên, Minh Mị cảm thấy xấu hổ đến mức không biết trốn chỗ nào.

Diêm Thần bế Minh Mị cùng bước vào bồn tắm, nước trong bồn đã được xả đầy, khi hai người trèo mình vào, nước từ từ tràn ra bên ngoài.

Minh Mị vẫn đang chìm đắm trong cao trào, không ngờ Diêm Thần đã đỡ eo cô rồi kéo hai chân của cô gác lên thành bồn tắm, nước ấm bủa vây bốn phía, Diêm Thần không ngừng cắm vào tạo ra vô số bọt nước.

Thể lực của Minh Mị không thể sánh bằng Diêm Thần, toàn thân cô tê như trĩu trọng, cảm giác đau xót ở nơi riêng tư càng thêm rõ ràng.

"A. . . Mệt mỏi quá. . . Từ bỏ. . ."

Diêm Thần biết bảo bối nhà mình đã mệt muốn chết rồi, anh kiềm chặt cô cắm mạnh hơn mười cái nữa, sau đó mới giải phóng toàn bộ dục vọng nguyên thủy vào trong nước.

Lúc Diêm Thần bế Minh Mị ra khỏi bồn tắm, cô đã ngủ mất.

Vẻ mặt khi ngủ của cô gái nhỏ vô cùng điềm tĩnh và xinh đẹp, Diêm Thần ngắm đến thất thần.

Đã tự nói với lòng là phải kiềm chế, nhưng anh vẫn cúi đầu hôn lên môi cô,

lạnh lạnh mềm mềm như trái cây mát lạnh, Diêm Thân ôm Minh Mị vào lòng, anh biết chính lúc này, anh có thể bảo vệ cô thật tốt, cuối cùng anh cũng phá tan ma chú mà nghe đồn là không thể đánh vỡ kia.

Chương 40: Rời bỏ

Minh Mị thức dậy trong lòng Diêm Thần, trải qua cả đêm hoang đường, không ngờ Diêm Thần lại hết sốt.

Cửa sổ treo rèm dày che ánh sáng, dù là ban ngày nhưng trong phòng vẫn lờ mờ tối.

Đây là lần đầu tiên sau khi thức dậy, anh còn ở bên cạnh cô.

Có đôi khi Minh Mị tự hỏi tại sao tình cảm của mình lại trở trêu như vậy, mấy năm nay tình cảm giữa cô và Diêm Thần là một người đuổi một người chạy, một người liều mạng đuổi, một người liều mạng trốn.

Có điều cuối cùng, thật ra hai người hoàn toàn không hiểu đối phương, Minh Mị cảm thấy hoang đường, cũng cảm thấy khó đối mặt.

Cũng may, cô đã nhận lời quay phim của Kỳ Quan Đặc từ trước, vài ngày nữa sẽ khởi hành đến biên giới Tây Nam, khảo sát thực tế và làm quen hoàn cảnh trước khi quay.

Minh Mị là nữ chính trong phim Kỳ Quan Đặc đồng thời cũng là nhà đầu tư, lần này cô không chỉ đánh giá bộ phim từ góc độ kịch bản và diễn viên, cô muốn tìm hiểu thật kỹ để nhập vai hoàn thành tốt nhân vật này.

Minh Mị đã xin nghỉ phép với Ly Hương, đối với quyết định của cô, Ly Hương cũng tỏ vẻ ủng hộ.

Ly Hương hi vọng Minh Mị có thể gây dựng được sự nghiệp của riêng mình trong vòng tròn lân cận này, cũng đánh giá cao Minh Mị sau khi nổi tiếng không chạy theo con đường nhận quảng cáo vô tội vạ. Ly Hương rất ít khi gặp một nữ sinh có định hướng nghề nghiệp rõ ràng như vậy, ngoài xem trọng Minh Mị, cô còn nghĩ có lẽ tương lai Minh Mị đi theo nghiệp giáo dục cũng không tệ.

*

Lần đầu tiên, Diêm Thần thức dậy không thấy một bóng người bên cạnh.

Thật ra Diêm Thần đã thức dậy từ trước khi Minh Mị thức, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái anh yêu dán vào lồng ngực anh, ngủ ngon như vậy, Diêm Thần ngắm cô đến ngây ngất, tim đập như sấm.

Khoảnh khắc này, nếu mãi thuộc về bọn họ thì tốt rồi.

Có điều anh không thể vì bảo vệ cô mà bẻ gãy đôi cánh của cô, cô gái của anh phải được tự do mỉm cười dưới ánh mặt trời, còn anh chỉ cần đứng ở nơi cô không thấy, âm thầm bảo vệ cô là được rồi.

*

Sáng sớm, Minh Mị đã có mặt ở phòng khách nhà họ Minh, cô tận mắt chứng kiến Minh Hạo và Kỳ Quan Đặc vừa đi ra khỏi phòng phủ vừa vò đầu, quần áo không chỉnh tề. Thấy nụ cười của em gái, Minh Hạo biết ngay cô đang nghĩ gì, chắc chắn cô đã hiểu lắm gì đó rồi.

Tối hôm qua linh cảm của Kỳ Quan Đặc bùng nổ nên lôi kéo anh nói chuyện cả đêm, hai người còn uống rất nhiều rượu, nhưng tuyệt đối không có say mất lý trí.

"Em gái, em nghe anh nói. . ."

Minh Hạo vừa định giải thích, không ngờ Kỳ Quan Đặc còn đang ngáy ngủ va thẳng vào ngực anh, đổi lại là nụ cười em hiểu rồi của Minh Mị.

Minh Hạo bỏ cuộc không giải thích nữa, đến khi Kỳ Quan Đặc tỉnh rượu, cuối cùng đoàn người cũng lên máy bay kịp giờ.

Một nhóm tổng cộng hơn mười người, đa số đều là bạn tốt thời đại học của Kỳ Quan Đặc, ngoài ra còn có phó đạo diễn đảm nhận quay bộ phim này và nhiếp ảnh gia. . .

Biên giới Tây Nam, nơi tiếp giáp giữa nhiều quốc gia, cũng là địa bàn hoạt động của tổ chức buôn bán ma túy lớn nhất toàn cầu, hàng năm đều có mấy tổ chức quốc tế hợp tác truy quét ma túy, cũng có rất nhiều đặc cảnh của các quốc gia bỏ mình nơi đây.

Kịch bản phim của Kỳ Quan Đặc cũng có liên quan đến hành động quét ma túy, trong phim có hai nam chính. Nam chính một sinh ra và lớn lên trong hoàn cảnh khó khăn đoạt quyền trở thành trùm buôn bán thuốc phiện trẻ tuổi, trong một lần giao chiến với cảnh sát nam chính một tình cờ nhặt được một bé gái, bé gái này là nữ chính, nữ chính và nam chính một chênh lệch 13 tuổi, trong bối cảnh phim, nam chính một 18 tuổi, nữ chính 5 tuổi, nhất thời lương tâm trời dậy nam chính một muốn tìm một đứa con nuôi, qua nhiều năm chung sống, tình cảm của nữ chính đối với nam chính một đã vượt quá "tình cảm cha con". Nam chính hai có cha là đặc cảnh hi sinh trong quá trình quét ma túy, nam chính hai trà trộn vào căn cứ ma túy này để nằm vùng, đương nhiên quen biết nữ chính, ba người này sinh yêu hận tình thù, có điều thân phận thật sự của nữ chính lại con gái của đặc cảnh đã hi sinh kia, cũng chính là em gái ruột của nam chính hai.

Phim điện ảnh chú trọng những tình tiết nguy hiểm tại hang ổ ma túy, nhân vật cảnh sát chìm hóa giải mọi nguy cơ trong gang tấc, hơn nữa cũng có không ít cảnh tình cảm, Minh Mị rất quan tâm đến các mối quan hệ cầu huyết và tuyến tình cảm trong phim.

Lần này mọi người đến biên giới Tây Nam để chuẩn bị cho giai đoạn trước khi bấm máy, Kỳ Quan Đặc tình nguyện mài kiếm mười năm, hiện tại bảo kiếm còn chưa đúc thành, anh phải tìm kiếm tài liệu phù hợp, chỉ còn thiếu bỏ kiếm vào lò rèn nữa thôi.

Muốn tìm hiểu kỹ về cuộc sống của người dân bản xứ, Kỳ Quan Đặc có ý định ở lại một thời gian, ngày nào mọi người trong đoàn cũng có vẻ thành thói đi du lịch, nhưng thực chất là đang thu thập tài liệu thực tế.

Không biết Kỳ Quan Đặc tìm được phòng trọ bằng cách nào, đoàn người bọn họ sẽ ngụ tại một ngôi nhà của nông dân ngoại ô thành phố M.

Thông qua người dân kết hợp chính quyền, mọi người thu được rất nhiều tin quan trọng, có thể nhanh chóng hiểu rõ tình hình địa phương.

Ngoài ý muốn, Minh Mị gặp Tân Khả Khả ở chỗ này, ngày đó cô ấy mặc một bộ váy và trang sức truyền thống của dân địa phương, trò chuyện vui vẻ với một bà cụ bằng ngôn ngữ bản địa.

Minh Mị vô cùng bất ngờ, không ngờ tha hương gặp cố tri, gặp Tân Khả Khả ở đây, hai người vừa đi vừa ngắm chợ phiên náo nhiệt vùng ngoại ô.

"Tôi luôn muốn đến nơi anh ấy đóng quân."

Đây là nơi Lâm Trạch ở lâu nhất trước lúc hi sinh.

Minh Mị nhìn Tân Khả Khả rồi nghĩ đến Diêm Thần, thật sự cô biết bỏ đi lúc này chỉ là trốn tránh, có điều cô đã đặt đơn thỏa thuận ly hôn trên đầu giường.

Cô còn để lại lời nhắn cho Diêm Thần. Từ lúc sống lại đến nay, rốt cuộc cô cũng hiểu điểm đến thích hợp của cô và Diêm Thần là ở nơi nào.

"Diêm Thần, sợ dĩ anh đối với em như vậy là vì chúng ta còn tương lai rất dài phía trước, thế nhưng, em nghĩ, trong lòng em, em chỉ muốn lập tức kết thúc mà thôi."

Viết xong mấy lời này, Minh Mị chỉ hi vọng Diêm Thần có thể buông tha cho cô, cũng như cô đã buông tha cho anh.

Trong lúc nhất thời, trời tối lúc nào không hay, Tân Khả Khả đề nghị đi uống một ly vì hiếm khi tha hương mà gặp được nhau.

Minh Mị đội mũ và đeo khẩu trang, tuy trong thành phố nhỏ này người nhận ra cô cũng không nhiều.

Hai người đi qua khu phố cổ, nơi này là nơi khách du lịch đến tham quan nhiều nhất. Qua chuyến đi này Minh Mị chân chính cảm nhận được không ít bầu không khí sôi động, trước đây chị Lý Hương nói cô cái gì cũng tốt, chỉ thiếu cảm giác sinh động nhiệt tình.

Hai người đi vào một quán bar nhỏ ven đường, Minh Mị gọi một ly cocktail, cô uống vài ngụm thì cảm thấy đầu óc choáng váng, đúng lúc này chuông điện thoại reo lên.

Màn hình hiển thị ----- Diêm Thần.

"Có chuyện gì vậy." Minh Mị quay đầu nhìn Tân Khả Khả.

Bỗng chốc, cô từ từ mất ý thức, cảnh trước mắt mờ hồ.

Có điều không đợi Minh Mị kịp nhận điện thoại, trước mắt đã tối sầm, trước khi hoàn toàn mất ý thức, cô nhìn thấy Tân Khả Khả tươi cười.

Chương 41: Tảng sáng

Minh Mị không ngờ mình lại rơi vào tình cảnh nguy hiểm như vậy, từ khi sống lại đến nay, không phải cô chưa từng âm thầm điều tra thân phận nhóm người bắt cóc cô kiếp trước, có điều hoàn toàn chẳng có manh mối gì cả, thế nên Minh Mị tin rằng chuyện đó chỉ là ngoài ý muốn, là bất hạnh của cô.

Nhưng hôm nay cô trải qua chuyện giống như vậy ở một địa phương khác, chẳng hiểu sao lòng Minh Mị bỗng nảy sinh cảm giác quả là số mệnh.

Cô bị bịt mắt, tay chân bị trói, cô nghe đám người kia nói chuyện nhưng không biết nói gì, chỉ có thể đoán đó là ngôn ngữ của vùng Đông Nam Á.

Hiện tại, thuốc mê trên người cô vẫn chưa tan hết, cả người không có sức, có điều dù sao cô cũng đã trải qua một lần, sau khi sống lại đến nay cũng thường xuyên rèn luyện và liên tục tham gia các lớp học thể chất, quan trọng nhất là hiện giờ cô hết sức tỉnh táo, tỉnh táo để tìm cơ hội tự cứu mình.

*

Diêm Thần phát hiện thiết bị định vị anh gắn trên người Minh Mị bị phá hỏng rồi, đầu tiên anh tìm Lý Hương lấy lịch trình của Minh Mị rồi bay thẳng đến thành phố M.

Trước khi lên máy bay, Diêm Thần vận dụng các mối quan hệ của nhà họ Diêm tại thành phố M, bằng mọi giá phải tìm được Minh Mị.

Rốt cuộc máy bay cũng đáp xuống sân bay tư nhân thành phố M, có điều tìm Diêm Thần vẫn còn treo trên không trung.

Từ trước đến nay khi gặp chuyện Diêm Thần đều rất bình tĩnh, chỉ có chuyện của Minh Mị mới có thể khiến anh suy tính trước sau, trong lòng cũng không thể không chế được lo lắng.

Xuống máy bay, người nhà đã chờ Diêm Thần sẵn ngoài xe Rolls-Royce.

Người tới đón anh bắt đầu báo cáo toàn bộ tin tức thu thập được trong mây tiếng qua, nơi Minh Mị xuất hiện lần cuối cùng là quán bar ven đường, lúc ấy bên cạnh cô còn có một cô gái cùng độ tuổi.

*

Trong xe yên tĩnh, tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên.

Ấn phím bắt máy, đầu bên kia bắt đầu nói chuyện.

"Tham mưu trưởng Diêm. . ."

Dường như người nọ còn định nói một tràng dạo đầu dài, thế nhưng Diêm Thần đã cắt ngang.

"Cô ấy ở đâu?" Bất luận tình tảo cỡ nào, anh vẫn muốn biết cô có bình an vô sự hay không.

Nghe thế, người ở đầu bên kia điện thoại thoáng dừng lại, lời đã đến bên môi không thể nói ra quả thật rất khó chịu, dù không cần đối mặt, nhưng người đàn ông như Diêm Thần cũng khiến hấn ta ghen hòng.

Y Lai cũng không sợ hãi, rất thoải mái báo địa chỉ.

*

Dự báo thời tiết thông báo cơn siêu bão nhiệt đới số 17 năm nay sắp đổ bộ vào đất liền. Bầu trời âm u giống như sắp tận thế, gió mạnh gào thét tứ phương, toàn thế giới chao đảo.

Một chiếc xe con phóng như bay trên đường cao tốc, tựa như một vệt sáng trong đêm tối, phá tan bóng tối vô tận.

Diêm Thần biết rõ đây là hành động trả thù dành cho anh, giọng của Y Lai, tên cầm đầu thứ hai của tổ chức buôn bán ma túy khu Tam Giác Vàng, làm sao anh có thể không nhận ra?

Đây là lần truy quét ma túy còn sót lại, cũng là cơ hội để cứu cô gái anh yêu thoát khỏi sự an bài của sô phận.

*

Dù đi một mình, nhưng Diêm Thần đã chuẩn bị kỹ lưỡng.

Càng đến gần khu Tam Giác Vàng không ai quản lý, khắp nơi đều có tai mắt của tập đoàn buôn bán ma túy.

Diêm Thần biết rõ, chỉ cần anh dẫn thêm một người, có thể anh sẽ mãi mãi mất đi người con gái anh yêu, chuyện mạo hiểm như vậy anh tuyệt đối không làm.

Mà Diêm Thần cũng là một nhân tài ngụy trang, anh biết tiếng Myanmar, tiếng Thái, thậm chí là ngôn ngữ địa phương, anh đều biết.

Xe bị đẩy xuống khe suối, Diêm Thần giấu kỹ điện thoại dự phòng, thay đổi ngoại hình.

Dù chỉ tới đúng một lần, nhưng địa hình nơi đây anh đã ghi tạc trong lòng.

Thời tiết bão bùng càng trợ giúp cho Diêm Thần, thôn nhỏ biên giới bị bão ảnh hưởng, những gia đình sông bằng trồng thuốc phiện và buôn ma túy cũng tập trung bảo vệ nhà ở sân vườn nhà mình.

Tiếng gió gào thét bên tai, một đám trẻ con giả kỵ binh chơi đùa đánh trận mặc mưa gió bão bùng.

Diêm Thần biết tuy trông bọn nó chỉ là trẻ con ngây thơ, nhưng thực chất chúng chính là lưỡi dao sắc bén của tổ chức ma túy.

Diêm Thần tỏ vẻ vô tình đi ngang qua từng căn nhà gỗ, dọc theo đường anh luôn chú ý quan sát tìm cách vận dụng tất cả cơ sở vật chất nơi đây.

Anh có năng lực cứu vợ của mình, không thể để cô có chút sơ xuất nào.

*

Minh Mị luôn vờ hôn mê bất tỉnh, thật ra cô đang nghỉ ngơi dưỡng sức trước khi thuốc mê tan hết, cô cũng không có thời gian nghỉ vì sao "Tân Khả Khả" lại bỏ thuốc mình, ý nghĩa trong đầu cô toàn là làm thế nào để chạy trốn.

Minh Mị biết mình bị giam ở một căn phòng độc lập, bởi vì thỉnh thoảng sẽ có người mở cửa kiểm tra tình trạng của cô, chốt cửa bằng gỗ mỗi lần mở ra

đóng lại đều có âm thanh kéo kẹt.

Ngày hôm qua Minh Mị có xem tin tức, siêu bão nhiệt đới năm nay sẽ đánh thẳng vào thành phố M vào lúc chạng vạng tối.

Tuy cô không biết mình bị giam ở nơi nào, nhưng cô có thể nghe được tiếng gió liên tục gào thét bên ngoài cửa sổ, có lẽ nơi này không cách thành phố M quá xa.

Đại khái đám người bắt cóc quá coi thường cô, bởi vì đã trải qua chuyện kiếp trước, Minh Mị đặc biệt ghi danh học một khóa huấn luyện sống còn, cách trói nút thòng lọng này, thậm chí cô không cần dùng dụng cụ cũng có thể dễ dàng cởi ra bằng kỹ xảo.

Sống lại một đời mà không học được chút kỹ năng này quả là uổng phí.

Có điều bên ngoài thật sự mưa to gió lớn, Minh Mị lắng tai nghe ngóng động tĩnh của đám người đang canh gác ngoài cửa, hình như có ai đó gọi nên cả bọn đã chạy ra ngoài.

Thật sự bọn chúng xem Minh Mị là một cô gái mảnh mai yếu đuối, loại chuyện như chạy trốn không có khả năng xảy ra.

Lúc này, Minh Mị đã cởi xong dây trói tay mình ra, cô bỏ miếng vải đen bịt mắt xuống, xác định bản thân đang ở trong một căn phòng gỗ cũ nát, bởi vì bị trói ở một tư thế quá lâu, Minh Mị không quan tâm cảm giác tê mỏi khi đứng lên, cô vịn chiếc ghế hồng ngay bên cạnh, phía sau phòng có một cửa sổ bị mấy tấm ván gỗ bịt kín, có lẽ do mưa gió quá lớn, mấy tấm ván gỗ kia bắt đầu lung lay, nhân lúc gió mạnh thổi tới hòa tan mọi động tĩnh, Minh Mị dòn hết sức phá cửa, ván gỗ cũ kỹ đã có vết nứt từ trước, cô chỉ cần đập vài cái là cửa sổ đã bị phá. Minh Mị xé váy quần quanh đầu gối và tay kéo vụn gỗ đâm bị thương, sau đó cô không quan tâm quá nhiều trốn khỏi nhà gỗ.

Nếu như có thể dễ dàng trốn thoát như vậy, đó là nằm mơ. Ngay tại lúc Minh Mị vất vả lắm mới bò từ cửa sổ ra ngoài, động tĩnh không nhỏ, dù ý y cỡ nào bọn bắt cóc cũng phát hiện manh mối.

Minh Mị nghe tiếng đàn ông hô hào sau lưng, cô bỏ mặt tất cả liều mạng chạy về phía trước, cũng may mưa gió bão bùng nên đa số người trong tập đoàn ma túy đã đến nơi khác hoặc ở trong nhà, nếu không cô không thể nào chạy trốn được mấy trăm mét.

Thuộc hạ của Y Lai không ngờ một cô gái trông có vẻ mỏng manh yếu đuối lại có thể chạy trốn, không phải bọn chúng không thêm thường sắc đẹp của cô, chẳng qua lão đại Y Lai đã nói phải làm xong chuyện lớn mới cho bọn chúng hưởng thụ một phen. Có điều bây giờ để bọn chúng bắt được cô gái không biết trời cao đất rộng này, dù bị lão đại mắng thì bọn chúng cũng phải hưởng thụ trước cho bỏ tức.

Minh Mị vô cùng sợ hãi, "Đoàng" một tiếng, trong lúc mưa giạt gió rền, tiếng súng càng thêm vang vọng.

Minh Mị sợ muốn chết nhưng cô biết mình không thể dừng lại, tuy nhiên tiếng bước chân phía sau càng lúc càng gần.

Cô đã dùng hết sức chạy về phía trước, nhưng vẫn nghe được tiếng gầm rú của bảy tám tên đàn ông phía sau.

"A -----"

"A. . . Um. . ."

Minh Mị chạy trốn điên cuồng, bỗng dưng cô bị một lực mạnh bắt được cổ tay.

"Dừng. . . Dừng qua đây."

Cả người cô ướt đầm, trên người toàn là bùn đất, trên đầu gối và cánh tay còn chảy máu vì bất chấp chạy trốn.

Cô sợ hãi đến phát run không dám nhìn người nắm cổ tay mình.

"Tiểu Thất đừng sợ, là anh."

Diêm Thần ôm Minh Mị vào lòng, anh nghe thấy tiếng súng rất gần nên nhanh chóng chạy đến, cũng may trước đó súng anh đã cách âm, cho nên anh không tốn quá nhiều thời gian giải quyết đám người đuổi theo phía sau Minh Mị.

Hiện tại, hai người phải nhanh chóng rời khỏi nơi nguy hiểm này, bởi vì người nghe thấy tiếng súng nhất định không chỉ một mình anh.

Minh Mị vẫn còn sợ hãi tột độ, cô được Diêm Thần bế vào xe việt dã, sau đó

anh thành thạo khởi động xe.

Có điều băng nhóm của Y Lai đã đến, dù hai người đã ngồi trong xe cũng bị bao vây xung quanh.

"Tiểu Thất, đừng sợ, có anh ở đây."

*

Nhìn hai người trong xe, Y Lai có cảm giác lần hành động này hoàn toàn thất bại, để con nhóc này chạy trốn được không nói, làm thế nào Diêm Thần có thể trà trộn vào địa bàn có canh gác nghiêm ngặt nơi của bọn chúng?

Có điều Y Lai biết rất rõ hôm nay sẽ là ngày giỗ của Diêm Thần.

Đang lúc Y Lai hạ lệnh nổ súng thì một tiếng nổ lớn xé trời vang lên, trong đêm mưa to gió lớn, ánh sáng chói lóa khiến người ta mở mắt không ra.

Nhân cơ hội này Diêm Thần tăng tốc xe jeep mở ra một con đường máu.

Ra khỏi Ứng Chủ Câu bọn họ sẽ an toàn, Diêm Thần đã liên lạc với các quốc gia đang tiến hành thu lưới bắt những con cá lọt lưới trong đợt truy quét ma túy lần trước, lần này Y Lai trả thù cũng là vũng vầy giã chết mà thôi.

Minh Mị ngồi trên ghế lái phụ, cuối cùng tinh thần cô cũng ổn định một chút, cô chưa kịp hỏi vì sao Diêm Thần có mặt ở đây thì tiếng súng đạn đã vang lên như sấm phía sau.

"Cúi xuống." Diêm Thần lạnh lùng hô rồi dùng một tay đè đầu Minh Mị xuống.

Ngay sau đó anh đánh tay lái quẹo cua gắt, địa hình đồi núi phức tạp, đường càng lúc càng khó đi.

Kính chắn gió phía sau đã bị đạn bắn nát, Diêm Thần xoay người thật nhanh ném lựu đạn về phía xe đang truy sát phía sau, chiếc xe nổ nát vụn.

Diêm Thần nắm chắc ở chỗ Y Lai nhất định phải bắt người sống, Y Lai muốn anh chết, nhưng hắn càng muốn dùng anh để đàm phán hơn.

Có điều, Diêm Thần không thể để bọn chúng thực hiện được âm mưu, hướng

chỉ còn liên quan đến tính mạng người anh yêu.

Dù đã nổ hai xe nhưng đám người phía sau vẫn đuổi theo ráo riết, có lẽ bọn chúng đã huy động toàn lực lượng.

Phía trước đã là sườn núi không còn đường đi, Diêm Thần hít sâu một hơi, anh vẫn không nhả chân ga, sau đó đánh tay lái quay ngược xe trở lại.

Chiếc xe truy kích sát phía sau không phanh kịp đành lao thẳng xuống sườn núi.

Tuy đã cố gắng trốn thoát, nhưng bọn họ không còn đường lui nữa.

*

"Buông tay chịu trôi đi tham mưu trưởng Diêm." Y Lai kêu gọi Diêm Thần đầu hàng, hẳn phải báo thù cho đại ca, Diêm Thần đã hại chết đại ca của bọn chúng, bọn chúng phải chuẩn bị cho con đường sống sau này, cho nên nhất định phải bắt sống Diêm Thần.

Chẳng hiểu tại sao, nhìn vào mắt Diêm Thần, Minh Mị cảm thấy lòng mình vô cùng yên ổn.

"Chờ anh trên xe." Nói xong, anh cởi áo chống đạn trên người mình xuống mặc cho Minh Mị.

Minh Mị muốn từ chối để Diêm Thần mặc nhưng đã bị anh ôm lấy.

"Bé ngoan, nghe lời anh."

Minh Mị nhìn Diêm Thần xuống xe, cô biết Diêm Thần có tính toán của riêng mình, nhưng nước mắt cô vẫn tràn khóe mi.

"Tham mưu trưởng Diêm, từ khi chia tay đến giờ vẫn ổn chứ?" Diêm Thần vừa xuống xe, Y Lai đã bắt đầu nói chuyện.

"Giữa chúng ta có chuyện tốt cần ôn sao?" Trong lúc nói chuyện, một tên đàn em đánh lén Diêm Thần từ phía sau bị anh quật qua vai, máy chích điện rơi trên mặt đất.

Bị đánh lén không thành, Diêm Thần cũng không nhìn Y Lai mà bắt đầu trang

bị quân áo bảo hộ cho mình.

"Xem ra tham mưu trưởng Diêm muốn đơn đả độc đấu rồi."

Đúng lúc này, một tên đàn ông cao to khỏe mạnh lao về phía Diêm Thần, trong tay gã cầm dao bầu, nhanh như chớp bổ lên người anh, giữa ngàn cân treo sợi tóc, Diêm Thần nhanh nhẹn tránh thoát, sau đó nhấc chân đá mạnh vào bụng tên đàn ông to khỏe kia.

Y Lai hận đến nghiến răng, hắn cũng biết đám thuộc hạ của mình không phải đối thủ Diêm Thần.

Ngay tại lúc Diêm Thần đá bay tên đàn ông to khỏe kia, Y Lai túm một đứa bé trong tập đoàn ném về hướng Diêm Thần.

Diêm Thần nhanh tay rút súng ngắn trên hông, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lên đạn, bóp cò.

Đứa bé kia gục xuống vũng máu trước mặt Diêm Thần, trên tay còn cầm kim độc.

Y Lai nhìn thuộc hạ tử thương hết người này đến người khác, hắn biết một chọi một e rằng không ai hạ được Diêm Thần.

Y Lai thủ thế, trong nháy mắt tiếng tung hô vang trời, cả đám người đồng loạt xông về phía Diêm Thần, nhưng Diêm Thần lại lấy một quả lựu đạn từ trong túi ra, rút kíp nổ ném về phía Y Lai.

Y Lai không ngờ Diêm Thần giấu nhiều vũ khí như vậy, nhất thời, đám người phóng tới chỗ Diêm Thần nhanh chóng chạy tứ tán.

Thừa lúc này Diêm Thần chạy lên xe, xe vẫn trong tình trạng nổ máy, anh lập tức lái xe quay đầu chạy thẳng tới sườn núi phía trước.

Chiếc xe mạnh mẽ lao qua đám người, Y Lai đang ôm đầu nằm rạp trên mặt đất, lúc này hắn mới phát hiện ra mình bị Diêm Thần qua mặt.

Hắn cầm khẩu AK bên cạnh lên nhắm bắn thẳng về phía xe Diêm Thần, đánh không được thì cá chết lưới rách, hắn muốn trả thù.

Làn đạn lao nhanh như ong vò vẽ vỡ tổ, còn Diêm Thần thì sao? Minh Mị

nhìn thấy máu tươi thấm ướt vai anh, nhuộm đỏ cả ghê ngồi.

Cô luống cuống tay chân nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh, cô nhanh chóng giật dây cột tóc của mình xuống băng bó cầm máu giúp Diêm Thần.

"Anh không sao, em đừng sợ."

Đến lúc này, anh còn an ủi cô.

Minh Mị hiểu chuyện gạt đầu, sau đó cô nhìn thấy Diêm Thần mỉm cười.

"Yên tâm, sẽ an toàn nhanh thôi."

Diêm Thần cởi dây an toàn của cô ra, đã vào đường cùng, xe đuổi theo phía sau càng lúc càng gần, chiếc xe việt dã trưng dụng tạm thời này cũng hết xăng, bảo tố khiến người ta không nhìn rõ đường đi phía trước.

Diêm Thần tháo đệm xe quần lên người Minh Mị, sau khi hoàn thành tốt công tác bảo vệ, anh ôm chặt cô vào lòng.

"Nhắm mắt lại, đừng sợ."

Diêm Thần giẫm mạnh chân ga, trong đêm tối, chiếc xe lao như điên xuống vách núi.

Minh Mị nằm trong vòng tay mạnh mẽ ấm áp, lăn thẳng xuống sườn núi.

Tiếng hét, tiếng chửi thề, máu tươi hòa lẫn da thịt. . . Toàn bộ khắc sâu vào tâm trí.

Trời tối đen như mực, đưa tay không thấy rõ năm ngón, cô từ từ mất ý thức.

Bên tai vang lên tiếng người nọ thủ thỉ: "Tiêu Thất, tỉnh, đừng ngủ."

Chương 42: Phiên ngoại: Đuổi từ bích lạc xuống hoàng tuyền.

Thân thể ấm áp của cô gái lạnh dần, tim Diêm Thần cũng đóng băng từng chút.

Mỗi một lần đều khiến tim đau đớn như vậy, anh đã dốc lòng bày mưu tính toán tường tận, nhưng vẫn thua bởi lời nguyên rủa, tại sao người chết không phải là anh?

Diêm Thần biết mình không thể chết được, nếu không ai có thể đến cứu cô gái của anh đây?

Cấp dưới đứng bên cạnh chưa từng thấy tham mưu trưởng tỉnh táo lạnh lùng trong mọi trường hợp lại lộ ra sắc mặt tuyệt vọng như vậy, giống như một người đang sống sờ sờ bỗng chốc biến thành cái xác không hồn.

Tuy nhiệm vụ lần này có chút ngoài ý muốn, không ngờ có thêm một con tin nữa, mà không may là con tin này đã thiệt mạng, song nhìn chung kết cục này đã tương đối tốt. Tại sao thái độ tham mưu trưởng lại kỳ lạ như vậy chứ?

Chẳng ai dám lên tiếng, thời gian gần như dừng lại.

Trước khi tham gia hỗ trợ hành động quét ma túy, Diêm Thần đã kiểm tra GPS anh lén cài trên người Minh Mị, dường như cô đang ở nước ngoài, hơn nữa đội trinh sát chỉ thám thính được có một con tin, mà con tin này chính là bạn gái của Lâm Trạch - Người đã hi sinh trong lần hợp tác quét ma túy quốc tế 319, cho nên có thể phán đoán bọn buôn ma túy này ôm tâm lý muốn trả thù. Vì thế sau khi phá tan phòng tuyến và chống cự của bọn tội phạm, tiến thẳng vào phòng nhốt con tin, lúc Diêm Thần xông vào phòng cứu Tân Khả Khả đã hôn mê, bộ đàm thông báo còn một con tin bị nhốt ở một căn phòng khác, Diêm Thần cho rằng như vậy đã kết thúc, đến khi anh nhìn thấy toàn thân Minh Mị đầy máu được đưa lên xe cứu thương.

Diêm Thần không dám tin vào sự thật trước mắt, anh không thể nào giành lại cô gái anh yêu từ tay tử thần.

Anh không khỏi nhớ tới đại án 319, lúc Diêm Thần chỉ huy đội đột kích thẳng vào hang ổ của trùm buôn ma túy, ngay khi trùm ma túy ném boom về phía anh, đồng đội của anh Lâm Trạch không màng tính mạng đẩy anh ra, sau đó Diêm Thần cố nén bi thương bắt trọn ổ ma túy, trùng hợp một một tên trong đó là thầy cúng.

Diêm Thần sẽ không bao giờ quên vẻ mặt tươi cười khi niệm chú của gã, gã nguyên rủa Diêm Thần, khiến anh mãi mãi mất đi người anh yêu nhất.

Cũng lần đó, anh mất đi chiến hữu tình như tay chân Lâm Trạch, Lâm Trạch vì cứu anh mà chết, mà từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện Lâm Trạch chỉ có một nguyện vọng duy nhất chính là chăm sóc Tân Khả Khả giúp anh ấy. Từ trước đến nay Diêm Thần là người giữ chữ tín, không chỉ vì anh thiếu Lâm Trạch một cái mạng, mà còn là sứ mệnh một quân nhân như anh phải gánh vác.

Trước kia, Diêm Thần không tin quỷ thần, không tin số mạng.

Đến khi anh và Minh Mị đã kết hôn, anh chỉ có thể nhìn thấy cô gái còn mới nở nụ cười sống động ngày hôm qua trong nhà xác lạnh như băng.

Trong một lần tham gia nhiệm vụ chống khủng bố, mạng anh như chỉ mảnh treo chuông, giữa lúc sinh tử anh nhìn thấy một khe hở thời gian không gian kín, sau khi nhặt lại mạng sống, anh cần phải tìm cách cứu cô gái của anh.

Khoảng thời gian sau khi mất cô, mỗi lần ngắm ảnh cô Diêm Thần đều cảm thấy tim đau như cắt, mỗi lần nghe tên cô anh đều không ngừng run rẩy.

Thế giới anh khi không còn cô, thì không còn màu sắc.

Diêm Thần từng nghĩ có phải chỉ cần anh không tham gia lần hành động kia, cô sẽ không sao? Thậm chí anh còn định không theo đuổi nghề nghiệp này, làm một người bình thường, sống đơn giản cùng cô qua cả đời.

Mang theo niềm tin như vậy, Diêm Thần không sa đoạ trong bi thương nữa, anh cần phải nghịch thiên cải mệnh, dù kết quả cuối cùng bản thân anh nhận hậu quả trời đất không tha.

Mỗi một lần xuyên qua, anh đều giãy giụa trước khi chết, dù hồn phi phách tán rồi nhưng trái tim vẫn thổn thức đau đớn, nhưng lại không bằng cảm giác sống không bằng chết khi anh mất đi cô, không biết Diêm Thần đã ngán ngạo trong bóng tối bao lâu, lúc mở mắt ra anh nhìn thấy cô gái anh yêu bình thản

nằm bên cạnh anh, đó là ngày thứ hai sau khi hai người kết hôn.

Anh cho rằng chuẩn bị chu đáo sẽ có thể cứu cô.

Song không ngờ, anh lại nhìn thấy từng lần từng lần cô chết trước mặt anh.

Người tính không bằng trời tính hay sao? Diêm Thần không tin.

Bởi vì mỗi một lần, Diêm Thần biết anh đã thay đổi được thời không, tuy hiệu quả quá mức nhỏ bé, nhưng hiệu lực của lời nguyên rủa cũng không ngừng thay đổi theo mỗi lần anh xuyên qua.

Trong lần xuyên qua thứ 398, anh gặp được một cao tăng, vị cao tăng nói cho anh biết, anh đã vi phạm luật trời, phải trả giá thật lớn.

Có thể nói Diêm Thần gặp khe hở thời gian chỉ do tình cờ, mà năng lượng của khe hở này siêu lớn, anh cũng được xem là nhân tài xuất chúng mới có thể xuyên qua hồn lực lớn mạnh như vậy, điều này đại khái gọi là chấp niệm.

Đại sư hỏi Diêm Thần, dù anh có cứu được người anh muốn cứu, nhưng còn anh thì thế nào? Ý trời đã định, anh cứ u mê không chịu giác ngộ, kết quả cuối cùng chỉ là công dã tràng, thậm chí trời đất không dung.

Tuy nhiên Diêm Thần lắc đầu, anh phải cứu Minh Mị, bất luận anh có ra sao, chỉ vì cô vốn nên sống vui vẻ, tươi cười rạng rỡ dưới ánh mặt trời sáng lạn.

Dù cuối cùng anh phải phiêu bạt trong không gian hư ảo, dù cuối cùng trọn đời bọn họ không thể ở bên nhau.

Anh phải cứu cô, đây là định hướng duy nhất trong cuộc đời anh.

Hơn trăm lần không bỏ cuộc, Diêm Thần cũng từng thử đoạn tuyệt tất cả quan hệ và liên lạc với Minh Mị, không xuất hiện trong cuộc sống của cô nữa.

Nhưng hiệu lực của lời nguyên rủa vẫn không bị ngăn chặn, Diêm Thần biết nếu anh không tìm ra cách giải quyết, thì anh mãi mãi không thể sống yên ổn ở thế giới này.

Qua mấy trăm lần trở về, Diêm Thần đã kiên quyết lạnh lùng xa cách với cô gái anh yêu, chỉ vì đề phòng tập đoàn tội phạm anh từng triệt phá quay lại trả thù.

Anh chỉ có thể âm thầm bảo vệ cô, thậm chí bởi vì hiểu lầm quá sâu giữa hai người, cô không yêu anh nữa, cho nên có thể nói đây là tự tạo nghiệt không thể sống.

Nhưng lần này, rốt cuộc anh đã cứu được cô.

Anh đỡ đạn thay cô, máu thịt mơ hồ, ánh mắt cũng mơ hồ, có điều cô vẫn bình an nằm trong lòng ngực anh.

Diêm Thần biết, lời nguyện rửa mắt hiệu lực rồi.

Hiện tại, hi vọng duy nhất của anh chính là anh có thể hoàn toàn biến mất trong cuộc sống, trong trí nhớ cô.

Chỉ có như vậy, cô mới có thể tươi cười không có nước mắt, dưới ánh mặt trời sáng lạn, cô vẫn rực rỡ động lòng người.

Dù cho, sở yêu cách sơn hải, sơn hải bất khả bình*.

*Sở yêu cách sơn hải, sơn hải bất khả bình: Một trong hai câu thơ trên được trích từ một bài thơ được đăng trên mạng từ năm 2005 trên một diễn đàn lớn về thơ văn, bài thơ có tựa đề là "Vô đề": "Nhất vọng khả tương kiến, nhất bộ như trọng thành / Sở ái cách sơn hải, sơn hải bất khả bình" - Tạm dịch nghĩa: "Một ước mong có thể gặp gỡ, một bước đi tựa như từng lớp thành lũy, nơi cách trở biển núi yêu thương, núi biển không thể bằng phẳng."

Chương 43: Bình Minh

Minh Mị mơ thấy một giấc mơ thật dài.

Trong mơ, vô số lần Diêm Thần ôm lấy thi thể từ từ lạnh như băng của cô, còn cô chỉ có thể dùng trạng thái hồn phách đứng bên cạnh anh, ngay cả một câu an ủi anh cũng không nói được.

Anh Diêm Thần của cô vốn là một người lạnh lùng sắt đá cỡ nào, dù bản thân trúng đạn anh cũng chẳng rơi một giọt nước mắt.

Thế nhưng anh ôm cô, tựa như cái xác không có linh hồn.

*

Minh Mị bị ánh mặt trời ban mai đánh thức.

Trong bệnh viện, cô hoàn toàn không chịu chút tổn thương nào, chỉ có làn da hơi trắng xước.

Hiện tại cô chỉ muốn gặp Diêm Thần, anh thế nào rồi?

Minh Hạo và Kỳ Quan Đặc luôn túc trực trong phòng bệnh, thấy Minh Mị tỉnh lại hai người vô cùng mừng rỡ.

Trải qua chuyện này, Minh Hạo cũng rất cảm kích người em rể mà anh vốn cho rằng sẽ "Xuất ngũ" khỏi cuộc hôn nhân của Minh Mị.

Vì thế hai người dìu Minh Mị đến trước cửa phòng chăm sóc đặc biệt, ba Diêm mẹ Diêm đã túc trực ở chỗ này ba ngày, Diêm Thần bị 19 vết thương, thậm chí có một viên đạn bắn vào chỗ hiểm. Trước đó Diêm Thần đã sắp xếp người tiếp ứng ở vách núi, cho nên hai người được cứu kịp thời, đồng thời các quốc gia cũng cài cảnh sát chìm ở vùng này, cho nên bằng đảng còn sót lại của tập đoàn Khắc Khâm do Y Lai cầm đầu bị bắt toàn bộ, hơn nữa cảnh sát còn giải cứu được một con tin khác là Tân Khả Khả. Tân Khả Khả bị bắt, sau đó một người giỏi thuật hóa trang trong tập đoàn Khắc Khâm đã giả dạng

Tân Khả Khả đi lừa Minh Mị.

Tất cả đã kết thúc, chỉ có Diêm Thần vẫn hôn mê chưa tỉnh lại.

*

Ba năm sau, bộ phim đầu tay của Kỳ Quan Đặc, Giang Tuần và Minh Mị đóng chính, < > được công chiếu toàn quốc, sau đó trở thành hắc mã đạt được quán quân doanh thu phòng vé.

Cả hành trình Kỳ Quan Đặc ở Tây Nam chỉnh sửa kịch bản rất nhiều lần, < > lấy tổ chức quét ma túy quốc tế làm cơ sở, trải qua sáng tác nghệ thuật, tình tiết và hình ảnh càng thêm kích thích, kịch bản cũng hoàn toàn chân thật.

Thông qua bộ phim này Minh Mị nhận được giải thưởng nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, trong phim cô thủ vai một chuyên gia phân tích ma túy quốc tế, kỳ thật là cảnh sát chìm nằm vùng. Nhân vật của Minh Mị là điểm sáng trong bối cảnh nhân vật nam chính là chủ đạo của phim, tuy nhiên Minh Mị cũng không phải là bình hoa chỉ có nhan sắc trong truyền thuyết, lời thoại và kỹ thuật diễn đều tốt, thu hút được rất nhiều fan hâm mộ.

Trong đêm trao giải điện ảnh lớn, Minh Mị đứng trên sân khấu nhận cúp từ tiền bối đi trước.

Theo lệ cũ, MC chương trình hỏi cô muốn cảm ơn ai và kế hoạch đóng phim trong tương lai.

Minh Mị mặc bộ lễ phục cúp ngực màu trắng dài nền nã, nhà thiết kế may theo dáng người hoàn mỹ của cô, Minh Mị cầm micro, nở nụ cười động lòng người, ánh sáng trong mắt lăn lăn gọn sóng.

"Cho tới nay, tôi có quá nhiều hiểu lầm với anh ấy, thế nên tôi không muốn tìm hiểu con người chân chính của anh ấy, tôi vẫn luôn cho rằng vì anh ấy tôi đã chết một lần, nhưng lại không biết ở bên cạnh tôi, anh ấy đã trải qua vô số lần sinh ly tử biệt, tựa như nhân vật chính âm dương chia lìa vào cuối phim. Thế nhưng lần này, tôi muốn nói cho anh ấy biết, tôi sẽ chờ anh ấy tỉnh lại, giống như anh ấy luôn âm thầm bảo vệ tôi. Diêm Thần, người tôi muốn cảm ơn nhất, cũng là người tôi yêu nhất. Mỗi ngày, em đều chờ đợi anh tỉnh lại."

*

Tại bệnh viện lục quân, phòng an dưỡng.

Y tá Vương Diễm Diễm kiểm tra phòng và ghi chép mỗi ngày theo thông lệ.

Phòng bệnh 709, người nằm ở phòng này chứng kiến quá trình Vương Diễm Diễm từ một y tá thực tập đến y tá chính thức.

Đáng tiếc bệnh nhân này là người sống thực vật, nhưng dù vậy vẫn có thể thấy anh ta là một bệnh nhân vô cùng đẹp trai.

Hơn nữa mỗi ngày đều có một chị gái trẻ xinh đẹp đến thăm bệnh nhân này, chị gái trẻ xinh đẹp này đặc biệt rất giống một minh tinh nổi tiếng.

Có điều hôm nay, trong lúc cô đo nhiệt độ cho bệnh nhân thì nhìn thấy ngón tay anh ta cử động.

*

Gần như mỗi ngày Minh Mị đều đến bệnh viện thăm Diễm Thần một giờ, kể cho anh nghe công việc gần đây của mình và những chuyện thú vị trong cuộc sống, nếu phải đến một địa phương khác ghi hình thì cô cũng nhờ Ly Hương gọi video để cô nhìn thấy Diễm Thần.

Thật ra Minh Mị muốn chuyển sang công việc hậu kỳ phía sau màn ảnh, lần đầu đóng phim điện ảnh cũng là lần cuối, hiện tại cô chỉ muốn quay video ghi lại cuộc sống hằng ngày của mình và Diễm Thần.

Hôm nay, Minh Mị mới kết thúc một lễ trao giải, cô từ chối tham dự party ăn mừng, vừa đến cổng bệnh viện cô đã nhận được điện thoại của mẹ Diễm, báo Diễm Thần tỉnh lại.

Cô không màng hình tượng chạy như điên vào phòng bệnh, không thể nào giải thích tâm trạng của mình lúc này.

Lúc nhìn thấy người mình yêu lấy lại sự sống, không còn ở trạng thái ngủ thực vật, Minh Mị đứng trước cửa phòng bệnh, nước mắt tràn mi.

Cô nghe được giọng anh.

"Tiểu Thất, đừng khóc."

Thấy người mình yêu như thế, Diêm Thần không để ý đến việc anh nằm suốt ba năm trên giường bệnh, sức khỏe chưa hồi phục, muốn đứng bật dậy.

Nhưng thân thể mềm mại của cô gái nhỏ đã nhào vào lòng anh, ấm áp chân thật.

Tuy trên người vẫn không có sức, nhưng anh vẫn muốn ôm cô.

Diêm Thần đưa tay vuốt ve gương mặt đỏ bừng vì khóc của Minh Mị.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, sau đó trịnh trọng nói.

"Ngoan, anh không bao giờ bỏ em lại một mình nữa, tuyệt đối không."

Chương 44: Phiên ngoại - Cả đời sở cầu

Mỗi ngày Minh Mị đều đến bệnh viện đúng giờ, Diêm Thần bắt đầu phục hồi, dù sao cũng đã ba năm không bước xuống giường, tuy tố chất thân thể anh mạnh mẽ hơn người bình thường rất nhiều, nhưng cũng cần có quá trình thích nghi.

Diêm Thần cảm thấy cơ thể mình đã linh hoạt hơn xưa, một mặt anh không muốn Minh Mị quá cực khổ, một mặt anh lại muốn nhìn thấy cô mỗi ngày. Vì thế, anh chỉ hi vọng sức khỏe mau phục hồi một chút.

Nhưng, dục tốc bất đạt.

Hôm nay, đã 11 giờ trưa, nhưng anh vẫn chưa thấy bóng dáng Minh Mị xuất hiện.

Diêm Thần nhìn đồng hồ treo treo tường, trong lòng không khỏi lo lắng.

Vì muốn Diêm Thần có toàn tâm toàn ý bồi dưỡng sức khỏe, Minh Mị đã tịch thu điện thoại của anh, thế nên hiện tại tham mưu trưởng Diêm thần thông quảng đại của chúng ta, ngay cả quyền lợi sử dụng điện thoại di động cũng không có.

Diêm Thần mới bắt đầu quá trình vật lý trị liệu, đối với người đi đứng nhanh nhẹn như anh mà nói, tình trạng này khiến anh khó có thể thích ứng, anh dùng tay chống lên khung đỡ, miễn cưỡng đứng lên, từng bước từng bước một đi đến cửa sổ phòng bệnh, khoảng cách chỉ mười bước chân nhưng anh phải tốn hơn 10 phút đồng hồ.

Từ chỗ này có thể quan sát xe chạy vào bãi đỗ bệnh viện, cứ như vậy, Diêm Thần đứng trước cửa sổ 20 phút, nghiêm nhiên trở thành hòn vọng phu, thế nhưng vẫn không thấy bóng dáng Minh Mị.

Từ trước đến nay tham mưu trưởng Diêm vốn điềm tĩnh cũng bắt đầu lo lắng.

Đột nhiên Diêm Thần hiểu rõ, mấy ngày nay trong quá trình tĩnh dưỡng, anh

thường xem phim truyền hình, trong phim nữ chính thường lo lắng cái này lo lắng cái kia, quan tâm quá hóa loạn.

Tham mưu trưởng Diêm hoàn toàn không phát hiện, hiện tại anh đã tiến vào trạng thái "Nội trợ".

Trễ nửa tiếng so với thời gian Minh Mị thường tới, "Két" một tiếng, cửa phòng bệnh bị đẩy ra.

Trên tay cô xách theo bình giữ nhiệt màu xanh, hai má đỏ hồng, đôi môi khẽ nhếch, ngực hơi phập phồng, thở hổn hển vì chạy.

Vừa nghe tiếng cửa mở, Diêm Thần vội vàng xoay người muốn đi về phía cô, thể nhưng anh lại quên mất tình trạng sức khỏe của mình hiện giờ, động tác quá mạnh, cả người anh lao đảo sắp ngã.

Minh Mị thấy không ổn nên nhanh chân chạy tới.

Có điều dù bệnh nặng mới khỏi nhưng Diêm Thần vẫn cao lớn hơn Minh Mị rất nhiều, kết quả chèo kéo một hồi, Minh Mị đã bị Diêm Thần đè dưới thân.

Hơi thở nóng bỏng của anh liên tục phả lên phần cổ trắng nõn của cô.

Đã lâu hai người chưa thân mật như vậy, mà tư thế bây giờ cũng do bất đắc dĩ.

Cô sợ anh ngã nên mới đến đỡ, ai ngờ sẽ như thế này. . .

Hương vị cô gái nhỏ quá đôi ngọt ngào, thoáng chốc đã quấy nhiễu tâm trí Diêm Thần.

Cô là người anh yêu, cho đến bây giờ luôn chiếm lấy tâm trí anh.

"Diêm Thần, em. . . em có hầm canh sườn củ từ cho anh."

Nghe thấy giọng nói nũng nịu của cô, lúc này Diêm Thần mới lấy lại tinh thần, anh đè nặng cô như vậy, đúng là không hay lắm.

Diêm Thần muốn chống tay nhắc người khỏi thân thể Minh Mị, có điều thân thể chưa hoàn toàn phục hồi, tay vừa dùng sức, trong nháy mắt cảm giác vô lực kéo tới, Minh Mị còn chưa kịp lách mình tránh đi nơi khác thì đã bị anh

đề dưới thân lần nữa.

Mà càng không thể miêu tả chính là, tuy Diêm Thần chưa thể khôi phục đi đứng, nhưng vật không nên đứng thẳng nào đó, lại chống lên bắp đùi Minh Mị.

Tuy hai người đã không hoan ái ba năm, nhưng dù sao cũng là người yêu thân mật nhất, Minh Mị có thể tình tường cảm nhận được biến hóa nảy sinh trên người anh.

Mặc dù Diêm Thần vô cùng bất mãn với tình trạng hiện giờ của cơ thể mình, song bất thình lình thân mật khăng khít, lại khiến lòng anh sinh ra cảm giác thỏa mãn cực lớn.

Đại khái là do ngại tình hình sức khỏe của Diêm Thần, hơn nữa mỗi ngày đều có người đến thăm, cho nên sau khi anh tỉnh lại, ngoại trừ cái ôm thân mật lúc ban đầu thì sau đó, mỗi khi hai người đơn độc ở chung, Minh Mị cũng không để lại dấu vết duy trì khoảng cách nhất định với anh.

Đương nhiên Diêm Thần phát hiện được, điều này khiến anh cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa thất bại.

"Em. . ." Minh Mị muốn nói với anh để cô tự đứng dậy.

Nhưng Diêm Thần đã giành mở miệng trước, "Không thích như vậy phải không?"

Giọng nói trầm âm từ tính của anh kè sát bên tai cô.

Nghe anh hỏi như vậy, cảm giác tê dại bỗng lan khắp toàn thân Minh Mị.

"Hôm nay em mới học nấu canh sườn củ từ, cho nên đến muộn. . . Đúng lúc trên đường kẹt xe."

Minh Mị giải thích lộn xộn khiến Diêm Thần bật cười.

"Ừ, anh biết." Nhưng vẫn không kiềm chế nổi lo lắng.

Diêm Thần chống tay bên cạnh Minh Mị, như vậy anh dễ dàng đứng dậy hơn, cô gái dưới thân anh hai má trắng nõn nhiễm hồng, đôi mắt to tròn ngập tràn hơi nước, lông mi khẽ run, đôi môi đỏ mọng hé mở, xinh đẹp tuyệt trần.

"Bảo bối, em ướt."

Những lời này quả thật như sấm sét giữa trời quang, toàn bộ lực chú ý của Minh Mị đều đặt trên người Diêm Thần, cho nên không ngờ anh đã vói tay vào mép quần lót viền ren của cô.

Hôm nay cô mặc một bộ váy liền thân, vô cùng thuận tiện cho người nào đó tiến quân thần tốc, chẳng qua là không ngờ, với tình trạng anh hiện nay mà vẫn còn tâm trạng đùa giỡn cô?!

Mà quan trọng là cô lại hoàn toàn ẩm ướt, rõ ràng suốt ba năm qua cô chưa từng thỏa mãn dục vọng, cuộc sống mỗi ngày đều hết sức phong phú.

Bây giờ vừa bị Diêm Thần chạm vào, cô thể cô lập tức trở nên phóng đảng, Minh Mị đành cam chịu số phận mất mát lại.

Thấy cô như vậy, Diêm Thần âm thầm bật cười.

"Bảo bối ngoan, chờ anh khỏe lại sẽ thỏa mãn em ngay."

Diêm Thần trịnh trọng nói như thể chuyện rất quan trọng, nghe thấy thế mặt Minh Mị đỏ như bị phỏng, cô không có ý này!

Đúng lúc này, bác sĩ đẩy cửa bước vào, Minh Mị vô cùng xấu hổ như bị bắt gian tại giường.

Sau khi kiểm tra tổng quát, bác sĩ nói Diêm Thần phục hồi không tệ.

Nhìn nơi nào đó đang phẩn chấn của Diêm Thần, Minh Mị cảm thấy cô không nên mặt dày hỏi bác sĩ tình trạng bệnh tình của Diêm Thần nữa.

*

Ba tháng sau.

Sức khỏe của Diêm Thần đã ổn định, tốc độ bình phục tốt hơn người bình thường nhiều lắm, nhưng bác sĩ vẫn dặn dò sau khi xuất viện phải tĩnh dưỡng nhiều hơn nữa, tránh để lại di chứng sau này.

Hôm nay là ngày Diêm Thần chính thức về đơn vị trình diện.

Nhìn thấy tham mưu trưởng còn sống sờ sờ, Ngụy Đông kích động đến nỗi nước mắt chảy ròng ròng.

Có điều, chính ủy không đồng ý, ông bảo quân y kiểm tra sức khỏe cho Diêm Thần một lần nữa rồi cho anh nghỉ thêm một tháng.

Chính ủy đang chuẩn bị một đóng lớn lý do thoái thác để khuyên Diêm Thần nên tịnh dưỡng thêm, ông muốn bồi dưỡng Diêm Thần thành người kế nghiệp mình, không muốn anh chết trẻ.

Không ngờ Diêm Thần đồng ý ngay lập tức, chính ủy không biết, sau khi khỏi bệnh Diêm Thần còn muốn thực hiện một chuyện quan trọng.

*

Đỉnh Tây Sơn, ban đêm, ngửa đầu ngắm bầu trời đầy sao.

Đây không phải lần đầu Minh Mị đến Tây Sơn, nhưng lần này có Diêm Thần ở bên cạnh nắm tay cô.

Có điều bây giờ Minh Mị không có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp, mắt cô một lòng dán lên người Diêm Thần, anh vừa mới xuất viện mà cứ khăng khăng dẫn cô lên núi ngắm cảnh đêm, hoàn toàn không để lời bác sĩ dặn ở trong lòng.

Đương nhiên Diêm Thần trông thấy cô gái nhỏ nhịu mày thật chặt, nhân lúc cô không chú ý, anh dè cô lên cây đại thụ ở ven đường.

Nhất thời không đề phòng, cộng thêm đường núi vắng tanh, chỉ có ánh đèn đường mờ ảo, Diêm Thần đột ngột đến gần, khiến tâm lý bất an của Minh Mị càng thêm khẩn trương.

Thấy Diêm Thần cúi đầu sắp hôn xuống, Minh Mị vội vàng dùng khuỷu tay cản người không an phận nào đó lại.

"Em cảm thấy chúng ta nên xuống núi sớm một chút."

Thời điểm này không nên nói mấy lời sát phong cảnh, nhưng Minh Mị thật sự lo lắng sức khỏe Diêm Thần không chịu đựng nổi.

"Sức khỏe anh chưa. . . hoàn toàn khôi phục." Tuy Minh Mị tự trấn an mình rằng cô và Diêm Thần đã là vợ chồng già, nhưng anh tới gần mang theo hương vị đàn ông tràn ngập tính chiếm hữu, khiến cô hít thở dồn dập.

"Yên tâm, anh sẽ không bắt nạt em ở đây đâu."

Minh Mị: ??

Trong nháy mắt, cô hiểu bắt nạt trong lời người nào đó là có ý gì rồi.

Minh Mị cắn môi, không khỏi tức giận.

Có điều tiếp theo, Diêm Thần bỗng bế cô gái nhỏ không nặng bao nhiêu lên, sau đó vững vàng đi lên bậc thang.

"Ngoan, đừng giãy giụa."

Minh Mị thầm muốn giãy giụa, nhưng hormone nam tính của Diêm Thần bao phủ xung quanh, cả người cô gần như nhũn ra.

Diêm Thần bế công chúa Minh Mị đi xuyên qua biển hoa tường vi, phía sau là đèn pha lê sáng lấp lánh và muôn ngàn đom đóm bay dập dờn.

Diêm Thần trình trọng quý một chân trước cô gái đang ngồi trên thành bồn hoa, tựa như kỵ sĩ tuyên thệ trước vị công chúa hân ái mộ và tôn kính nhất.

Thiên ngôn vạn ngữ đều không thốt nên lời.

*

Một tháng sau, Diêm Thần mang đến cho Minh Mị một hôn lễ độc nhất vô nhị.

Trên bờ biển Aegea xanh thẳm thuộc đảo Saipan* trời xanh mây trắng, trong thánh đường Selby. . .

*Saipan (/sai'pæn/, tên gọi cũ trong tiếng Tây Ban Nha: Saipán) là hòn đảo lớn nhất của Thịnh vượng chung Quần đảo Bắc Mariana thuộc Hoa Kỳ, một chuỗi 15 hòn đảo nhiệt đới nằm trên quần đảo Mariana phía tây Thái Bình Dương. Theo điều tra dân số năm 2017, dân số của hòn đảo khoảng 52.263 người. (Wikipedia)

Diêm Thân ngắm cô gái nhỏ trong bộ váy cưới trắng thuần khiết, cảnh thiên nhiên tráng lệ ngoài kia cũng không sánh bằng vẻ đẹp của cô.

Mà anh cũng dùng hành động chứng minh lời hứa với Minh Mị, từ ánh mắt anh, từ trái tim anh, cả đời sở cầu, chỉ duy nhất một người là cô.

Chương 45: Phiên ngoại cả đời docks một trận ném ôn nhu*, cosplay cao H

Mặc dù trong đêm trao giải phim điện ảnh, Minh Mị từng phát biểu một đoạn bày tỏ tình cảm với Diêm Thần, nhưng thân phận Diêm Thần vốn đặc thù, cho nên không có khả năng giới truyền thông cho đăng tin lên.

Từ khi vào nghề đến nay, quả thật đa số tác phẩm Minh Mị đều hợp tác với ảnh đế Giang Tuần, hai người yêu đương từ game show đến phim truyền hình rồi điện ảnh, hợp tác vô cùng ăn ý, cảnh đẹp ý vui. Thế nên hot seach về chủ đề CP của hai người chưa từng hạ nhiệt.

Bao nhiêu fan CP quý cầu xin trời cho hai người ở bên nhau.

Hay là đoán già đoán non, thật ra hai người đã ở bên nhau, chỉ là chưa công khai mà thôi.

Ví dụ như mỗi một lần chủ đề CP "Vợ chồng tầm mỹ" lên hot seach, tuy ban đầu Lý Hương muốn xào CP tăng nhiệt độ, nhưng khi Minh Mị báo cho cô biết mình đã kết hôn và kể rõ mọi chuyện, Lý Hương đã không còn suy nghĩ xào CP trong đầu từ lâu lắm rồi.

Có điều, vô tình cảm liễu, liễu xanh um, các fan CP quả thật là chân ái.

Hiện tại Diêm Thần đã không còn phải kiềm chế tình yêu đối với vợ mình nữa, sau khi bình phục anh nghiêm nhiên trở thành fan hâm mộ số một của Minh Mị, hơn nữa còn là fan chung thủy.

Ngoài trượt tuyết, golf, bơi lội, thư pháp, đánh cờ, sở thích mới của tham mưu trưởng Diêm chính là lên weibo xem tin tức về vợ của mình.

Thành phần fan nhiều tiền như Diêm Thần vô cùng thuận lợi gia nhập vào nội bộ fan club, tham gia vào đoàn hậu viện fan hâm mộ Minh Mị.

Vì thế, hiển nhiên Diêm Thần có tiếp xúc với fan CP "Giang Tuân x Minh Mị".

Trong fan club, các fan CP và fan chung thủy bắt đầu khẩu chiến.

Tây hồ lô: Wuli Mị nhi và Tuân Tuân quả là trời sinh một đôi, đã có phóng viên chụp được ảnh hai người đi du lịch rồi.

Chỉ Minh Mị: Tại lễ trao giải Mị nhi đã cảm ơn người mình yêu, fan CP các người đừng bịa đặt nữa.

Tây hồ lô: Mấy hôm trước Mị nhi và Tuân Tuân còn tương tác trên weibo, các người mới không biết sự thật.

Mặt trời nhỏ Hậu Nghệ: Hai người yêu thật rồi, tuy Mị nhi không tiết lộ đời sống tình cảm của mình, nhưng quả thật hai người quá xứng đôi.

Trong fan club lời qua tiếng lại, fan chung thủy và fan Cp suýt chút nữa là đánh nhau.

Cái gì mà rõ ràng số lượng fan CP chúng tôi cao hơn fan chung thủy các người, còn trình ra đủ loại ảnh thân mật và video đã qua cắt ghép.

Diêm Thần là thành viên mới trong fan club, nhưng anh cũng đã hiểu sơ về mức độ cuồng tình đoạt lý của đa số giới trẻ trong fan club.

Diêm Thần không hiểu thuật ngữ của giới fan hâm mộ, nhưng anh lại có thứ mà phần lớn mọi người đều thiếu, đó chính là tiền.

Vì thế Diêm Thần liên lạc với cô gái trưởng fan club, đề nghị vào dịp sinh nhật Minh Mị sắp tới sẽ cho chạy video tuyên truyền chúc phúc ở quảng trường, tòa nhà và các địa điểm công cộng.

Nhất thời, cả fan club ào ào hưởng ứng, nêu ý tưởng thực hiện hoạt động.

Diêm Thần nhân lúc rảnh rỗi thâm nhập vào fan club tìm hiểu và học tập thuật ngữ fan, cũng vô tình chứng kiến rất nhiều fan CP.

Giang Tuân và Minh Mị là đồng nghiệp, ngoài đóng cặp trong các phim ngọt ngào, ngược luyến thì còn có đóng cảnh giường chiếu.

Diêm Thần hiểu rõ tính đặc thù công việc của Minh Mị, nhưng nói không ăn giấm là nói dối.

Vì vậy, vào một hôm trời trong nắng ấm.

Fan CP trong fan club vô cùng hoảng hốt, hơn trăm triệu chủ đề bọn họ thảo luận về "CP tâm mỹ" biến mất không dấu vết, thay vào đó là chủ đề #Vợ tôi đẹp nhất thế gian#, Minh Mị vốn đi theo phong cách trong sáng, cho nên bất kể là fan bạn trai, fan bạn gái, fan vợ đều thích gọi Minh Mị là vợ của mình.

Trong chủ đề #Vợ tôi đẹp nhất thế gian# đa số đều là ảnh và video xinh đẹp của Minh Mị, đương nhiên cũng rất hoan nghênh các ảnh chụp đáng yêu của vợ yêu nhà mình.

Nhờ Ly Hương thông báo Minh Mị mới biết tin này, phản ứng đầu tiên của cô là không ngờ tác phong sau khi tỉnh dậy của ông xã nhà mình lại "Nhỏ nhen" như vậy.

Trong thời gian nghỉ phép, hai người ở lý trong biệt thự trên núi, bởi vì vợ yêu quá lo lắng, cho nên một hai bắt Diêm Thần phải ngoan ngoãn tĩnh dưỡng trong biệt thự suốt kỳ nghỉ, có điều Diêm Thần cũng rất vui, mỗi sáng khi thức giấc đều có thể nhìn thấy vợ yêu của mình, nhưng duy chỉ có một điều anh bất mãn, đó là chỉ có thể ngắm không thể chạm vào, anh đã xuất viện hai tháng, Minh Mị vẫn nhất quyết giữ khoảng cách với anh.

Diêm Thần lướt chủ đề trên weibo do mình tạo, sau đó bấm cùi thiết kế áp-phích của cô trên điện thoại.

Trong lúc này Minh Mị đi từng bước về phía anh, sau đó đón nhận ánh mắt nóng bỏng của người nào đó.

Thật sự đáng vẻ bên ngoài của cô đẹp hơn trên màn ảnh gấp ngàn lần.

"Đây là rượu sừng hươu, anh uống thử xem, mẹ nói rất tốt cho việc phục hồi sức khỏe." Rượu này mẹ Diêm cô ý nhờ người đưa đến biệt thự cho hai người.

Nhìn ly rượu nhỏ Minh Mị đưa tới, Diêm Thần thầm tự hỏi cô nhóc này có biết rượu này bổ cái gì không?

Diêm Thần nhận ly rượu nhỏ, sau đó anh muốn kéo Minh Mị vào lòng, nhưng

Minh Mị né tránh không dẫu vết, không muốn thân mật với anh.

Không ngờ Diêm Thần lại đặt ly rượu sang một bên, "Tiểu Thất, anh chỉ nghe lời căn dặn của bác sĩ."

*

Trên núi cây cối xanh um tươi tốt, bên cạnh biệt thự nhà họ Diêm là rừng trúc bát ngát.

Từ rừng trúc có thể mơ hồ nhìn thấy phòng ngủ chính ở lầu ba, một cô gái mặc đồng phục y tá đang quỳ gối trên giường lớn được đặt làm theo yêu cầu.

Nhìn kỹ có thể thấy bộ đồng phục y tá này không giống với đồng phục y tá bình thường, thân trên bó sát, làm nổi bật dáng người mỹ lệ eo nhỏ ngực lớn của cô gái, hạ thân là váy ngắn nhỏ bao trọn cặp mông tròn, chẳng thể che giấu sự ngạo nghễ và căng đầy, hơn nữa vừa dòi mắt xuống dưới là có thể thấy tiểu huyết non mềm, khiến cổ họng tên sói đói nào đó xiết chặt.

Tuy nói Minh Mị là nhân vật công chúng, người thích cô nhiều vô số kể, vô số video đẹp như tiên trên mạng được fan truyền tay nhau, nhưng Mị thì như thế này chỉ mình anh xem được, cũng chỉ có một mình anh có thể xem.

Dung nhan quyến rũ, xinh đẹp động lòng người, làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Minh Mị chưa bao giờ tưởng tượng chỉ vì đỡ Diêm Thần uống một ly rượu thuốc, mà bản thân cô phải mặc thành dạng này.

Cô ngồi ở trên giường, đối mặt với Diêm Thần từ trên cao nhìn xuống.

"Diêm Thần, bây giờ anh nên uống rượu thuốc." Mẹ đã dặn đi dặn lại, đây là rượu thuốc do một trung y có tiếng ủ, nhất định Diêm Thần phải uống.

Cô đã mặc thành như vậy, anh cũng nên thực hiện yêu cầu của cô.

Minh Mị nhìn Diêm Thần cầm ly rượu nhỏ lên, mắt thấy anh đã đưa rượu đến bên môi, thế nhưng ngay sau đó tay anh bỗng run run, rượu thuốc lạnh buốt đổ hết lên người Minh Mị.

Do vị trí giữa hai người, toàn bộ rượu rơi trên nửa bầu ngực lộ ra ngoài của

Minh Mị, sau đó chảy thẳng vào khe ngực sâu hun hút.

"A. . . Diêm Thần anh. . ."

Hai chữ cố ý còn chưa thốt ra khỏi miệng, Minh Mị đã bị Diêm Thần áp đảo đè trên mặt giường lớn.

Bộ đồng phục y tá do Diêm Thần dụng tâm chuẩn bị, phía sau có một sợi dây, Diêm Thần luồn tay ra sau lưng Minh Mị rút một cái, quần áo tự động cởi khóa.

Cơ thể xinh đẹp không tì vết còn hơn cả Diêm Thần mong đợi, anh không biết đã bao lâu mình không ngắm nhìn cô như vậy.

Minh Mị chống hai tay lên vai Diêm Thần, cô đã cố hết sức ngăn cản không cho anh gần gũi, chẳng hiểu sao hai người vẫn tiến đến bước này.

Anh mặc quần tây đen chỉnh tề, chân dài vô tình tách hai chân cô ra, dáng vẻ giữ sức chờ tấn công.

"Em rót cho anh một ly nữa."

Nói thì nói như thế, nhưng Minh Mị hoàn toàn không có cách thoát khóa vòng tay Diêm Thần, đại khái anh đã phục hồi quá tốt, chút hơi sức của cô không phải đối thủ của anh.

"Cô y tá, anh cảm thấy chúng ta còn có cách khác."

Giữa lúc nói, Diêm Thần giữ chặt bàn tay đang chống lên ngực anh, không cho anh đến gần lại, sau đó anh cúi đầu dễ dàng liếm mút phần rệu giữa hai bầu ngực cô.

Đầu lưỡi đảo quanh da thịt tinh tế mẫn cảm, Minh Mị cảm thấy mỗi một tác da thịt Diêm Thần lướt qua đều đá nung đỏ để dấu vết lại, loại cảm giác này không đau đớn nhưng xúc cảm nóng bỏng khiến người ta tê tái.

Có điều sức khỏe Diêm Thần vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, cô biết mình phải kiềm chế dục vọng không nên có.

Diêm Thần che dấu tình triêu cuộn cuộn nơi đáy mắt, thấy Minh Mị cắn chặt môi, dáng vẻ quỵên rũ vì chịu không nổi nhưng vẫn cố nén, hạ thân anh càng

thêm phân chân hừng hô.

Diêm Thần không nói chuyện, bên tai Minh Mị tất cả đều là tiếng người nào đó mát mát trên da thịt non của nàng, rõ ràng anh cố ý!

Không biết Diêm Thần đã "Uống" hết số rượu vương vãi bao lâu, da thịt nơi anh hôn qua càng đỏ hồng trơn bóng hơn bất cứ nơi nào khác.

Minh Mị cho rằng cuối cùng lòng tốt người nào đó trời dậy, tình nguyện buông tha cô, song ngay tiếp theo cô nghe giọng khàn khàn của anh.

"Chỗ này còn một giọt."

Trong lúc cô bàng hoàng không kịp chuẩn bị, đầu nhũ đỏ tươi cứng rắn đã bị Diêm Thần cắn một cái, khoang miệng âm áp hoàn toàn bao bọc nhũ thịt, kích thích đại não cô.

Thậm chí anh còn dùng đầu lưỡi đảo quanh đầu nhũ đã sưng đỏ, giống như thật sự hút rượu thuốc vương trên đó.

"A. . . Ừm. . ." Minh Mị mắt nhắm cứng đờ, giờ phút này cô hoàn toàn không thể chống cự được trêu đùa của Diêm Thần, tiếng rên rỉ vụn vặt đứt quãng, như muốn câu hồn người ta.

Diêm Thần giữ chặt bàn tay nhỏ lộn xộn muốn đẩy tay anh, thật lâu sau anh mới buông tha cho nhũ thịt bị mút đến đỏ hồng.

Giờ phút này lý trí Minh Mị đã tan rã, Diêm Thần linh hoạt nhẹ nhàng cởi váy cô ra, sau đó tách cặp đùi ngọc mê hồn, ngón tay chen vào xoa nắn hoa huyết mềm mại ẩm ướt, chỗ nào trên cơ thể bảo bối nhà anh cũng đẹp không gì sánh được, tiểu huyết càng thơm ngon mất hồn.

Tiểu huyết đã ướt sũng, Diêm Thần dùng ngón tay tách hai cánh hoa nõn nà, sau đó vân vê tiểu hạch đỏ tươi.

"Ừm a. . . a. . ." Tiếng Minh Mị rên rỉ, đồng thời âm cuối lên cao đầy quyến rũ, ngọt ngào tiến vào tim Diêm Thần.

Anh muốn lấy lòng cô, trong lòng dâng lên cảm giác thỏa mãn khó nói nên lời.

Đương nhiên Diêm Thần cảm nhận được dòng chất lỏng dính dính khi xoa tiểu

hạch Minh Mị, từ vẻ mặt mê loạn của cô, có thể thấy cô sắp đạt cao trào.

Nhưng đối với Diêm Thần mà nói tất cả chỉ mới bắt đầu, anh buông tiểu hạch đã bị chơi đùa đến sung đỏ ra, hai ngón tay tìm kiếm vào bên trong cửa huyết.

Dù sao cũng ba năm chưa từng hoan ái, đường hành lang vốn hẹp dài của Minh Mị càng thêm chật chội, ngón tay chưa kịp cắm sâu thì Diêm Thần đã thở hổn hển, bên trong tiểu huyết quá chật chội quá nóng. Thịt non không ngừng co rút quần lấy ngón tay anh, Diêm Thần cảm thấy một luồng nhiệt tản ra từ sông lưng, anh cởi quần, thả dục vọng bành trướng chậm rãi ma sát bắp đùi trắng nõn của Minh Mị, uống rượu giải khát.

Chẳng qua mới chỉ cắm hai ngón tay vào, thân thể Minh Mị đã bắt đầu run rẩy, quá lâu chưa bị đùa bỡn như vậy, khoái cảm tựa như thủy triều cuộn cuộn, sóng trước vừa tan sóng sau ập tới.

Ngay tại lúc Diêm Thần tách chân cô ra, cô cũng chủ động mở lớn, hi vọng Diêm Thần tiến vào sâu hơn.

Trong khi cô đang đắm chìm trong hưởng thụ, không ngờ Diêm Thần đột ngột rút ngón tay khỏi thâm huyết.

"Um. . .?"

Minh Mị cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn thể hiện chưa thỏa mãn dục vọng, Diêm Thần cực kỳ hài lòng, anh trầm giọng nói với Minh Mị: "Dường như rượu thuốc cũng chảy vào bên trong rồi."

Minh Mị không hiểu vì sao đến giờ Diêm Thần còn cản chặt chuyện rượu thuốc không buông, cô sắp hỏng mất.

Song ngay tiếp theo, hai chân cô bị Diêm Thần ép sát vào eo, môi lưỡi ẩm áp dán lên tiểu huyết đã sớm lây lội từ lâu.

"A. . . a um. . . Diêm. . . Diêm Thần. . . um."

Đã lâu chưa bị chơi đùa như vậy, tiểu huyết nhanh chóng tiết mật dịch, Diêm Thần nhanh chóng nuốt hết vào trong miệng.

Mát mát, xấu hổ chết người ta rồi!

Minh Mị vẫn đang thả hồn theo từng cơn cao trào, Diêm Thần đã rướn người lên ôm eo cô hôn sâu, môi lưỡi giao hòa, lẫn trong đó là đam dịch cô vừa tiết ra, có thể dễ dàng thấy được vô số chỉ bạc len lỏi giữa răng môi.

Mặt Minh Mị đỏ như tích huyết, cô không nên như vậy. . .

"Bảo bối, mùi vị em thật thơm."

Chỉ một câu đã khiến lý trí vừa phục hồi lại quăng lên chín tầng mây, dịch thể nóng hổi không ngừng trào ra khỏi cửa huyết, chảy lan ra khắp đùi.

"A. . ."

Ở trong lòng Minh Mị, Diêm Thần vẫn chưa hoàn toàn bình phục, cô cho rằng anh chỉ hành quân lặng lẽ như vậy thôi.

Nào ngờ cả người cô bị Diêm Thần ôm chặt, sau đó anh mạnh mẽ động thân, cắm gậy thịt thô to vào tiểu huyết mê hồn.

Trong lúc Minh Mị chưa hoàn toàn tiếp nhận, Diêm Thần đã mãnh liệt cắm rút khiến cô liên tục rên rỉ.

"A. . . a. . ."

Từ phía sau nhìn lại, một cô gái da thịt trắng như tuyết, ngồi trên người anh chàng cường tráng da thịt màu mật ong, bị cắm phập phồng lên xuống.

Bàn tay cô vòng quanh lưng anh càng cảm nhận được từng vết thương vì bảo vệ cô để lại.

Diêm Thần cảm thấy gậy thịt cắm trong tiểu huyết cô bị thịt non xoắn chặt, thế nhưng cùng lúc đó, một giọt chất lỏng ẩm áp bỗng rơi trên vai anh.

"Ngoan, đừng khóc." Cô khóc khiến anh đau lòng không thể tiếp tục động tác.

Điều này làm cho Diêm Thần khó chịu hơn việc đối đầu với tiếng súng và quyền cước của kẻ thù gấp trăm lần, cô là người anh nâng trong lòng bàn tay, để trên đầu quả tim.

"A. . . Muốn ông xã cắm sâu, như vậy sẽ không khóc nữa. . ."

Đây là lần đầu tiên sau khi tỉnh lại anh nghe cô gọi ông xã, còn nói mấy lời như vậy.

Dục vọng vốn khó lòng kiềm chế càng bành trướng không thể tả, Minh Mị bị ép vào đầu giường thừa nhận từng đợt cảm rút hung hãn, Diêm Thần cúi đầu ngậm lấy một bên nhũ thịt nhọn nhọn, phía dưới ra sức cắm vào tận cùng.

"A... A..."

Minh Mị bị cảm đến nỗi trước mắt xuất hiện các luồng sáng trắng, anh hoàn toàn chiếm hữu cô từ thể xác đến tinh thần, đôi mắt thăm sâu không ẩn giấu nỗi thâm tình.

Hai mươi cao danh động đô thị, cả đời dốc một trận ném ôn nhu*.

*Toàn bộ bài thơ là:

Hai mươi cao danh động đô thị,

Một thân dốc một trận ném ôn nhu.

Bình sinh không thư Giang Nam tốt,

Nhưng gãy lê hoa theo chiều buồn.

(Viên hàn vân, vương tân dịch)

Từ thuở thiếu niên Diêm Thần đã lập nhiều công trạng, địa vị cao, nhưng vì cứu Minh Mị mà xuyên qua thời không vô số lần, đại đa số mọi người đều vì chuyện này mà chết tâm, nhưng vì Minh Mị, Diêm Thần đã dồn sự dịu dàng của mình cho một người.

Diêm Thần điên cuồng cảm rút, thịt non trong huyết đau xót, eo bủn rủn, hai chân bị cảm đến mất cảm giác, chỗ giao hợp ướt đầm đìa.

Anh bắn tất cả tinh hoa vào bên trong cô, tựa như bổ sung cho thời gian hai người bỏ lỡ quá lâu, có điều Minh Mị biết rõ, sau này hai người còn rất nhiều thời gian ở bên nhau.

*

Minh Mị tỉnh lại sau cơn túng dục quá độ, đèn nõi cô không biết hôm nay là thứ mấy.

Toàn thân bủn rủn đau nhức khiến Minh Mị phải thừa nhận một sự thật, hiện tại người nào đó đang ôm cô từ phía sau đã phục hồi rất tốt, thậm chí còn tốt hơn lúc trước.

"Bảo bối, anh muốn thêm lần nữa."

Minh Mị vừa tỉnh đã nghe được giọng nói trầm khàn của người nào đó, cô còn chưa kịp từ chối thì vật nào đó đang chống trên hông cô, thuận thế cắm vào mật huyết.

"A. . . "

. . .

Sau đó, mấy ngày nghỉ phép kia đã trở thành ký ức ngĩ lại mà kinh của Minh Mị.

Bất cứ ở đâu, bất cứ khi nào, tiểu huyết cô luôn ản chứa vật kia, sinh hoạt hằng ngày chỉ có chuyện đó!

Chương 46: Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê

Thật ra Ly Hương vô cùng tò mò về bối cảnh của Minh Mị.

Khi bọn họ lẫn lộn trong vòng tròn này, người có vẻ ngoài xuất chúng như Minh Mị, nếu gia cảnh bình thường, số dựa vào quy tắc ngầm bò lên trên cũng không ít, từng vòng đều có quy tắc riêng, sau khi dựa vào quy tắc ngầm trở nên nổi bật, có thể an toàn trở ra, hoàn toàn là ít càng thêm ít.

Ly Hương từng gặp vệ sĩ của Minh Mị, với khí chất và ngoại hình của vệ sĩ, dựa vào trực giác nhìn người của Ly Hương, cô cảm thấy anh nhất định không phải người bình thường. Hơn nữa Ly Hương cũng đã đến biệt thự bên sườn núi của Minh Mị, cô mới biết thì ra bảo bối nhà mình có xuất thân cực kỳ giàu sang.

Mãi cho đến hot seach lần trước, Ly Hương mới phát hiện, bảo bối nhà cô đâu chỉ giàu sang, mà còn nặng về phú quý nữa.

Ly Hương cảm thán nghệ sĩ nhà mình số mạng tốt, mà đại khái cô cũng hưởng hưởng ké hào quang của Minh Mị, các nghệ sĩ khác đều tranh giành chế tác lớn sút đầu mẻ trán, thế nhưng các chế tác lớn đều gửi kịch bản đến cho Minh Mị, hỏi cô có thích nhân vật nào hay không.

Có điều quay xong < >, Minh Mị luôn trong trạng thái đình công, bởi vì Ly Hương biết người cực kỳ quan trọng với bảo bối nhà mình đã xuất hiện.

Mà điều khiến Ly Hương ngoài ý muốn chính là, câu chuyện ở phía sau.

Lần nọ, người thân của Ly Hương vấp phải rắc rối lớn, nhưng bởi vì rắc rối quá lớn nên Ly Hương biết chèo kéo quan hệ cực kỳ khó, gần như cô đã vận dụng tất cả các mối quan hệ, nhờ người ta móc nối, nhưng kết quả chỉ tìm được người trung gian.

Có đôi khi Ly Hương cảm thấy, dù cô lẫn lộn trong giới giải trí xây dựng được khoảng trời riêng, nhưng sự thật vẫn cách giới quyền thế quá xa.

Ngày đó, Ly Hương vẫn muốn đến gặp người hiểu biết về vụ án của người thân mà vất vả lắm cô mới dùng quan hệ móc nối được.

Ly Hương rất ít khi tới các đơn vị hành chính này, khó khăn lắm cô mới tìm được chỗ đỗ xe, chuẩn bị đậu xe.

Có điều lúc đi ngang một chiếc Audi màu đen, tài xế hạ kính xuống, lộ ra sườn mặt tinh tế như ngọc thạch của một người đàn ông, Ly Hương nhận ra đó là vệ sĩ của Minh Mị, hơn nữa anh ta còn xuất hiện ở chỗ này, nhìn đến hiệu xe, Ly Hương bỗng vỡ lẽ, chiếc xe này rất ít xuất hiện, thậm chí là số lượng giới hạn, có điều biển số xe mới là thứ vô giá, vệ sĩ của bảo bối Minh Mị nhà cô chắc chắn thuộc tầng lớp quyền quý của đế đô.

Nhất thời, Ly Hương trợn mắt há hốc mồm, chiếc xe kia dừng lại, cửa sổ xe được hạ xuống lần nữa, Diêm Thần gật đầu chào hỏi cô.

Đôi với chuyện của Minh Mị, Diêm Thần đều đề tâm, cho nên mới gặp Ly Hương một lần anh đã nhớ kỹ, Minh Mị thường nhắc đến Ly Hương trước mặt anh, vì thế vì phép lịch sự, anh nên chào hỏi.

Bất luận ở ngành nào, luôn có người đề tâm tiểu tiết.

Sau đó, Ly Hương tiếp xúc với người phụ trách vụ án, ngoài ý muốn người phụ trách này lại vô cùng khách sáo và nhiệt tình với cô.

Rõ ràng cô có việc cầu cạnh người ta, ngược lại người được cầu còn nhún nhường chào đón, Ly Hương lập tức hiểu rõ mọi chuyện không đơn giản.

Lúc tạm biệt, người nọ còn bóng gió nói một câu thay anh ta hỏi thăm thăm mưu trưởng Diêm.

Nháy mắt đó, Ly Hương hiểu một chuyện, xem ra cô không thể nhờ người này giúp đỡ, thì ra khách sáo và nhún nhường là có chuyện muốn nhờ vả cô.

Có điều Ly Hương cũng biết, chuyện này chỉ là hiểu lầm, từ trước đến nay con người cô vốn ngay thẳng, cần giúp đỡ sẽ lên tiếng, chứ không muốn lôi kéo những người không liên quan vào cuộc.

Huông chi, giới chính trị còn sâu hơn giải trí gấp trăm lần.

Mà vị kia của bảo bối Minh Mị nhà cô lại càng không chọc nổi.

*

Rồi có một lần, Minh Mị lần đầu đóng phim võ hiệp.

Trong màn ảnh, cô gái mặc váy cổ trang màu trắng bông bênh, động tác tự nhiên mây trôi nước chảy, mỹ nhân khí chất thiên tiên mang theo một chút rung động khó tả.

Vừa kết thúc cảnh quay, Ly Hương âm thầm trầm trồ khen ngợi, muốn tiến lên ôm bảo bối nhà mình.

Nhưng chẳng biết người nọ bấn thăm ban từ lúc nào, thậm chí còn nhanh chân hơn cô, đi đến trước mặt Minh Mị.

Đương nhiên Ly Hương nhận ra Diêm Thần, anh đưa người nhà và người giúp việc theo, mục đích là mời đoàn phim uống trà chiều.

Đối với mọi người, Diêm Thần tỏ thái độ xa cách nhưng không kém phần lịch sự, mọi người chỉ biết anh là chồng Minh Mị, nhưng lại không biết thân phận chân thật của anh.

Có điều, Ly Hương đều thu hết vào mắt, một người đàn ông cao cao tại thượng, cẩn thận từng ly từng tý đỡ cô gái vừa đu trên dây thép xuống, sau đó nhẹ nhàng cởi dây thừng buộc quanh eo cô.

Trong mắt anh chỉ có bóng dáng Minh Mị, ánh mắt không thể che giấu ân cần và thâm tình.

Vài năm sau, Ly Hương đến nhà thăm Minh Mị vừa hết tháng ở cử, ấn tượng của cô về Diêm Thần lại càng tăng thêm, chỉ ở cử thôi mà trong nhà có đủ thiết bị chuyên dụng và nhân viên chuyên nghiệp.

Có điều, dù sao cũng là lần đầu làm mẹ, Minh Mị đã chuẩn bị sẵn sàng nhưng vẫn luống cuống tay chân.

Đứa trẻ vừa gào khóc, Minh Mị muốn bế con lên đỡ, song Diêm Thần nhanh tay ngăn lại, sau đó để cho bảo mẫu bế ra ngoài.

"Tối qua em không nghỉ ngơi tốt, chỗ này đã có anh và bảo mẫu, đừng lo lắng, mau đi ngủ một giấc đi."

Dỗ Minh Mị đi ngủ xong, Diêm Thần vừa tự chiêu đãi Ly Hương, vừa thành thạo dỗ con nhỏ.

Ly Hương đã nhìn rõ, dù có cặp song sinh long phượng, trong mắt trong tim tham mưu trưởng Diêm chỉ có một người là Minh Mị mà thôi.

Chương 47: Phiên ngoại Quân trang play, cao H

Diêm Thần trở về đơn vị, chuyện đầu tiên nghênh đón anh chính là nhận huân chương, nhận vinh quang thuộc về anh.

Sau khi nghi thức nhận huân chương kết thúc, Diêm Thần về nhà, vừa bước vào cửa đã ngửi được mùi thơm.

Trên người anh vẫn đang mặc quân phục, chàng trai cao lớn cường tráng đi đến gần phòng bếp, cô gái nhỏ của anh còn chưa phát hiện người đàn ông của mình đã về nhà, cô đang chuyên tâm nấu canh.

"Anh về rồi."

Cùng lúc với tiếng nói, Diêm Thần vòng tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ của Minh Mị, hơi thở tràn ngập hormone nam tính nóng rực quấy nhiễu phần cổ trắng ngần của Minh Mị.

Tuy trong phòng bếp mở điều hòa, Diêm Thần ôm sát như vậy, Minh Mị làm sao chống đỡ nổi.

Cô thả chiếc thìa trong tay xuống, sau đó xoay người đẩy chủ nhân của bàn tay không an phận kia.

Thế nhưng đập vào mắt cô là Diêm Thần mặc quân trang, tư thế oai hùng, bùng bùng phấn chấn, bộ quân phục cắt may vừa vặn càng tôn lên vẻ nam tính và đẹp trai của anh.

Lúc quay phim Minh Mị đã từng nhìn thấy diễn viên nam mặc quân trang, nhưng dù sao diễn viên chứ không phải quân nhân, càng không phải Diêm Thần.

Trong trí nhớ, Minh Mị chưa từng thấy Diêm Thần mặc như vậy, cảm giác này hoàn toàn khác khi nhìn thấy anh mặc âu phục mang giày tây, trang trọng không gì sánh kịp, những huân chương đeo trên ngực là quân công chứng minh vô số danh dự, đánh đổi bằng mồ hôi và máu.

Diêm Thần nhìn vẻ si mê khó che giấu của Minh Mị, nhân lúc Minh Mị không kịp đề phòng, anh cúi đầu hôn lên đôi môi hồng mềm mại.

Minh Mị bị Diêm Thần đè lên kệ bếp, cô buộc phải ngẩng đầu đón nhận nụ hôn sâu bá đạo của Diêm Thần, hai tay không cẩn thận chạm vào dây thắt lưng của anh, chưa kịp rút lại thì đã bị anh dẫn dắt cởi bỏ trói buộc.

"Còn chưa ăn cơm. . ."

Giữa lúc tách ra, Minh Mị vội đẩy bàn tay đang làm loạn trên người cô, có điều Diêm Thần đã bị ánh mắt mơ màng của cô nhen nhóm lửa dục, giờ phút này lửa trên bếp ga phía sau cũng giống như ngọn lửa ham muốn trong lòng anh vậy.

"Ăn món ngọt trước khi ăn cơm."

Minh Mị còn muốn nói cô không chuẩn bị món ngọt thì đã bị Diêm Thần đè lên bàn, tạp dề bị cởi ra, khóa kéo váy phía sau cũng bị kéo xuống.

Có điều Minh Mị vẫn cố giãy giụa lần cuối, "Diêm Thần. . . Canh còn đang nấu. . ."

"Cạch -----"

Diêm Thần thuận tay, tắt bếp.

Ngay lập tức, hai chân cô bị nâng lên, thân váy trên đã không đủ che thân, tuy nhiên Minh Mị vẫn không cam lòng giữ chặt quần trong, Diêm Thần dứt khoát nhấc váy lên khiến hai chân cô mở ra thật lớn, quần lót bị người nào đó dùng bạo lực xé nát, lộ ra tiểu huyết đáng thương mang theo mật hoa, hoàn toàn mặc anh cần anh cứ lấy.

"Diêm Thần. . ."

Cô bất an gọi anh, sức khỏe Diêm Thần đã phục hồi như trước, chỉ cần hai người ở gần nhau, cử chỉ thân mật là không thể tránh, nhưng hôm nay là ngày Diêm Thần nhận huân chương, Minh Mị vốn muốn chuẩn bị chúc mừng hoành tráng, bây giờ thành nông nỗi này, hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của cô!

Đương nhiên Diêm Thần biết tâm lòng của cô.

"Bảo bối, em phải biết rằng, em chính là phần quà quý nhất của anh." Môi Diêm Thần dán lên tai Minh Mị, khiến hốc mắt cô đỏ bừng.

"Ông xã. . ." Cô gọi anh, nũng nịu uyển chuyển.

"Ngoan, mở chân lớn một chút."

Rõ ràng là lời thâm tình động lòng người như vậy, nhưng câu tiếp theo của tham mưu trưởng Diêm lại hết sức thô tục.

Minh Mị muốn đánh Diêm Thần nhưng lại bị anh áp đảo, Diêm Thần muốn làm ngay tại chỗ, đúng lúc có thể để Minh Mị vừa chuẩn bị trà chiều vừa đánh bơ làm bánh.

Minh Mị cảm thấy ngực mát lạnh, Diêm Thần xấu xa bôi bơ lên ngực cô.

"A~" Diêm Thần hành động như vậy khiến cô ứa nước mắt, lông mi chớp chớp, trong lòng lập tức nảy ra ý định xấu xa muốn cắn vành tai anh.

Một tay Diêm Thần ôm cơ thể mềm mại của Minh Mị, một tay xoa bóp "Bánh ngọt" một lát nữa anh sẽ ăn vào bụng.

Anh cũng bị con mèo nhỏ trong lòng cào đến nổi ngứa ngáy khó chịu.

"Bảo bối, chúng ta ăn bánh anh đào trước được không?"

Đương nhiên Minh Mị không muốn trở thành bánh anh đào, cô lắc đầu định nói không, nhưng lại bị Diêm Thần hôn.

Minh Mị bị hôn đến sây sẩm mặt mày, thân thể càng lúc càng bủn rủn, đột nhiên nơi riêng tư lạnh buốt, không ngờ Diêm Thần đã bôi bơ vào đó!

Bơ mềm mịn trơn trượt không ngừng hòa tan trong mật huyết âm áp, sau đó hòa tan cùng dịch không ngừng tuôn ra, tiểu huyết liên tục tiết chất lỏng làm ướt mặt bàn bên dưới.

Minh Mị cảm thấy mình sắp xấu hổ chết mất rồi, cô nhắm mắt lại không dám nhìn, Diêm Thần không nhanh không chậm, ung dung cúi đầu, hôn từ đầu nhũ đến tiểu huyết mất hồn, anh thè lưỡi liếm sạch phần bơ dính đầy trên cơ thể cô, thậm chí hút hết dịch thủy ngọt ngấy.

Bên tai tràn ngập tiếng hôn "Chặc chặc", anh cố ý khiến cô xấu hổ như vậy!

Đừng. . . từ bỏ. . . a. . . anh Diêm Thần. . ."

Thấy vòng eo Minh Mị run run đồng thời hai chân không tự giác khép chặt, anh biết rõ cô đã động tình, hơn nữa còn sắp đặt cao trào.

"Bảo bối, nói cho anh biết, muốn bị cấm vào đâu?"

"Ừm. . .?" Minh Mị mở đôi mắt lấp lánh nhìn Diêm Thần, tuy đã cởi dây lưng, nhưng trên người anh vẫn đang mặc quân trang chỉnh tề.

Quân phục uy nghiêm trang trọng, còn dính vài giọt nước khó gọi tên.

Lúc này, cô gái nhỏ bị đè trên bàn chống tay ngồi dậy, muốn cởi quân phục của Diêm Thần ra.

Sao anh có thể mặc như vậy làm cô, trong đầu cô không khỏi nhớ lại hình ảnh hai người mất khống chế ban nãy.

Diêm Thần vô cùng thương thức vẻ mặt đỏ như tích huyết của Minh Mị, đồng thời hưởng thụ động tác cô bối rối khi cởi quân phục từng khiến cô si mê, bởi vì quá xấu hổ, cho nên một nút thắt đơn giản Minh Mị cởi nhiều lần vẫn không ra được, cuối cùng Diêm Thần đành phải "Hỗ trợ" cô mới có thể hoàn thành.

"Bảo bối, không chờ được đến thế hả?" Anh trêu ghẹo khiến cô càng ngượng ngùng hơn.

"Trở về phòng đi." Cuối cùng cũng cởi được quân phục phức tạp, Minh Mị xấu hổ vùi vào lồng ngực dày rộng của chàng trai.

Diêm Thần nở nụ cười vì ý đồ đã thực hiện được, công chúa nhỏ nhà anh nói về phòng thì về phòng.

Minh Mị cảm thấy người nhẹ hẫng, cô bị Diêm Thần bế lên, hoàn toàn không phải tư thế ôm công chúa trong dự đoán, mà là hai chân bị kéo ra vòng quanh eo anh. Diêm Thần mạnh mẽ nhấn eo, trong nháy mắt tiểu huyết bị liếm hôn đến động tình bị gây thít thô to lấp đầy.

"A. . . a a. . . Ừm. . ."

Minh Mị không ngờ Diêm Thần dùng tư thế bế trẻ con này, bộ ngực sung mãn bị lồng ngực màu mật ong của anh đè ép ma sát, tiểu huyết chật hẹp bị nam căn to dài nhồi vào, bờ mông đầy đà được tay anh nâng lên, mỗi một bước anh đi về phía phòng ngủ, tiểu huyết cô lại căng ra một chút, quy đầu to như trứng gà cũng cắm thẳng vào hoa tâm.

"A. . . . A. . . . Um. . ."

Rõ ràng từ phòng bếp đến phòng ngủ chỉ vài bước chân, nhưng Diêm Thần lại bước đi hết sức thâm ý.

Minh Mị bị Diêm Thần đặt trên giường lớn, sau đó bị cấm đến không biết trời trăng mây gió.

Hai người yêu nhau, cá nước thân mật, nước sữa giao hòa, linh hồn và thể xác hợp nhất.

Khả năng tự kiểm chế của Diêm Thần không hề tồn tại trước mặt Minh Mị, cô gái của anh ngọt ngào như vậy, khiến anh mất hồn, càng khiến anh không thể kiểm chế.

Minh Mị không biết mình đã bị Diêm Thần muốn mấy lần, anh làm đến lúc thể xác và tinh thần đều thỏa mãn mới bằng lòng dừng lại, trên người cô gái của anh đều là dấu vết hoan ái, vợ anh, mỗi một tác da thịt đều thuộc về anh.

Anh và Minh Mị đã ly biệt quá nhiều lần, thế nên, trong lòng Diêm Thần luôn lo được lo mất.

Có câu nói, cử ly biệt, trường tương tư*.

*Hai câu thơ trích từ bài thơ Trường tương tư ngụ ý nhớ nhau hoài xa nhau mãi.

Có điều Diêm Thần biết rõ từ trước đến nay anh rất kiên định.

Năm dài tháng rộng, thời gian đằng đẵng, nguyện cùng người thương bách niên giai lão.

The end.